

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 538

ΤΕΤΑΡΤΗ

19
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
538

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σαρρή-Ρήη
Παλαμήδη 9,
Τηλέφωνον 28-517

Τό φύλλον δρ. 5

Εβδομασί

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΙΚΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ

Ἡ τελετὴ τῆς στέψεως εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ
ΦΥΛΛΟΥ

Ἡ "ΕΒΔΟΜΑΣ,"

ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

68

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ 1.708.85

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Οι μεγαλοπρεπείς γάμοι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου μετὰ τῆς Α. Β. Υ. Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης

Ο Ἑλληνικὸς Λαὸς θὰ αἰσθάνεται διὰ πολλὴν ἀκόμη καιρὸν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν ποὺ ἐδοκίμασε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, μετὰ τοὺς γάμους τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης — Μαργαρίτας. Μετὰ τὴν ἀπροσμέτρητη ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν ποὺ τρέφει πρὸς τὴν βασιλικὴν Δυναστείαν τῆς Χώρας, συμμετέσχον εἰς τὰς ἐορτάς κατὰ τὸν πανηγυρικότερον τρόπον, ζητωκραυγάζας ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς βασιλικῆς μας Οἰκογενείας.

Τὴν ἐναρξιν τῆς τελετῆς τῶν γάμων ἀνήγγειλον ἀπὸ τῆς 7.30' πρωΐνης πέντε κανονιοβολισμοὶ ριφθέντες ἐκ τοῦ πυροβολείου τοῦ Λυκαβηττοῦ. Ὀλίγον μετὰ τὰς χαιρετιστηρίους βολὰς ἐτέθησαν ἐν πορείᾳ ἐκ τῶν στρατώνων τῶν τῆς ἐνοπλίας τμήματα ἄτινα συνεκρότησαν τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν καὶ εἰς σχηματισμοὺς κατὰ ὀκτάδας μετὰ τὰς σημαίας τῶν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τοὺς σαλπικτὰς τῶν ὡς προπομπῶν ἐφθάσαν ἐκ διαφόρων σημείων εἰς τὰς κεντρικὰς δόδους, ὅπου καὶ κατέλαβον τὰς θέσεις τῶν, ἀναπτυσσόμενα εἰς δύο ζυγούς κατ' ἀντιζυγίαν.

Τὴν 9ην πρωΐνην ἡ στρατιωτικὴ παράταξις εἶχε συντελεσθῇ. Ἐμπροσθεν τῶν Ἀνακτόρων καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἦσαν παρατεταμένοι οἱ ἄνδρες τοῦ προτύπου τάγματος εὐζώνων μετὰ τὰς γραφικὰς ὁλολεύκους στολὰς τῶν. Ἐν συνεχείᾳ τούτων καὶ κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας ἤρχοντο δύο λόχοι τῆς Α' μοίρας αὐτοκινήτων καὶ μία πεζοφόρος ἐπιλαρχία ἱππικοῦ. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γεωργίου Α' καὶ περὶ τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς πλατείας Συντάγματος μέχρι καὶ πέραν ταύτης πρὸς τὴν ὁδὸν Ἐρμού παρετάχθησαν δύο διμοιρίαι τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς μετὰ τεσσάρων λόχων τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Περαιτέρω καὶ κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν Ἐρμού καὶ Εὐαγγελιστρίας, μέχρι τῆς πλατείας Μητροπόλεως ἤρχοντο τέσσαρες εἰσέτι λόχοι τοῦ ναυτικοῦ ἀγνῆτος καὶ εἰς λόχος σμηνιτῶν. Ἐπὶ τῆς πλατείας Μητροπόλεως ἔλαβον θέσιν τμήμα τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς, αἱ Σχολαὶ Δοκίμων, Εὐελπίδων καὶ Ἰκάρων καθὼς καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν 9ην πρωΐνην ὅτε πλέον ὅλα τὰ τμήματα εἶχον καταλάβει τὰς θέσεις τῶν, ὁ ἔχων τὸ γενικὸν πρόσταγμα ὑποστράτηγος κ. Μπατᾶς περιήλθεν ἔφιππος μετὰ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ τῆς ὅλης στρατιωτικῆς παράταξιν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς κῆδρας τῆς δώσας εἰς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τούτων τὰς καταλλήλους διαταγὰς.

Εἰς τὴν Μητρόπολιν

Ἀπὸ τῆς 9ης πρωΐνης ἤρχισαν οἱ προσκεκλημένοι κατευθυνόμενοι εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, ὅπου τοὺς ὑπεδέχοντο ὁ ἐπίτιμος τελετάρχης κ. Μπενάκης, ὁ τελετάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Λεβίδης καὶ ὁ ὑποστράτηγος κ. Ζωῖόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ γενικὸν

πρόσταγμα ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Πρῶται ἀκολουθοῦν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων πριγκηπίων καὶ βαίον ὁ Διάδοχος Παῦλος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πριγκηπίσαν Εἰρήνην. Αἱ ἐπεφημίαι καὶ αἱ εὐαὶ τοῦ κόσμου καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ὁ ὑψηλὸς γαμβρὸς ὑπῆρξαν ἰδιαίτερως ζωηραί καὶ συγκινητικαί.

Τοῦ ἀμέσως ἀκολουθοῦντος εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ὁμήματος ἐπέβαινον ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Κέντ καὶ μετ' αὐτὸ ἐν μέσῳ δύο οὐλαμῶν ἱππικοῦ ἀντιβασίλεως τῆς Γιουγκοσλαβίας Παύλος καὶ ἡ πριγκηπίσσα Ὀλγα.

Τὸ ὄχημα τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινε ὁ μέγας αὐλάρχης, ὁ οὐλαμὸς ἱππικοῦ καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἐκκίνησιν τοῦ βασιλικοῦ ὁμήματος τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Α. Μ. τὸν βασιλέα συνοδευόμενα τὴν δούκισσαν τῆς Βρουμβίσκες καὶ τοῦ Λουνεμβούργου μητέρα τῆς Ὑψηλῆς νύμφης.

Τελευταία ἐν μέσῳ δύο οὐλαμῶν ἱππικοῦ ἐξεκίνησεν ἡ ιστορικὴ τελετικὴ ἑμάδα, τῆς ὁποίας ἐπέβαινον ἡ Ὑψηλὴ δευσιμένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς συνοδείας Βρουμβίσκες καὶ τοῦ δούκα τοῦ Βρουμβίσκες καὶ τοῦ Λουνεμβούργου. Τὴν χρυσοποίκιλτον ἄμαξαν ἔσυρον ἔξ λευκοῦ ἵππου. Προηγούνται τρεῖς ἔφιπποι στυλῆται καὶ εἰπόντο ὁ σταυρὸς κ. Ὑψηλάντης καὶ ὁ στρατηγὸς κ. Παπαδιαμαντόπουλος, ἀμφότεροι ἐ-

Ἡ ὕψηλὴ σύζυγος
πριγκηπίσσα Φρειδερίκη.

τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀποστρατεία καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἤρχισαν νὰ συγκεντρώνονται ἀπὸ τῆς 8.30 οἱ Ἕλληνες πριγκηπες καὶ αἱ πριγκηπίσσαι ὅπως καὶ οἱ ξένοι προσκεκλημένοι τῆς Αὐλῆς.

Ἡ ἐκκίνησις

ἐκ τῶν ἀνακτόρων

τὴν 10ην ἀκριβῶς τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ ἀνήγγειλαν διὰ τῶν 21, ὡς εἶχεν ὀρισθῇ, κανονιοβολισμῶν, τὴν ἐκκίνησιν ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τῆς βασιλικῆς πομπῆς. Τῶν βασιλικῶν αὐτοκινήτων τὰ ὅποια ἔφερον τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα καὶ τοὺς Πρίγκηπας προηγέτο οὐλαμὸς ἐκ 12 ἔφιππων χωροφυλάκων μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ταγματάρχην κ. Τσαπαλόν.

Πρῶτα ἐξεκίνησαν τὰ αὐτοκίνητα τὰ

αἱ φέροντα τοὺς ὑψηλοὺς προσκεκλημένους κατόπιν δὲ μετὰ πεντάλεπτον διάστημα, ἐφάνη τὸ αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινον ὁ Διάδοχος Παῦλος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πριγκηπίσαν Εἰρήνην. Αἱ ἐπεφημίαι καὶ αἱ εὐαὶ τοῦ κόσμου καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ὁ ὑψηλὸς γαμβρὸς ὑπῆρξαν ἰδιαίτερως ζωηραί καὶ συγκινητικαί.

Τοῦ ἀμέσως ἀκολουθοῦντος εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ὁμήματος ἐπέβαινον ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Κέντ καὶ μετ' αὐτὸ ἐν μέσῳ δύο οὐλαμῶν ἱππικοῦ ἀντιβασίλεως τῆς Γιουγκοσλαβίας Παύλος καὶ ἡ πριγκηπίσσα Ὀλγα.

Τὸ ὄχημα τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινε ὁ μέγας αὐλάρχης, ὁ οὐλαμὸς ἱππικοῦ καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἐκκίνησιν τοῦ βασιλικοῦ ὁμήματος τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Α. Μ. τὸν βασιλέα συνοδευόμενα τὴν δούκισσαν τῆς Βρουμβίσκες καὶ τοῦ Λουνεμβούργου μητέρα τῆς Ὑψηλῆς νύμφης.

Τελευταία ἐν μέσῳ δύο οὐλαμῶν ἱππικοῦ ἐξεκίνησεν ἡ ιστορικὴ τελετικὴ ἑμάδα, τῆς ὁποίας ἐπέβαινον ἡ Ὑψηλὴ δευσιμένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς συνοδείας Βρουμβίσκες καὶ τοῦ δούκα τοῦ Βρουμβίσκες καὶ τοῦ Λουνεμβούργου. Τὴν χρυσοποίκιλτον ἄμαξαν ἔσυρον ἔξ λευκοῦ ἵππου. Προηγούνται τρεῖς ἔφιπποι στυλῆται καὶ εἰπόντο ὁ σταυρὸς κ. Ὑψηλάντης καὶ ὁ στρατηγὸς κ. Παπαδιαμαντόπουλος, ἀμφότεροι ἐ-

Ἡ τελετὴ τῆς στέψεως

Ἡμεῖς ὡς ὅταν πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ὑψηλῶν κεκλημένων μετέβησαν ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου τῆς Ἀγίας Φιλοθέης εἰς τὴν Μητρόπολιν τριάντονα γίγας τῆς Ἑλλάδος, φέροντες τὰ χρυσοποίκιλτα ἄμφια τῶν, τὰς χρυσαῖς μίτρας καὶ τὰς ποιμαντορικὰς ράβδους. Τελευταίος ἡκολούθει ὁ Ἐξάρχης τοῦ Παναγίου Τάφου Μητροπολίτης Βενεδικτὸς Παπαδόπουλος. Εἰσελθόντες εἰς τὴν Μητρόπολιν, οἱ Ἱεράρχαι ἐτάχθησαν πρὸς τὸ Ἅγιον Βήμα, παρυσιαζόμενοι καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπιβλητικῶν.

Μετὰ τὴν σειράν τῆς ἀφίξεως τῶν ἀνακτόρων πρὸς τὴν τῆς ἐκκινήσεως, οἱ ὕψηλοι κεκλημένοι κατέλαβον τὰς θέσεις τῶν, οἱ μὲν ἀνήκοντες εἰς τὴν βασιλικὴν Οἰκογένειαν τῆς Ἑλλάδος δεξιὰ καὶ πρὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, οἱ δὲ ξένοι ἀριστερὰ καὶ πρὸ τοῦ Διπλωματικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἀφίχθεις ἀρκετὴν ὥραν πρὸ τῆς Ὑψηλῆς μνηστῆς, ἐκάθισεν παρὰ τοὺς τέσσαρας μικροὺς πριγκηπας ἀδελφούς τῆς, οἱ ὅποιοι ἔφερον φράκον μετὰ τῶν παρασήμων τῶν.

Ὅπως ἀνωτέρω ἀνεφέρθη, τελευταία εἰσελθὼν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν ἡ Ὑψηλὴ νύμφη συνοδευομένη ἀπὸ τοῦ πατέρα τῆς καὶ τὰς τέσσαρας δεσποινίδας τῶν τιμῶν αἵτινες ἀνείχον τὸν πέπλον τῆς καὶ ἀκολουθοῦμένη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς ἤτις ἐστηρίζετο εἰς τὸν βρα-

χίονα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἡ νύμφη ἐπροχώρησε μέχρι μικρᾶς χρυσοποίκιλτον τραπέζης σκεπασμένης μετὰ κυανοῦν βελούδινον ὕφασμα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον τοποθετηθῇ τὰ χρυσαῖα στέφανα, τὰ χρυσοποίηθαι εἰς τοὺς γάμους ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Τὸ βλέμμα τῆς ἡρέυνα τὰ χρυσοποίκιλτα ἄμφια τῶν κατέναντί τῆς μητροπολὶτος. Ὁ πέπλος τῆς, ἀπὸ δαντέλλαν ἐκάλυπτε τὸ λευκὸν γαμήλιον φόρεμα καὶ τὴν κόμμωσιν τῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας εἶχε στηριχθῇ στέμμα ἐν μικρογραφίᾳ ἀδάμαντοποίκιλτον, ἀληθινὸν κομφοτέχημα. Ὁ κορμὸς τῆς περιεβάλλετο ἀπὸ κυανὴν ταινίαν τοῦ μεγαλοσταύρου. Ὅπισθεν τῶν μελλονύμφων ἐτοποθετήθη ἡ Α. Β. Υ. ὁ πριγκηπ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, παρακλινόμενος μετὰ τῶν πριγκηπίων καὶ πριγκηπίσσης τῆς τιμητικῆς συνοδείας. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ἀποσπασθεὶς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν μητροπολιτῶν, ἐτοποθέτησε τὸ πρῶτον τοὺς δακτυλίους ἀρραβῶνας μετὰ τὰς ἐναρκτήριους εὐχὰς τοῦ γαμήλιου τυπικοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἀπαγγέλων τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Ἀρραβωνίζεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Παύλος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Φρειδερίκη τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ Παύλου.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισαν τὸ τελετικὸν τοῦ γάμου. Μετὰ τὰς εὐχὰς, τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ψαλμῶν, ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς στέψεως. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν τὸ πρῶτον στέμμα ἔφερε τοῦτο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Διαδόχου, ἀπαγγέλλων τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Στέφεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Παύλος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Φρειδερίκη.

Τὸ στέμμα τοῦτο ἐκράτησεν ἀμέσως ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Διαδόχου ὁ μέγας δούξ Δημήτριος τῆς Ρωσίας ἐνῶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐλάμβανε τὸ ἕτερον διὰ τὴν στέψη δι' αὐτοῦ τὴν πριγκηπίσαν Φρειδερίκην. Ὁ μέγας βοεβόδας Μιχαὴλ ἐκράτησε τὸ δεύτερον αὐτὸ στέμμα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς πριγκηπίσσης. Μετὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προσέφερεν εἰς ἄσπα-

σμὸν πρὸς τοὺς νεονύμφους τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Σταυρόν, καὶ κατόπιν εἰς τὸν πριγκηπα Γεώργιον καὶ τελευταίον εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος πρῶτος μετέβη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἀντήλλαξεν ἄσπασμόν μετὰ τοὺς νεονύμφους.

Ὁ Βασιλεὺς ἀπεχώρησε, κατόπιν, πρῶτος προσφέρον τὸν βραχίονά του στὴν ὕψηλὴν μητέρα τῆς νύμφης. Οἱ νεόνυμφοι ἐξῆλθον τότε τοῦ ναοῦ, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι ἐζητωκραυγάζαν ὑπὲρ αὐτῶν, τὰ τηλεβόλα ἀνήγγειλον τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου καὶ οἱ κώδωνες μετέδιδον εἰς τὴν πόλιν τὸ χαρμόσυτον ἄγγελμα.

Τὰ συγχαρητήρια

Μετὰ τὴν πομπὴν καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τῶν γάμων εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ οἱ ξένοι πριγκηπες ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων κατευθύνοντες εἰς τὰ παλαιὰ ἀνάκτορα. Πέντε λεπτὰ ἀργότερον ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τὸ διαδοχικὸν ζεύγος, ἐπὶ βάν τοῦ αὐτοκινήτου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου. Τὸ διαδοχικὸν αὐτοκίνητον ἠκολούθησεν ἀμέσως τὸ φέρον τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα.

Καθ' ὅλην τὴν μέχρι τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων διαδρομὴν ὁ συγκεντρωμένος κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας κόσμος ἐχειροκροτεῖ ζωηρῶς τοὺς νεονύμφους πριγκηπας, οἱ ὅποιοι ἐχαίρονται ἐν συγχαρητήριον.

Τὴν 12.30 αἱ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. ἡ πριγκηπίσσα Διάδοχος Φρειδερίκη καὶ ὁ πριγκηπ Διάδοχος Παῦλος ἐδέχθησαν κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐκ τῶν προτέρων τά-

ειν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τροπαίων τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων πρῶτον τὰ συγχαρητήρια τῶν αὐλικῶν, κατόπιν τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ τοῦ προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου μετὰ τῶν κυριῶν τῶν. Ἀκολουθῶντες ἐδέχθησαν κατὰ σειράν τὰ συγχαρητήρια τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Μετὰ τὴν υποβολὴν τῶν συγχαρητηρίων εὐχῶν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Πριγκηπίσσα σύζυγός του, συνοδευόμενοι ἀπὸ τῆς Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τοὺς συγγενεῖς τῆς πριγκηπίσσης, τὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοὺς ξένους πριγκηπας, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Μετὰ τὴν υποβολὴν τῶν συγχαρητηρίων εὐχῶν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Πριγκηπίσσα σύζυγός του, συνοδευόμενοι ἀπὸ τῆς Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τοὺς συγγενεῖς τῆς πριγκηπίσσης, τὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοὺς ξένους πριγκηπας, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

“ΕΒΔΟΜΑΣ”

Ἀκολουθοῦσα πάντοτε τὴν τακτικὴν τῆς συνεχούς βελτιώσεως καὶ τῆς προσαρμογῆς τῆς εἰς τὰς τελευταίας τεχνικὰς προόδους καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς ἀναγνώστας διὰ τὴν μικρὰν αὐξήσιν τῆς τιμῆς τῆς, ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου τῆς δὲ παρουσιαθῇ ἐντελὴς νέα.

68 ΣΕΛΙΔΕΣ-ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ-ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ
ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ-ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

“ΕΒΔΟΜΑΣ”

μετὰ τὴν νέαν τῆς μορφήν δὲ πλησιόση περισσότερο εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ τοῦ τύπου «Μαγκαζίν» καὶ δὲ σημειώσῃ ἀσφαλῶς σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου

Ο γαλάζιος φιόγκος

Μιά τρυφερωτάτη ιστορία της
ΑΝΤΕΛΙΝΑΣ ΜΠΕΡΤΙΝΙ

διοδω τριών χρονών που ξέμενε στο όρ-
φανοτροφείο από την ημέρα που οι γο-
νοί του είχαν σκοτωθεί σ' ένα αυτοκι-
νητιστικό δυστύχημα.

—Δεν έννοω νάχω σκοτούρες στο κε-
φάλι μου, ούτε με ξένα, ούτε με δικά
μου παιδιά! δήλωσε όρθα κοφτά στην
τελευταία παράκληση του ανδρός της.

—Η "Ελενα σου — ήταν το όνομα της
μικρούλας όρφανής — καλά κάθεται έ-
κει που κάθεται! Μπορείς να πηγαίνεις
να την βλέπεις όποτε θέλεις, μπορείς
να της πηγαίνεις ακόμα γλυκά και ζα-
χαρωτά που και που, αλλά στο σπίτι
μου δεν θα δρθή να περάση ποτέ, ούτε
μια νύχτα!

—"Ακουσε Φραντζέσκα... μουρμούρι-
σε χάνοντας την ύπομνη του εκείνη την
στιγμή ο Μάριος, η ζωή μας, η μάλ-
λον η δικιά μου ζωή δεν έχει καμιά
χαρά και κανένα σκοπό. Δεν αγαπιό-
μαστε και δεν έχουμε ούτε και την ά-
γάπη ενός παιδιού ανάμεσά μας για

να μάς χρησιμεύση για πρόσχημα αυ-
τής της... ακατανόητης συμβίωσης
μας. Στην αρχή ύποταχτηκα στα κα-
πρίτσια σου από έρωτική αδυναμία, ή

ίσως γιατί κατά βάθος διατηρούσα κά-
ποια μικρή έλπιδα πως θα βαρύνονταν
σε δυό - τρία χρόνια αυτή την άσκοπη
ζωή που περνώ... Μά τα χρόνια πέρα-
σαν, τα μαλλιά μας θ' αρχίσουν ν' ά-
σπρίζουν κι' εσύ έμεινες ή ίδια έλα-
φρά κι' επιπόλαια γυναικούλα όπως

στην άσχημη του γάμου μας... "Εγώ ό-
μως άλλαξα πολύ Φραντζέσκα. Μην
βλέπεις πως υποφέρω σιωπηλά τα κα-
πρίτσια σου και ξεσπείνεις. Δεν σ' ά-
γαπώ πια και μόνο ή συνήθεια με κρα-
τά κοντά σου ύποταγμένο και ήμερο

τα τελευταία αυτά χρόνια... Μάθε ό-
μως πως ή συνήθεια δεν είναι άρκετη
πια και μου φαίνεται πως...

—"Η Φραντζέσκα τινάχτηκε στην κα-
ρέκλα της σαν να την δάγκωνε κανένα
φίδι. Για λίγες στιγμές τον κύτταξε
κατάματα με βλέμματα μίσους, κι' ή
ταραχή της φαινόταν τόσο μεγάλη που

τά χείλη της έτρεμαν δυνατά.

—"Ήταν περιττό να μου πής όλα αυ-
τά για να καταλήξεις εκεί που θέλεις!
μουρμούρισε τέλος με κακία. Τό κατά-
λαβα απ' την πρώτη στιγμή!... Είναι
καιρός τώρα που επιθυμείς το διαζύ-
γιο. Θέλεις να με ξεφορτωθής βέβαια

για να παντρευθής καμιά έρωμένη
σου, και αντί να μου τό πής όρθα κο-
φτά, κρύβεσαι πίσω από την αγάπη
σου τάχα για τα παιδιά, και απ' την
επιθυμία σου να υιοθετήσης την "Ελε-
να σου: "Ετσι δεν είναι; "Α! λοιπόν

όχι! Δέ θα σου δώσω αυτή την ίκανο-
ποίηση! Δεν έχεις να έλπίσης διαζύγιο
από μένα, με τη θέλησή μου, και παρά
την θέλησή μου βέβαια ούτε λόγος, να

γίνεσαι! Δεν έχεις καμιά άφορμή. Μή-
πως σέ απάτησα.

—Πολλές γυναίκες απάτησαν τους
άντρες τους από αδυναμία ή από ένα
πάθος έστω κι' αν οι άνδρες τους τους
συγχωρήσουν, στέναξε ο Μάριος με πί-

—Πέρασαν κάμποσα χρόνια.

—"Η Φραντζέσκα είχε ξεπεράσει από
καιρό τα τριάντα δύο χρόνια της, μά
τίποτα δεν άλλαξε στη ζωή της. Δεν
είχε θελήσει να κάνει παιδί από φόβο
μην χαλάση τις γραμμές της και παρ'
όλες τις ίκεσίες του ανδρός της, δεν
δεχόταν ούτε την υιοθέτηση μιας όμοι-
νης άνεμιας του Μάριου, ενός άγγελου-

κρα. Τους λυπώμαι, κι' όμως θα προ-
τιμούσα νάσουν μια απ' αυτές. Φραν-
τζέσκα... σου τό λέω με κάθε ειλικρί-
νεια... "Η διαγωγή σου απέναντί μου ή-
ταν χειρότερη απ' την άπιστία. "Αδια-
φόρησε για μένα περισσότερο από μια
ξένη, με είρωνεύτηκε περισσότερο ά-
πό έναν έχθρό, και δεν θα ξεχάσω πό-
σες φορές έκλαψες από πείσμα όταν
μια σοβαρή άδιαθεσία μου κινδύνεψε
να σέ έμποδίσω από μια κοσμική συγ-
κέντρωση...

—"Αλλά γιατί να μιλούμε τώρα για ό-
λα αυτά; "Ας χωρίσουμε καλλίτερα
σάν φίλοι. Δεν υπάρχει άλλωστε κανείς
λόγος στενωχάριας έκ μέρους σου. Θά
σου εξασφαλίσω τη ζωή, και δεν θα ξε-
χάσω ποτέ πως ύπήρξες γυναίκα μου—
έστω και με τον τρόπο που ύπήρξες...

—"Αν με χρειαστής καμιά στιγμή...

—"Η Φραντζέσκα τόν κύτταξε σφίγγον-
τας με λύσσα τα χλωμά χείλη της.

—Συμφωνείς; ρώτησε ο Μάριος μ' ά-
νακούφηση.

—"Οχι!... "Οχι!... "Οχι!... μουγ-
γρισε εκείνη και χτύπησε στο πάτωμα

τά πόδια της με ύστερικές κραυγές...

—"Ο Μάριος την κύτταξε περιφρονητι-
κά "Υστερα πήρε τό καπέλλο του και
βγήκε έξω.

—"Πήγαινε να βοή άνακούφηση στο όρ-
φανοτροφείο, σ'τά χάδια της μικρούλας
όρφανής άνηψούλας του.

□ □

—"Η "Ελενα τον ύποδέχτηκε με χαρου-
μενα ξεφωνητά. Τά ξανθά μουκλάκια
της ήταν δεμένα μ' ένα ρόζ φιόγκο, και
φορούσε μια ρόζ κεντημένη κολλαρίνα

πάνω από τό μπλε φορεματάκι της.

—Θείο Μάριο... Θείο Μάριο... έλεγε
κάθε στιγμή χτυπώντας τα μικρά πα-
χουλά χεράκια της. Πότε θα με πάρης
μαζί σου;

—"Η καρδιά του νέου σφίχτηκε και της
χαμογελούσε μελαγχολικά. Μάντευε ά-
πό πριν την άρνητική απάντηση της
Φραντζέσκα, και πολλές μέρες τώρα
βασάνιζε τό νού του μη βρίσκοντας μια
λύση στην δύσκολη αυτή κατάσταση.

Χαίδεψε τά μαλλιά της μικρής στορ-
γικά.

—Θά σέ πάρω σέ μερικές μέρες... ά-
πάντησε άόριστα στις έρωτήσεις της.

—"Υστερα από λίγο έφυγε, άφου ύπο-
σχέθηκε στη μικρούλα να ξανάρθω αύ-
ριο την ίδια ώρα...

Βρήκε στο σπίτι την Φραντζέσκα να
γκρινιάζει με την Λεονία τη μαγεύρια-
σα. "Η γυναίκα του φορούσε ακόμη τό
καπέλλο της, μόλις θάχε έρθει φαίνεται
απόδω και μιλούσε με άγρια θυμωμέ-
νη φωνή στη φτωχή γυναίκα που μόλις
τολούσε να ύπερασπισθής.

—"Ο Μάριος πήγε κοντά της, και προσ-
παθώντας να τις συμβιάση ρώτησε
την αιτία της διαφοράς τους.

—"Η Λεονία, μόνινη τώρα - τώρα
και νταντά! πώναξε κοροϊδευτικά ή
γυναίκα του Μάριου "Αρχισε να μου

κουβαλάει έδω π' έλα τά βρωμο-
κουτσούβελά της γειτονιάς. Δεν την

μυρμούρισε ή καυμένη ή "Εβελίνα ει-
ραι δεύτερη εξαδέλφη μου και δεν έχει
άλλον συγγενή από μένα... Σέ μερικές
μέρες θά... θά είναι καλά και τό μικρό
θα φύγη από δώ, Σας τό ύπόσχομαι...

—Σέ μερικές μέρες!... κάγχασε ή
Φραντζέσκα σαρκαστικά "Αλλά σύ τώ-
ρα δά μόλις έλεγες πως δεν ξέρεις αν
ή εξαδέλφη σου ζήση!

—"Η Λεονία φρόντισε για τό μικρό με
τε στενοχωρημένη:

—"Εάν ή κυρία έπιμένει, θ' άναγκα-
στώ να φύγω κι' εγώ!...

—"Εστω, έκανε ή Φραντζέσκα τρέ-
μοντας από τό κακό της, γιατί φοβόταν
να μην χάση μια καλή μαγεύρια σαν
τη Λεονία. "Ας μείνη... "Αλλά σέ μια
βδομάδα τό πολύ... πρέπει να πäs τό
παιδί εκεί απ' όπου ήρθε!

□ □

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

—"Αλλά κυρία, δεν μου βαστούσε ή
αρδιά να τ' αφήσω εκεί μέσα σέ κεί-
νη την τρύπα με μια άρρωση που
έν ξέρουμε και αν θα ζήση, μουρμού-
ρισε ή φτωχή Λεονία με ένα δειλό πα-
ρακλητικό ύφος...

ψάξω και να τό βρω... Πρέπει βλέπεις
να καλοπιάνη κανείς τις μαγεύριες
γιατί σ' αυτή την εποχή οι άλλαγές εί-
ναι τόσο δύσκολες...

Κι' έφυγε από την τραπεζαρία με τό
ίδιο κοροϊδευτικό ύφος.

Γύρισε σέ λιγάκι με μια φαρδιά
λουρίδα από γαλάζιο σατέν.

—"Η Λεονία δεν είναι στην κουζίνα,
μουρμούρισε κυττάζοντας άδιάφορα τόν
Μάριο. Πάρε λοιπόν τό μεταξωτό και
δέσε τά μαλλιά του παιδιού μια και...
σ' άφησε να κάνης τη νταντά στη θέση
της...

—"Ο Μάριος πήρε τη κορδέλλα μ' έν-
θουσιασμό χωρίς να προσέξη και τό
γεμάτο είρωνεία βλέμμα της γυναίκας
του. "Εβγαλε τη χτενίστα του απ' την
τσέπη του και άρχισε να φτιάχνη τη
χαρίστρα της μικρής κυττάζοντας την
με χαμόγελο. Τέλος της έβαλε τό φιό-
γκο. "Ενα φιόγκο άδέξιο και κακοδε-
μένο, και έροίξε στη μικρή ένα βλέμ-
μα γεμάτο θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυναίκας του. "Ε-
ξακολούθησε να κυττάζει τη μικρούλα
με στοργή και θαυμασμό.

—"Η Φραντζέσκα άρχισε να γελά με
τ ν καρδιά της.

—"Ανακατεύεσαι σέ γυναικείες δου-
λειές κι' όμως είσαι τόσο άδέλιος καύ-
μένη μου... είπε με οίκτο. Δώσε καλύ-
τερα την κορδέλλα στην μικρή... θά τη
δέσει πιό όμορφο!

—"Ο Μάριος καμώθηκε πως δεν άκου-
σε καν τά λόγια της γυνα

Έξ υπνα και Κουτά

Δικαιολογημένη άπορία

— Είναι αλήθεια μαμά ότι την νύχτα οι άνθρωποι γίνονται μονόφθαλμοι;

— Ι ! ! ! ...

— Γιατί ό παπούς έλεγε σήμερα τó πρσά όλη νύχτα δέν βλέπια μάτι!...

Προπαντός!

— Πρδ παντός παιδί μου στο έμποριο ή τιμότης! Νά, προχθές κάποιος μου πλήρωσε άντι 4.000 δρ, πού μου χρωστούσε, 5.000...

— Λοιπόν, μπαμπά;

— Λοιπόν, έσπευσα άμεσα να στείλω τις 500 από τις 1000 στών συντάξει μου...

Ένα μέσον

— Όταν είδα ότι τó κοινό δέ με άναγνώρισε, άν και είχα να πάγω μόλις δυό χρόνια στην έπαρχία, εκείνη έμεινα σαν άποδλωμένος...

— Ήταν τó καλλίτερο μέσο για να σέ άναγνώριση!...

Τόν πλήρωσε

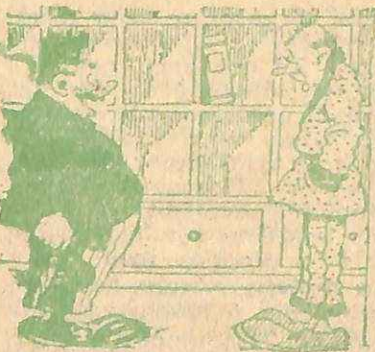
— Φίλε μου, τó πán είναι ή άύθυποβολή. Έπανελαβε είκοσι φορές την φράση «δέν έχω τίποτε» και θά γίνης καλά.

— Εύχαριστώ γιατρέ. Τί σάς όφειλω;

— Έκατό δραχμές.

— Όραία, επανέλαβε σας παρακαλώ είκοσι φορές την λέξη «πληρώθηκα!...».

ΑΥΤΟΤΟΥΕΜΕΙΝΕ

— Πώς, λοιπόν! Ένα μονάχα βιβλίο έχεις στην βιβλιοθήκη σου;

— Νάι. Είναι ό κατάλογος των βιβλίων πού δάνεια.

Σατυρικοί στιχοι Φιλολογικά νέα

Πολύ μεγάλη κίνηση παρατηρείται πάλιν στους κύκλους των λογοτεχνών και των λοιπών λογίων

και άντεγκλήσεις σοβαράι πού ένθυμίζουν... πάλιν έγείρονται κάθε στιγμήν. Τών ήμερολογίων τρά φύλλα πιά δέν... πίπτουσι χωρίς να σημειώνουν κι' ένα μεγάλο τσάκωμα έλλήνων φιλολόγων, πού δίχως την άξίαν των καθόλου να μειώνουν, σκιαμαχούν και βρίζονται χωρίς κανένα λόγον!

Και ή κατάσταση αυτή είν' άγνωστον πού τεινει, μά είναι ένδιαφέρουσα, έχει περίσσεια... γλύκα κι' άπόδειξις είν' ό καυχάς ό τού Μωραϊτίνη διά τó έργον «Α - μπέ - σέ», πού παίζει ή Μαρίκα. Τό «Α - μπέ - σέ», τó έβρισαν οι κριτικοί μας όλοι, έβρηκαν πώς δέν έχει «τέζ» και «νόημα μεγάλο» πώς ήταν «ρόζ τά σκηινικά» και «ντεμοντέ οι θόλοι» και «γενικά, πώς έπρεπε να... πέρη δίχως άλλο! Όλα αυτά τά διάβασε και — λίαν φιλοτίμως — έξοργισθείς τά μέγιστα ό δυστυχής ό Τίμος, έγγραψε χρονογράφημα στην τακτική του στήλη και έσπευσε τούς ύβριστάς να τούς διαβολοοστειλή, αλλά μέ τόσο μέγα «τάκτ» και χάρη περισσή πού οι.. σταλέντες είπανε έν τέλει και... «μερσί».

«Άλλος παμμέγιστος άγών πού άγνοεί ό.. ΣΕΓΑΣ χωρίς έτοϋτο να δηλοΐ ότι δέν είναι μέγας, είναι ή.. μάχη ή γνωστή Μελά-Παλαιολόγου... Ό πρώτος άνευ άφορμής και άποχρώντος λόγου, και άυτονομαζόμενος «τού πνεύματος διαμάντι» έκαμεν εις τόν δεύτερον περί Παπαδιαμάντη μίαν τρανήν διάλεξιν, είπόν μεταξύ άλλων: «Εγώ, πού λές, άγαπητέ, τόν θεωρώ μεγάλο. Διότι ό 'Αλέξανδρος — στά λέω έν έκτάσει — ήταν ό μόνος συγγραφέυς πού πήγε να μέ φτάση Μά μόλις έκατάλαβε ποιός ήμου, μάνι - μάνι τά μάζεψε ό φουκαράς και... πήγε να πεθάνη!» Ό άλλος δέν τόν πίστεψε. Και ό Μελάς εύθδς φωνάζων άκατάπαυστα ως τύπος... ληστευθείς, άφησε πιά τ' άστεία κι' άπό τó «Βήμα» φεύγοντας, έπήγε στην «Εστία»...

Όραϊον έπεισόδιον ήταν και τού Ποριώτη πού στην «Εστία» έγγραψε και ίσχυρίσθη ότι ή λαϊδή ή Γουήνδερμυρ — αυτό τó είπε ήδη — άντι «βεντάλλιας» κράταγε στο χέρι της... ριπίδι! (Κατόπιν τούτου, λέγεται, μετ' άληθοφανείας ότι θά πέρη ό άγών... Κίνας-Ίαπωνίας).

Τέτοια υπάρχουν άπειρα άκόμη, άναγνώσται, αλλά τά παρασιωπώ, τοιουτροπόπως ώστε, κι' οι λογοτέχαι, γενικώς, να μην βαρυγγομήσουν κι' όσοι διαβάζουν τó παρόν να μήν... άυτοκτονήσουν!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Εϋθυμε ιστοριοϋλες

Ήταν...

Μιά γονιτή κυρία πού είχε λίγη φωνή και πολλές άξιώσεις, πρματώνντες, σηκώθηκε τή με έσπερίδα να τραγουδήση. Σε λίγη άρχισε τó τραγούδι της έτσι:

«Αν ήμουν πούλι

κι' είχα φτερά...

Κι' ένας δυστυχισμένος άκρο

ατής της μόνος του:

«Αν ήσουν πούλι θάσουν

χίνα και θά σέ ψήναμε άπό

μέ τά κάστανα!...

Τό έλυσε

Ό μικρός Τότης μπαίνει στ μπακαλιάνι της γειτονιάς τ

και λέγει τού καταστηματούχ

— Έχω ένα πενήντοδραχμ

και πρέπει να πάρω μισή ό

ζαχαρη, 100 δρ. θούτυρο τ

σάβυ και πέντε δραχμές τ

Πόσα κάνουν όλα αυτά ξεχω

στά την όκιά και πόσα πρέπει

να πληρώσω και τί ρέστα θά

δώσετε ;

Ό μπακάλης σκύβει στόν μπά

γχο του και κάνει τούς λογαρι

σμούς. Σε λίγο λέγει τού μι

κρού:

— Τόσα... τόσα... τόσα...

— Εύχαριστώ πολύ κύριε, λ

γει ό Τότης, έχω έτσι την λύ

τού προβήματος πού μάς έδω

σε ό δάσκαλος χθές!...

Άδικος κόπος

Ό νεαρός κ. Κ. πού δέν φη

μίζεται για πολύ μυαλό, έρε

εται την νεαρά διδα Λ. και

να στην άπελπισία του νομ

ίζει ότι πρέπει να άυτοκτονή

Προ

ννοούμενος θεωρεί καθήκον

του να συμβουλευθή και τόν φί

λο του καθηγητή κ. Ρ.

— Ό άυτοκτονήσετε, λοιπόν;

Και πώς;

— Θα κάψω τά μυαλά μου!

— Δέν θα κάμετε τίποτε φί

λου. Τό κενόν είναι άκα

στον!...

ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

— Φίλε μου, ή μέρα αυτή εί

ναι ή ώραιότερα της ζωής σου;

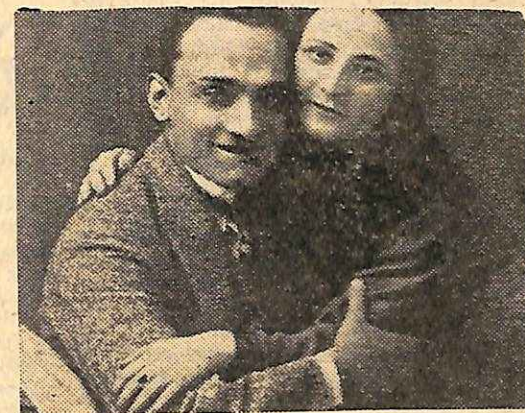
— Άλλά, αύριο παντρεύομαι,

— Άκριβώς γι' αυτό.

Αγαπημένα θεατρικά άνδρόνυνα

Πώς περνούν οί παντρεμένοι στο θεάτρο...

Τού κ. Σώτου Πετρά (Πιμπρινέτ)

Τό Γεύος 'Αργυροπούλου.

Και τώρα, άς πεταχθούμε στην «πρόζα».

Στό περασμένο φύλλο, άρχιζοντας την καμπάνια μου για τά «θεατρικά άνδρόνυνα», πήρα πρώτα, πρώτα, τó «μουσικό θεάτρο» και έκανα τά εγκαινιά της με ένα ζευγάρι τού σοβαρού μουσικού μας θεάτρου, τού πολυπαθεστάτου έλληνικού μελοδράματος! Σήμερα πάω στην «πρόζα» γιατί ή πρόζα ως επί τó πλείστον έχει, τά περισσότερα αγαπημένα νόμιμα θεατρικά ζευγάρια! Στην «πρόζα», ό γάμος διατηρεί περισσότερους «δεσμούς» και σ' αυτήν, ζούνε περισσότερα χρόνια... καμιά φορά και σ' όλη τους τή ζωή... οι παντρεμένοι θεατρίνοι και θεατρίνες!...

Άφου, λοιπόν, περιλάβω κάμποσα «ζευγάρια», τά πιό αγαπημένα της «πρόζας», ύστερα θά πάρω και τά τού μουσικού μας θεάτρου...

«Άς κάνω, λοιπόν, άρχή από τó ζευγος 'Αργυροπούλου».

Είναι σ' όλους τούς 'Αθηναίους και στούς έπαρχιώτες γνωστό, τó θεατρικό αυτό «θιασρχικό ζευγάρι».

Είναι παντρεμένοι έδώ και 16 χρόνια, ή Γιώτα και ό Βασίλης. Οι πιό παλαιοί θαυμασται τού μουσικού θεάτρου θυμούνται την Γιώτα πρωταγωνίστρια της επιθεωρήσεως, της επιθεωρήσεως των καλών ήμερών. Θυμούνται την Γιώτα Λάσκαρη στην άξέχαστη «αυγουλού» τού Πολ. Δημητρακούλου στην «Μενιδιάτισσα» τού Μωραϊτίνη και σ' άλλες της μεγάλης επιθεωρησιακές έπιτυχίες, συγγραφέων πού οι περισσότεροί των δέν ύπάρχουν πιά.

Άπό την επιθεώρηση ξεκίνησε ή Γιώτα και ύστερα μετεπήδησε στο σοβαρό θεάτρο... Βγήκε στη Μαρίκα Κοτοπούλη κι' έκει γνώρισε άρκετές έπιτυχίες... θεατρικές και μιά άκόμη μενάλη έπιτυχία της... τόν 'Αργυρόπουλο! Ό 'Αργυρόπουλος ό πρωταγωνιστής, έμικός τότε στο θίασο της Μαρίκας, είχε γυρίσει από την Γερμανία και έσημείωνε καριέρα στόν θίασο Κοτοπούλη, πού είχε πάντα δίπλα στη μεγάλη πρωταγωνίστριά του, συνεργάτες σέξιους της φίρμας του. Δυσπόστατος ό 'Αργυρόπουλος στόν θίασο αυτό... («Όπως και τώρα») μεταφραστής των περισσότερων έργων του και πρωταγωνιστής κωμικός του... Πρωταγωνιστής όμως και, στην καρδιά της Γιώτας!...

Τά ρωμάντοσ άρχιζε σιγά, σιγά και δέν πέραγε πολύς καιρός πού σ' ένα τουρνέ τού θιάσου, στη Λαμία, ό έρωτας έφτανε στο κατακάρυφο, έ

φτάνε ως τά μπουνιά πού λέμε, και τó ρωμάντοσ χρειαζότανε και «έπιλογ»... γάμο, δηλαδή!

Ήταν Μ. Σαρακοστή τού 1921 και τότε όπως και τώρα άδειες γάμου δέν θγαίνανε... τόσο μάλιστα πού πλησίαζε και ή Μ. Βδομάδα.

«Έλα όμως πού και ό Βασίλης και ή Γιώτα θέλαν να κάνουνε Λαμπρή... ένωμένοι!... Δέν μπορούσαν να περιμένουν!... Βρήκαν, ή μάλλον ό κουμπάρος τούς ό καλλιτέχνης κ. Γιάννης Βαλλέττας, έρθηκε... ένα παπά πού άνελάμβανε να τούς θγάλη άδειες... άναδρομικά!...

—Θά σας παντρώω έγώ τούς είπε και θά θγάλω άδεια... άναδρομική. Θά σας κάνω αυτό τó χατήρι!...

Και τó «χατήρι» αυτό, γινότανε Μ. Βδομάδα στη Λαμία έν στενώ καλλιτεχνικό κύκλο. Κι' έτσι ή Γιώτα και ό Βασίλης, κάνανε Λαμπρή... παντρεμένοι!...

Σε λίγες μέρες φεύγανε με τόν θίασο και ξαναγυρίζανε στην 'Αθήνα... Συγχαρητήρια, επισκέψεις, περιγραφές τού γάμου σίς έφημερίδες, κλισέ τού «κριτικής» για τή νύφη και για τόν γαμπρό στην 'Αθήνα μά... ό γάμος τούς... δέν ήταν γάμος!... Ήταν άκυρος κατά τούς έκκλησιαστικούς κανόνες, γιατί ό παπάς της Λαμίας, όταν μετά τó γάμο προσπάθησε να θγάλη την «άναδρομική άδεια»... πού είχε υποσχεθί τά έρθηκε σκούρα και... ό γάμος ό οποίος είχε γίνη... ήταν ίμιασιόν!...

Μία σπανία περίπτωση γάμου... Ό γάμος πού είχε γίνη στη Λαμία έπρεπε να ξαναγίνη! Έπρεπε να θεωρηθί ως «πρόβα τζενεράλε», για να μλήσω και λιγάκι θεατρικά... και ή πρεμιέρα του θά έδιδετο έδώ!...

Χωρίς να διστάση ό Βασίλης, έπρεξε άμέσως και έδωλε νέες άδειες... νέα πιστοποιητικά γενήσεως, είσαγνελίας, κ.τ.λ. και χωρίς να μάθη ό κόσμος τίποτα, ξαναγινότανε γάμος πός με την ίδια σύζυγο και με τόν ίδιο κουμπάρο!...

«Αν τó θεατρικό αυτό ζευγάρι, πού ή συμπόνια του είναι στο θεάτρο παρραδειγματική, και ή μεγάλη άγάπη πούχει ό ένας σύζυγος πός τόν άλλον, δέν ήτανε πασίγνωστη, θά μπορούσε ό ύποφαινόμενος να σκαρώσει καλαμπούρι και θάλεγε πώς... τó διεξέξαμαρτείν ούκ άνδρδς σοφού»... Μά έδώ δέν περνάει αυτό τó «γνωμικό», γιατί

όπως άπεδείχθη ό 'Αργυρόπουλος με τόν γάμο του αυτόν ήταν πολύ σοφός και ή σοφία του τόν έκανε να ζή τώρα 16 χρόνια παντρεμένος νοικοκυρεμένος και μονιασμένος με τή γυναίκα του, και νάχη κάνη μιά άρκετά μεγάλη περιουσία από τή δουλειά του.

Σπανίως στο θεάτρο σκαρώνονται περιουσίες τέτοιες σαν τού 'Αργυροπούλου. Και ναί μεν ό 'Αργυρόπουλος έκέρδισε και κερδίζει από την πραγματική του άξία και από την έπιμελημένη δουλειά πού παρουσιάζει πάντα, αλλά και ή νοικοκυρεμένη ζωή πού κάνει έδώ και 16 χρόνια πλάι στην καλή του συνεργάτιδα, στην άγαπητή του σύντροφο τή Γιώτα, τόν βοηθήσανε πολύ να φτάση έκει πού έφτασε.

Κολακίες και «συστάσεις» για τόν 'Αργυρόπουλο περιττούν. Ένας σπάνιος άρτίστας τού σοβαρού μας θεάτρου, ένας θιασάρχης εύσυνειδητος, πού μαζί με την σύζυγό του και τούς λοιπούς λαμπρούς του συνεργάτες θγάζουν πάντα δουλειά καθαρή και κρατάνε στο ύψος την έλληνική κωμωδία, πού ιδρύθη και κρατιέται θαυμασία έδώ και 11 χρόνια...

Μιά μακροχρόνια άρρώστεια της ή Γιώτα έβγαине στο «Κεντρικό» μαρρησε από την ευτυχία να πρωταγωνιστή από τις πρώτες παραστάσεις της ιδρύσεως της έλληνικής κωμωδίας—«Κομεντί γκρέ»—στο «Κεντρικό» και ό 'Αργυρόπουλος άρχιζε χωρίς αυτήν.

Δέν πέραγε όμως πολύς καιρός και ή Γιώτα έβγαине στο «Κεντρικό» μαζί με τόν 'Αργυρόπουλο και από τότε δέν έπαυε ούτε μιά θραδύα πιά...

Τό θεατρικό αυτό ζευγάρι ζή και περνάει τις μέρες με μεγάλη ευτυχία 'Η Γιώτα υπεραγαπά τόν Βασίλη τόν προσέχει και τόν βοηθεί πάντα σ' όλες του τις δουλειές εκτός θέατρου τις «μεταφραστικές» στις όποιες αυτός και μόνος έχει άποκλειστικότητα.

Όπως και σέ προηγούμενο φύλλο έγγραφα, ή Γιώτα είναι ό οικονομικός φύρερ τού θιάσου... Καλλιτεχνικός διευθυντής ό Βασίλης και διευθυντής τού θεάτρου ό κουινιάδης του ό (Νίκος Λάσκαρης ό οποίος άφησε τó θιασολί του και μετεπήδησε εις τó «διευθυντικό» αντικαταστήσας τόν μακαρίτη τόν πατέρα του, τόν Δημήτριο Λάσκαρη. Μά ή Γιώτα πάντοτε είναι ό άρχηγός στα οικονομικά. Την λένε «σφιχτοχέρω» και έδώ πού τά λέμε

είναι λιγάκι, μὰ ἔτσι χρειάζεται νά-
ναι, ὅποιος διαχειρίζεται θεατρικά λε-
πτά, ὅποιος διευθύνει οἰκονομικῶς θί-
ασο...

«Αλλωστε τὴν τσιγκουνιά, γιὰ νὰ
κάνω καὶ λίγο ἀνῶδυνο κουτσομπολιό,
τὴν ἔχει πάρη κληρονομική! Ἀπὸ τὸν
μακαρίτη τὸν γέρω Λάσκαρη ἀρχί-
ζοντας, καὶ στὴν κυρίαν Οὐρανίαν Λά-
σκαρη τὴ μητέρα της τελειώνοντας θά
ἐβόρουμε τὴ... «σφιχτοχεριά!...»

Μὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια; Καλὰ
κάνει. Χωρὶς νὰ ἀδικῇ κανένα διαχει-
ρίζεται τὰ κεφάλαια τῆς ἐπιχειρή-
σεως μὲ οἰκονομικὸ πνεῦμα διακρino-
μένη πάντοτε καὶ γιὰ τὴν κουβαρτω-
σύνη της ὅταν πρόκειται γιὰ ἐξόδα
ποῦ ἀπὸ αὐτὰ θά ἐξαρτηθῇ ἡ καλὴ
ἐμφάνισις ἐνὸς ἔργου (σκηνικὰ τουα-
λέττες, κ.τ.λ.). «Ὅλα αὐτὰ θέβαια γί-
νονται πάντοτε τῇ ὑποδείξει τοῦ συ-
ζύγου της ὁ ὁποῖος δὲν λογαριάζει
καὶ δὲν σκέπτεται ἐξόδα ὅταν πρόκει-
ται νὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἔργο. Γι' αὐτὸ
καὶ ὅπου πάει μὲ τὸν θίασὸ τοῦ πάντα
ἀφήνει τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις καὶ
παίρνει... τὶς καλλίτερες εἰσπράξεις!

— — —

Γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν καμπάνια
μου ἀνεβαίνω νὰ τοὺς δῶ καὶ στὴ
σκηνῇ... ἡ μάλλον κατεβαίνω στὰ κα-
μαρίνια τοὺς στὸ δμῶνυμο ἐπὶ τῆς ὀ-
δοῦ Ἰπποκράτους θεατρὸ τοὺς.

Τοὺς θρίσκω καὶ τοὺς δυὸ στὸ μεγά-
λο καὶ ἀρκετὰ καλλιτεχνικὸ τους κα-
μαρίνι. Ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ θγοῦν
στὴν παράστασι. Παίζουν τὸν «Γυναι-
κὰ» μὴ νέα σπαρταριστὴ γερμανικὴ
φάρσα ποῦ μ' αὐτὴν θριαμβεύει ὁ θία-
σος ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα τώρα.

Τοὺς καληπερίζω καὶ ἀναγγέλω
πῶς θά γράψω γι' αὐτοὺς στὴν «Ἐβ-
δομάδα».

—Τί νὰ σοῦ ποῦμε; μοῦ λέει ὁ Ἀρ-
γυρόπουλος. Σὺ τὰ ξέρεις ὅλα τὰ δι-
κά μας! Εἶσαι παλῆς φίλος μας καὶ
σοῦ εἶναι γνωστὰ ὅλα μας!...

—«Ὅχι κι' ὅλα σας;

—Πάντως ὅσα πρέπει νὰ ξέρῃ ἕνας
δημοσιογράφος τὰ ξέρεις πῶς καλὰ γιὰ
μάς... Ἦσουν μάλιστα καὶ στὰ θα-
φτίσια τοῦ παιδιοῦ μας...

—Στὰ θαφτίσια τοῦ παιδιοῦ σας;
σταυροκοπιέμαι. Μήπως σκαρώσατε
μυστικὰ κανένα παιδί καὶ δὲν τὸ πη-
ρα μυρωδιά... ἢ μήπως υιοθετήσατε
κανένα;

Ἡ Γιώτα γελάει καὶ προσθέτει:

—Καλὲ τοῦ παιδιοῦ μας... τῆς ἑλλη-
νικῆς κωμῳδίας μας! Ἐμεῖς αὐτὸ ἔ-
χουμε παιδί!... Οὔτε ἄλλο κάναμε ἐ-
δῶ καὶ 11 χρόνια οὔτε καὶ υιοθετήσα-
με κανένα!...

Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ... μ' ὅλο ποῦ τὸ ρί-
χνουν στὸ ἀστεῖο ποῦ δὲν ἀπέκτησαν
διάδοχο μέχρι τῆς στιγμῆς τὸ φέρουν
θαρώως καὶ οἱ δυὸ τους γιὰ τὸν
λείπει κάτι!... Ἡ τύχη ποῦ τόσο τοὺς
ἔχει περιποιηθῇ, σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο
ποῦς ἔχει ἀφήσει παραπονεμένους!...

«Ἀς κάνουν ὅμως ὑπομονή. Ὑπάρχει
καιρὸς ἀκόμα νὰ γίνῃ καὶ ὁ διάδοχος
...τοὺς τὸ εὐχόναται αὐτὸ ὅλοι οἱ θαυ-
μασταὶ τους καί...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Ἐνα ζευγάρι γοβάκια...

Διαιρητικὸ δῆγημα τοῦ Ἀλντο Νίττι

δὲν παίρνετε καὶ τὰ παιδιά μα-
ζί; μουρμούρισε ἡ κυρία Ντυ-
φούρ κατσουφιασμένη λιγάκι
στὴν νεαρὴ δασκάλα τῶν ἀγο-
ριῶν της.

—ὦ Κυρία!... ἀπάντησε ἡ νέα κοκ-
κινίζοντας. Εἶμαι ξέρεις, λιγάκι δύ-
σκολη στὰ φωνία μου καί... ἴσως τὴν
ώρα ποῦ θάμαι ἀπασχολημένη, τὰ μι-
κρὰ θὰ ἐβροῦν εὐκαιρία νὰ μοῦ ξεφύ-
γουν...

—Καλὰ! Καλὰ, ἔκανε μὲ ξερὸ ὕφος
ἡ κυρία Ντυφούρ. Δὲν ὑπάρχει λόγος...
Νὰ κατὰλαβε ἄραγε τίποτα; συλλο-
γιέται ἡ νέα μ' ἀνησυχία...

Ἀλλὰ καὶ τί θὰ μπορούσε νὰ κατα-
λάβῃ; Τί ὑπῆρχε τὸ σοβαρὸ στὴν ἱ-
στορία αὐτῇ;

Ἡ Σιμὼν χαμογελᾷ μὲ κάποια πί-
κρα, καθὼς διασχίζει τοὺς φαρδεῖς
πολυθρόνους δρόμους. Εἶνε ἡ τρίτη
φορὰ ποῦ θγαίνει ἔξω μόναχῃ της,
χωρὶς τὴν συντροφιά τοῦ Ἑρνέστ καὶ
τοῦ Ζάν, τῶν δυὸ μαθητῶν της ποῦ
τὴν τρελλάνουν κυριολεκτικῶς μὲ τὶς
ἀτσίζες τους.

Ἡ κυρία Ντυφούρ εἶνε λίγο ἰδιότρο-
πη, ἡ καλλίτερα δὲν μπορεῖ νὰ ἀσχο-
ληθῇ οὔτε μὴ μὲ τὰ δυὸ παιδιά
της. Γι' αὐτὸ ἡ Σιμὼν θγαίνει ἔξω πο-
λὺ σπάνια μόναχῃ. Ἀκόμα κι' ὅταν
εἶναι νὰ στείλῃ τὴν ἐπιταγὴ μὲ τὰ
χρήματα τοῦ μισθοῦ της στὴν ἐπαρ-
χία στὴν γρηά μητέρα της, καὶ στίς
μικρὲς ἀδερφοῦλες της...

Ἰσως γι' αὐτὸ ἡ εὐχαρίστηση ποῦ
δοκιμάζει σήμερα εἶναι τόσο μεγάλη...
Γι' αὐτὸ μόνον ὅμως; Ὅχι θέβαια.
Ἡ Σιμὼν διάζεται πρὸ παντὸς «νὰ πε-
ράσῃ» ἀπ' τὰ μεγάλια καταστήματα
τῶν «Ραούλ καὶ Σία»... Ἐκεῖ ἐργάζε-
ται ὡς ἀρχιλογιστὴς ὁ Ἑμίλ...

Ὁ Ἑμίλ εἶναι λίγο καὶ φίλος τοῦ
πατιοῦ... Ἡ ἀδελφὴ του, δηλαδὴ, ἡ
νεόπλουτος μαντάμ Ράμπρ ἐπισκέπτε-
ται συχνὰ τὴν κυρία Ντυφούρ. Ὁ Ἑ-
μίλ εἶχε συνοδέψῃ κάποτε τὴν ἀδερφή
τοῦ ἐκεῖ πέρα, κι' ἀπὸ τότε ποῦ γνώ-
ρισε τὴν Σιμὼν, οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς ἔ-
γιναν συχνότερες. Ἐκανε κόρτε—πολὺ
διακριτικὸ ὅμως—τῆς Σιμὼν, καὶ εἶχε
χορτάει μερικὲς φορές μαζί της...

Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ἀκριβῶς χορεύ-
οντας τῆς εἶχε φιλοξενήσει μὲ τὸ γοη-
τευτικὸ χαμόγελό του ποῦ ξετρελλάνε
ὅποια γυναῖκα ποῦ γνώριζε. Καὶ ποῦ
εἶχε ξετρελλάνει καὶ τὴν Σιμὼν:

—Γιατί δὲν περνάτε καμμιὰ φορὰ
ἀπ' τοῦ «Ραούλ» δεσποινὴς Σιμὼν;
Κλείνουμε στίς ἐπτάμιση... Ἄν εἶχατε
τὴν καλωσύνη νὰ περάσατε κανένα ἀ-
πόγευμα ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ μοῦ κάνατε
τὴν τιμὴ νὰ σὰς συνοδέψω ὡς τὸν κι-
νηματογράφο...

Ἡ Σιμὼν εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά
της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀκούγοντας τὰ
λόγια του... Τὰ μάγουλά της κοκκί-
νισαν ζωηρὰ κι' ὅλη τὴ νύκτα ὄνειρευ-
εῖτο ὅταν τὰ μάτια καὶ τὸ τρυφερὸ χαμό-
γελο τοῦ νέου.

Ἐπειτα, Ἐφάνικα, ὁ Ἑμίλ εἶχε πᾶ-
νει νῶρθε στὸ σπῆτι τῆς μαντάμ
Ντυφούρ. Μόνο ἡ μαντάμ Ράμπρ. Εἶχε
ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία της μὴ, δυὸ φο-
ρές σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ ἡ
δασκαλίτσα ἐνοίωθε πῶς κοκκίνιζε

κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ ἀδιάφορο βλέμμα
της. Τῆς φαίνονταν πῶς ἡ ἀδελφὴ τοῦ
ἀγαπημένου της τὴν κύτταγε ἐξετα-
στικά, κι' ἐπίμονα.

«Μήπως ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ Ἑ-
μίλ;» ἀναρωτιόταν ἡ νέα, παραγμέ-
νη, καὶ φανταζόταν πῶς ἴσως αὐτὸς νὰ
ἦταν ὁ λόγος ποῦ ὁ Ἑμίλ δὲν ξανάρθε
στὸ σπῆτι τῆς μαντάμ Ντυφούρ. Τὸ
παραγμένο μυαλό της σκέφτονταν ἕνα
σωρὸ τρομερὰ πράγματα.

Ἰσως νᾶξε συμῆ καμμιὰ ἄσκημη
σκηνὴ μετεξῆ ἀδερφοῦ κι' ἀδερφῆς, ἢ...
ἴσως ἡ μαντάμ Ράμπρ ἔτσι χωρὶς νὰ
δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι, εἶχε ἀρνηθῇ
στὸν ἀδερφὸ της νὰ τὴν συνοδέψῃ. Ἡ
Σιμὼν κύτταζε γύρω της γεμάτῃ τα-
ραχή. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ ἔφτανε στοῦ
«Ραούλ καὶ Σία», καὶ ὅσο περισσότε-
ρο πλησίαζε στὸ μέρος ποῦ ἐργαζό-
ταν ὁ ἀγαπημένος της τόσο μεγάλωνε
ἡ ταραχὴ της. «Ἰσως δὲν θάπρεπε νὰ
βιασθῶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ;» συλλογι-
στηκε μὴ στιγμὴ μὲ δισταγμό...

Ἀλλὰ ἂν περιμένῃ ἀπὸ καιρὸ αὐτὴ
τὴν ἐπίσκεψι; Ἄν... ἀνυπομονεῖ;
Μὲ τὰ γόνατά της νὰ τρέμουν ἐλα-
φρυὰ, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, ἡ νέα
προχώρησε στὴ φωτισμένη διτρίνα. Οἱ
ἐπαλλήλοι τοῦ καταστήματος ἔτρεξαν
κοντὰ της, γεμάτοι χαμόγελα...

—Τί ἐπιθυμεῖ ἡ δεσποινὴς; ρώτησε
ἕνας νεαρὸς κομψευόμενος τὴν Σι-
μὼν ποῦ κύτταγε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
σαστισμένη κανένα ζευγάρι γοβάκια...
—Θά... ἤθελα τὸν κ. Βωντρώ... μουρ-
μούρισε ἡ Σιμὼν προσπαθώντας νὰ
κρύψῃ τὴν ταραχὴ της...

—Ἄ! τὸν κύριο ἀρχιλογιστὴ; μὴ
στιγμὴ δεσποινὴς...
Ὁ Ἑμίλ διευθυνεται τώρα σ' αὐτὴν
διαστικά. Τὰ μαλλιά του εἶναι λίγο
ἐκάνονιστα, τὸ βλέμμα του κουρασμέ-
νο...

—Ἄ! ἡ δεσποινὴς Σιμὼν! Τί γί-
νεσθε δεσποινὴς; μουρμουρίζει ἀμέσως
μόλις τὴν προσέχει καὶ τῆς δίνει τὸ
χέρι γεμάτος εὐγένεια. Τί κάνουν τὰ
παιδιά; ὁ Ἑρνέστ; ὁ Ζάν; κι' ἡ
Ντυφούρ; Ὅλοι καλὰ;

Τὸ ὕφος του εἶνε ἀφηρημένο.
—Λοιπόν, τί νέα; Ἐξανλαεῖ στενοχω-
ρημένως φανερά γιὰ τὴν δὲν ἔβρισκε τί-
ποτε ἄλλο νὰ ρωτήσῃ. Ἀλήθεια τὸ κα-
πελλάκι αὐτὸ σὰς πάει τρέλλα... Καὶ
ἦρθατε θέβαια νὰ μὲ δῆτε; μουρμου-
ρίζει μὲ χαμόγελο εὐγενικὸ, ἀλλ' ἀδι-
άφορο.

Ἡ Σιμὼν νομίζει πῶς ἡ καρδιά της
ἔχει πάψει νὰ χτυπᾷ... Τὰ μάτια της
κρίνει ἀπ' τὴν ταραχή...

Ὁ Ἑμίλ τὴν κυττάζει ἀφηρημένος.
Ἀκούγεται ἀπὸ μέσα κάποιος ποῦ
φωνάζει δυνατὰ:

—Κύριε Βωντρώ...
—Μιὰ στιγμὴ! Ἐρχομαι... φωνά-
ζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος,
ὁ ἀνομιολογιστής.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν νέα:

—Μὲ συγγνώμη... ἢ φωνάζει ὁ τιη-
ματάρχης. Μήπως θέλετε τίποτα ἄλ-
λο;

—Θὰ ἤθελα... νὰ πάρω ἕνα ζευγάρι
γοβάκια... μουρμουρίζει ἡ Σιμὼν μὲ
ταραχή, καὶ σὰς παρακαλᾷ ἂν ἔχετε
τὴν καλωσύνη νὰ πῆτε στοὺς ἐπαλλή-
λους νὰ μοῦ κάνουν μιά... καλὴ τι-
μή...

Τὰ εὔδυμα τοῦ δικαστηρίου

ΜΑΧΜΟΥΡΛΗΚΙ

Τοῦ κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ῶ

ρα ὀδὸν πρωινή. Οἱ ἐπιβάται τοῦ
τραμ ἔχουν τὰ μούτρα κατεβαμένα.
Βλοσυροί. Σιωπηροί. Σκεπτικοί.
Τραγικῶς μελαγχολικοί, ὡς τὴν
νύκτα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου των
νὰ ἔκαναν ἀπὸ τρεῖς φόνους ὁ καθένας. Ὁ
εἰσπράκτωρ μὲ κόπον κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα
εἰς βαρυνεμένους ἀνθρώπους καὶ ψιθυ-
ρίζει μὲ διακριτικότητα.

—Τὰ εἰσιτήριά σας κύριε.
Χέρια χώνονται στίς τσέπες μὲ δυσφορία
καὶ τὰ κατσουφιασμένα μούτρα παίρνουν
ἐκφρασὴν θαυμάσιας δυσανεξίας. Δὲν ὀ-
υλεῖ κανεὶς. Μὲ μνηστῆρες συνεννοοῦνται.

—Μμμ...
—Τὰ ρέστα σας.
—Μμμ...
—Μεροῖ...
Μουνοὶ δὲν εἶνε φυσικά. Ἕλληνες πρωί-
οὶ εἶναι καὶ ὁ Ἕλληνας τὸ πρωὶ τὸ ἔχει ἀ-
ιατρία νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἀλλὰ μέ-
τα σ' αὐτὸ τὸ πλήθος τῶν ἀγορευτικῶν
ἐπιβατῶν ἦταν ὁ ἕνας περισσότερο
μαχμουρλής. Ὁ περισσότερο μελαγχολικός.
Ὁ ἕνας ποῦ δὲν ἔκανε τρεῖς φόνους εἰς τὸν
ὑπνον του ἀλλὰ δέκα. Ποῦ τοῦ ἐσκότωσαν
τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του. Ποῦ τοῦ
ἐβούλιαξαν τὰ καράβια. Ποῦ ἐν μιᾷ νυκτὶ
καὶ μόνῃ κατεστράφη τὸσον, ὥστε πρωί-
πρωὶ νὰ σκέπτεται τὰς συμφορὰς τῆς νυ-
κτὸς καὶ νὰ ἔχη φάσαν θηρίου. Μάτι κε-
ραυνόν. Φορὸν σύννεφον. Χεῖλη ποῦ ἔστα-
ζαν φαρμάκι.

Δὲν ἦταν ἄνθρωπος. Ἦταν πυριτίδαπο-
θήκη. Δὲν ἤθελε παρὰ μὴ σπῖθα γιὰ νὰ ἐ-
κρηγῇ καὶ νὰ ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα,
τραμ, ἐπιβάτας, εἰσπράκτορα καὶ τραμπα-
γιέρην. Ἐπενοῦσαν ἀπὸ μπροστά του ἄν-
θρωποι καὶ τὸν ἀκούμπουσαν ἀπλῶς γιὰ νὰ
περάσουν. Τοὺς ἐκάρφωνε μὲ τέτοιο βλέμ-
μα ὥστε ἔβλεπε κανεὶς ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν θὰ ἐγένετο τὸ κακόν.

—Τὸ εἰσιτήριό σας κύριε!
—Μμ;
—Τὸ εἰσιτήριό σας
—Μμ!
—Σὰς ἔδωσα;
—Μμμμ!
—Προχωρεῖτε
—Μμ.
—Προχωρεῖτε μπροστὰ κύριε.

Ἀπὸ τὸ φοβερὸν καζάνι ποῦ ἦταν ἔτοι-
μον νὰ ἐκρηγῇ ἐγένετο μικρὴ ἐξάτμισις:
—Δὲν μὰς παρατὰς λέω γώ, πρωί-πρωί;
Ἐμφόδος ὁ εἰσπράκτωρ ἐκοιμήθηκε. Καὶ
ἔφησε τὸ θηρίον καρφωμένον εἰς τὴν μέ-
σιν τοῦ διαδρόμου σὰν πείσμονα στυλόν
ποῦ δὲν ἤμπορούσε νὰ κινήσῃ οὔτε ὁ Σαμ-
ψών.

— — —

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν εἰς τὸ
τραμ ἐμπήκε ἡ αἰσιοδοξία. Ἦταν τὸ ἀντι-
κριστὸν τοῦ θηρίου. Εἶχε τέτοιον
κῆφι πρωί-πρωί, τὴν ὁρῆν, τέτοια διά-
θεσιν, σὰν τὴν νύκτα καὶ τὸν εἶχαν ὅλες
μαζεμένες ὅλες οἱ εὐτυχίες τοῦ κόσμου καὶ
ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ τὴν χεῖμαρ-
ρον τῆς εὐτυχίας. Ἦταν ὀλίγον κοντός.

— — —

Ἐπὶ εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν εἰς τὸ
τραμ ἐμπήκε ἡ αἰσιοδοξία. Ἦταν τὸ ἀντι-
κριστὸν τοῦ θηρίου. Εἶχε τέτοιον
κῆφι πρωί-πρωί, τὴν ὁρῆν, τέτοια διά-
θεσιν, σὰν τὴν νύκτα καὶ τὸν εἶχαν ὅλες
μαζεμένες ὅλες οἱ εὐτυχίες τοῦ κόσμου καὶ
ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ τὴν χεῖμαρ-
ρον τῆς εὐτυχίας. Ἦταν ὀλίγον κοντός.

ὀλίγον καμπούρης καὶ εἰς τὸν ὑπέρτατον
βαθμὸν ἀστεῖος. Ἐμπήκε στὸν ἐξώστην, ἐ-
προχώρησε ὀλίγον στὸν διάδρομον κι' ἐχαι-
ρέτησε μὲ διαχυτικὴν ἐγκαρδιότητα τὸν εἰ-
σπράκτορα.

—Γεῖα χαρὰ πατριωτάκι.
—Ὅρεξῃ ἔχεις, ἀπήντησε ἀξιοπρεπῶς ὁ
εἰσπράκτωρ.

—Γιατί νὰ μὴν ἔχω κ. εἰσπράκτορα; ἔ-
πέμνε ὁ νέος ἐπιβάτης. Δόξα σοι ὁ Θεὸς
πρῶτα πάνε ὅλα κ. εἰσπράκτορα! Πῶς;
—Τὸ εἰσιτήριό σας.

—Μετὰ χαρὰς νὰ σὰς πληρώσωμεν τὸ
εἰσιτήριον κ. εἰσπράκτορα! Ἀφοῦ δὲν θες
νὰ μὰς πᾶς κι' ἕνα πρωὶ τζάμπα κ. εἰσπρα-
κτορέα.

Ἐπέμνε μέχρις ἐκνευρισμοῦ στὸ κ. εἰ-

—Ὅρεξ' ἔχεις νὰ πάρ, διάολ' γλυστρίδ' πρωί, φτοῦ!

εἰσπράκτορα θεωρῶν, φυσικά, τὸ πρᾶγ-
μα ὡς ἀστεῖον. Ἀλλὰ τὴν ἴδιαν γνώμην δὲν
εἶχαν καὶ οἱ ἄλλοι συνεπιβάται, ποῦ ἐξύνιζαν
τὰ μούτρα καὶ ἀπόστρε-
φαν τὰ πρόσωπα. Ἰδιαίτερος τὸ θηρίον
εἶχε συνιῶσει. Ἐστριφογύριζε στὴν θέσιν
του, ἐσφιγγε τοὺς γρόνθους, ἐδάγκανε τὸ
μουστάκι καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ κινή φόνον,
μόνον γιὰ τὸ ἀκούγῃ τὸν ἱερὸν φλόαρον
νεοελθόντα. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ἐπλησία-
ζε, ἐσπρωχνε ἐσπρωχνόταν, ὁμιλῶν συνε-
χῶς, σχολιάζων, μειδιῶν, γελῶν. Ἦταν
δηλαδὴ, ἕνα εἶδος δαυλοῦ τοῦ Κανάρη ποῦ
ἐπλησίαζε τὸ πυρπολικόν. Ἐως ὅτου δαυ-
λὸς καὶ μπαροῦτι εὐρέθησαν ἀντιμέτωπα.

—Ψίτ, κύριος!

Ὅχι! Ποῖος εἶδε τὸν Θεὸν καὶ δὲν τὸν ἐ-
φοβήθη. Ἐγύρισε τὸ βλέμμα του ὁ μαχ-
μουρλής—βλέμμα Μεδούσης ποῦ θὰ ἤμπο-
ρούσε ν' ἀπολιθώσῃ πάντα ἄλλον, πλὴν τοῦ
περιέργου αὐτοῦ τύπου ποῦ ποσῶς δὲν ἐ-
πτοήθη:

—Προχωρεῖτε κύριος!

Ἐσήκωσε τὸ χεῖλος του ὁ πρῶτος καὶ ἐ-
φάνησαν οἱ κίτρινοι κυνόδοντές του, ἔχετε
δὴ τὰ μπουλνῶνι ὅταν σκελετίζονται:

—Γερε...

—Ἄστα ρε πατριωτὴ τὰ ἀντάμια! Τί
μοῦ καρφώθηκες ἐκεῖ, δηλαδὴ, σὰν νὰ κα-
τάπιες πρωί-πρωὶ μπασοῦνι; Ἰσα, μπρο-
στά, ν' ἀνοίξῃ ὁ τόπος νὰ κυκλοφορήσου-
με. Μπάα!...

Ἐπέταξε τοὺς πρώτους τὸ θηρίον, ποῦ
ἐδάγκωνε τὶς λέξεις ἀπὸ τὴν φοβερὴ του
φούρκαν:

—Ὅρεξ' ἔχεις νὰ πάρ, διάολ' γλυστρίδ' πρωί, φτοῦ!

Ἀλλὰ ὁ κεφατὸς ἄνθρωπος ἐξεργάγη σὲ
γέλωτας καὶ εἰρωνεύθη:

—Γλοῦ-γλοῦ-γλοῦ-γλοῦ! Τί λές ἀφεντι-
κό! Γιὰ μίλα καθαρώτερα!

—Τί λέω; Θὰ σοῦρῃ ἀνάποδ' οὐρανὸν,
αφοντύλι νὰ πάρ, διάολ' πατέρας μάννας!

—Ἀγγλικά μιλάς, κύριος;

—Γερε...

—Γερμανικά μιλάς;

Ἐπεσε ὁ κεραυνός! Ἦταν χαστούκι μὲ
φούντες ποῦ ἄστραψε μέσα στὸ τραμ καὶ ἔ-
φησε κατάπληκτους τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας.
Ὁ κεραυνόπληκτος ἀπελιθώθη πρὸς στι-
γμὴν. Ἐγινε στιγμιαία σιωπὴ ὡς νὰ ἐχῇ
πάγος στὴν ἀτιμόσυται. Ὑστερὰ ὁ δυσ-
τυχὴς κεφατὸς χάσας τὸ κῆφι του καὶ μὴ
τολμώντας νὰ ἀπαντήσῃ, ὑπέβαλε τὴν εὐ-
λαβὴ ἐρώτησιν:

—Γιατί βαρὺς κύριος;

—Διάολ' πρωί-πρωί, πατέρας, μάννας,
γλυστρίδ' καναβοῦρ!

Ἐσπευσε ἀπὸ τὸν πρῶτον ἐξώστη ἀ-
στυφύλαξ. Ἠθέλησε νὰ ἐξηγηθῇ ὁ πρὸ ὀ-
λίγου εὐθύμως ἐπιβάτης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀστυ-
φύλαξ ἦταν μαχμουρλής καὶ δὲν ἤθελε κου-
θέντες. Οἱ λοιποὶ συνεπιβάται ἐσφιγγαν τὰ
χεῖλη, ὁ κ. εἰσπράκτορας ἠσθάνθη ἀγαλλί-
σιν καὶ ὁ τραμπαγιέρης ἐχασμάτο. Χωρὶς
πολλὰς διατυπώσεις οἱ δυὸ ἄνθρωποι ὠδη-
γήθησαν εἰς τὸ αὐτόφωρον.

— — —

Ἐν ἀναμονὴ τῆς ἐνάρξεως τ

Οι δηλυκοί άσσοι του άέρος Μία τραγική παρεξήγησης

Καταπληκτικά παραδείγματα ήρωισμού

Διήγημα του Τζαίημς Ντρόουμπελ

Τού κάκου πολλοί άνδρες έπιμέ-
νουν να θεωρούν την γυναίκα
σαν ευθραυστο μπιμπέλο, σαν
ντελικάτο λουλούδι, ανίκανη
για κάθε σοβαρή προσπάθεια και κα-
τάλληλη μονάχα για τις δουλειές του
σπιτιού. Η σημερινή πραγματικότητα
είναι τελείως διαφορετική. Υπάρχουν
άνδρες, όπου διάλογοι σαν αυτόν
που θ' αναφέρουμε, εδώ δεν είναι κα-
θόλου άσυνήθιστοι:

Η κυρία έπιστρέφει. Ο σύζυγος
διαβάζει την έφημερίδα.

Η ΚΥΡΙΑ.—Κάνε μου τη χάρη, αγά-
πη μου, να μου έτοιμάσεις το θαλι-
τσάκι μου για μια μεγάλη πτήση.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Πρόκειται να πετά-
ξης;

Η ΚΥΡΙΑ.—Ναί. Οι μεταβολογικές
προβλέψεις είναι υπέροχες. Η όρα-
τότης μέχρι το Βόρειο Πόλο είναι ά-
πόλυτος. Καταλαβαίνεις τί θαυμάσια
εύκαιρία! Αν τα φτερά του «μύ-
λου» άνθίζουν, το ρεκόρ τώχω στην
τσέπη μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ωραία, κουκλί-
τσα μου. Όποτε να έτοιμάσω, ό-
πως πάντοτε: Μια κομπιναιζόν,
μια χτένα, τη θούρτσα των δον-
τιών και το κραγιόν για τα
χείλη σου, έ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Ναί. Και κάνε
γρήγορα, σε παρακαλώ.

Η ΑΜΑΛΙΑ ΗΡΧΑΡΤ

Υπήρξε, πράγματι, ένας τέ-
τοιος σύζυγος, που σε κάθε ά-
ναχώρηση της γυναίκας του, έ-
δινε σχετικές συνεντεύξεις στους
πόρτερ. Ήταν ο κ. Τζώρτζ Πάλμερ
Πάτναμ, ο σύζυγος της διασήμου άε-
ροπόρου Αμαλίας Ηρχαρτ.

Αλλοίμονο! Ο θηλυκός αυτός άσ-
σος του άέρος, δεν υπάρχει πιά. Χά-
θηκε στον Ειρηνικό, τον περασμένο Ι-
ούλιο. Και ο κόσμος θα θυμάται για
πάντα τους καταπληκτικούς του ά-
θλους.

“Ας τους αναφέρουμε, με την πιό
δυνατή έραυλογία: Στα 1920, η Α-
μαλία Ηρχαρτ αποκτούσε το γυναι-
κειό ρεκόρ ύψους. Στα 1928, υπήρξε
η πρώτη γυναίκα που διέσχισε τον
Ατλαντικό. Στα 1932, διέσχισε για
δεύτερη φορά τον Βόρειο Ατλαντικό,
μόνη της έντελώς, αυτή τη φορά. Κα-
τά την έπιστροφή της στάς Ηνωμένες
Πολιτείες, κατέρριπτε το γυναικειό
ρεκόρ μήκους πτήσεως με 3.929 χιλι-
όμετρα, με μέση ταχύτητα 206 χιλμ.
την ώρα. Στα 1933, επανέλαβε την ι-
δίαν έπιτυχία, με 231 την ώρα. Στα
1935, υπήρξε η πρώτη γυναίκα άε-
ροπόρος που διέσχισε τον Ειρηνικό ά-
πό τη Χονολουλού μέχρι του Όκλαντ,
ήτοι 3.870 χιλιόμετρα επάνω από τα
κύματα. Καί ύστερα, άλλα 3.550 χι-
λιόμετρα, χωρίς ενδιάμεση προσγεί-
ωση, από το Μεξικό μέχρι του Νιού-
γανρκ, έντελώς μόνη στο αεροπλάνο
της. Τέλος, στα 1937, εκάλυψε για
δεύτερη φορά την απόσταση Χονο-
λουλού—Όκλαντ, πραγματοποιήσασα
από της 1ης Ιουνίου μέχρι της 1ης
Ιουλίου 37.000 χιλιόμετρα, από τις
44.000 που χρειάζονται, για την όλο-

κληρωση του γύρου του κόσμου. Κα-
τόπιν ώρμησε για την τελειωτική της
προσπάθεια, που της έστοίχισε τη
ζωή. Πράγματι, στις 3 Ιουλίου, ο ά-
σύρματος του αεροπλάνου της έσίγη-
σε για πάντα. Η Αμαλία Ηρχαρτ έ-
χάθηκε στον Ωκεανό, χωρίς κανείς
να ξέρη, πού ποιο σημείο ακριβώς. Μια
ήρωϊς του άέρος!

ΑΙ ΔΥΟ ΙΠΤΑΜΕΝΑΙ ΜΑΡΥΖ

Παράλληλα προς τις προσπάθειες

Επάνω: η Αμαλία Ηρχαρτ, άρι-
στερά: η Μαρύζ Χίλς, στο κέντρον,
κάτω: η Μαρύζ Μπασιτί, δεξιά: η
Ζάν Μπάττεν.

της Ηρχαρτ, για την κατάκτηση του
άέρος, υπάρχουν και πολλά άλλα ύ-
πέροχα παραδείγματα γυναικειών άε-
ροπορικών κατορθωμάτων. Η Γαλ-
λία, στο κεφάλαιο αυτό, έχει να έπι-
δείξη δυο πραγματικούς άσσους. Τη
Μαρύζ Χίλς και τη Μαρύζ Μπασιτί.
Κοντά, όμως, σ' αυτές υπάρχει και
πλειάς ολόκληρη από αεροπορίνες, ό-
πως η Κλαίρη Ρουάν, η Λουκός Νων-
τέν, η Μαντελέν Σαρνώ και η Βιθιάν
Έλντερ.

Η Γερμανία, μάλιστα, έχει να μās
επιδείξη και μια λοχαγίνα της άερο-
πορίας! Την Άννα Ράιτς, η οποία
έλαθε τον θάβον αυτόν από τον
στρατηγόν Γκαίρινγκ, «διά τās μεγα-
λίας της υπηρεσίας και την συμβολήν
της εις το μεγαλείον της γερμανικής
αεροπορίας». Το καταπληκτικό αυτό
διαβολοθήλυκο, έκτός από τās λοιπά
κατορθωμάτα του, πέταξε με έλικό-
πτερο, καταρρίψασα το ρεκόρ μήκους
πτήσεως, με κάλυψιν 108 χιλιομέτρων.
(Το προηγούμενον ρεκόρ ήτο 16.400
μέτρα!).

Η Αμερικανίς Ζακελίν Κόχαν κα-
τέρριπεν όλα τās ρεκόρ της Έλένης

Μπουσέ, για τās όποια υπερηφανεύε-
το η Γαλλία. Στις 20 παρελθόντος
Σεπτεμβρίου, επέταξε με μέσην τα-
χύτητα 468 χιλιομέτρων και 800 μέ-
τρων, ενώ η πολυκλαυστη Έλένη
Μπουσέ είχε πραγματοποιήσει ρεκόρ
445 χιλιομέτρων. Η ίδια Ζακελίν Κό-
χαν, στις 2 Οκτωβρίου έπέτυχε μέ-
σην ταχύτητα 477 χιλιομ. 417 την ώ-
ρα, φθάσασα σ' ένα διάστημα της δια-
δρομής της τās 491 χιλιόμετρα! Αλλ'—
οι επιδόσεις αυτές δεν της ήταν άρ-
κετές. Καί στις 4 Δεκεμβρίου πέταξε
από την Νέα Υόρκη στο Μαϊάμι
(1.930 χιλιόμετρα) με 442 χιλιόμετρα
την ώρα, καταρρίψασα κατά έννέα
πρώτα λεπτά της ώρας, το ρεκόρ που
κατείχε προηγουμένως ένας άνδρας.

Η ΖΑΝ ΜΠΑΤΤΕΝ

Εκείνη, όμως, που ένθυμίζει περισ-
σότερο από όλες την αξέχαστη Αμα-
λία Ηρχαρτ, είναι η νεοζηλαν-
δίσ Ζάν Μπάττεν.

Το 1934, το άτρόμητο και
θαρραλέο αυτό κορίτσι πέταξε
από την Αγγλία μέχρι της Αύ-
στραλίας, εις διάστημα 14 ήμε-
ρών και 23 ωρών. Το 1935 πέ-
ταξε κατ' αντίθετον διεύθυνσιν
μέσα σε 17 μέρες και 16 ώρες.
Κατόπιν έπιχειρεί να σπάση τās
ρεκόρ Αγγλίας—Βραζιλίας και
διασχίζει τον Νότιον Ατλαντι-
κόν (είναι η πρώτη γυναίκα που
έπιχειρεί αυτή την πτήση) μέ-
σα σε 61 ώρες και 15 πρώτα
λεπτά, καταρρίψασα κατά 21 ώρας,
το ζηλευτό ρεκόρ που είχε μέχρι τότε
ο Τζαίημς Μόλλισσον.

Ύστερα, η Ζάν Μπάττεν ξαναθυμά-
ται τη διαδρομή Αγγλίας—Αύστρα-
λίας. Καί στο 1936, καλύπτει την τε-
ραστάν αυτήν απόσταση εις διάστη-
μα πέντε ημερών και 21 ωρών! Με
την έπίδοσιν αυτήν, η Ζάν Μπάττεν έ-
νίκησε κατά 24 ώρας και 16 λεπτά το
άνδρικό ρεκόρ!

Αλλ' η κοπέλλα αυτή που άφησε το
πιάνο χάριν του αεροπλάνου δεν άρ-
κεσθηκε σ' αυτούς τούς θριάμβους.
“Ηθελε να φθάση πετώντας μέχρι της
Ιδιαιτέρας της πατρίδος, της Νέας
Ζηλανδίας! Είς μάτην όλοι έπενειρη-
σαν να την έμποδίσουν, λόγω του έ-
πικινδύνου της διαδρομής. Αυτή επέ-
μεινε, καί ξεκίνησε κι' έφθασε στη
Νέα Ζηλανδία, όπου της έφευλάσσε-
το πογκματική άποθέωσις!

Πολλές φορές η Ζάν Μπάττεν είδε
το Χάρο με τās μάτια της. Κατά την
πτήσιν της από Δαμασκού εις Αθή-
νας, το αεροπλάνο της συνήντησε ά-
γριωτάτην θύελλαν. Ένας κεραυνός
έβαλε φωτιά στο αεροπλάνο της, άλλ'
αυτή έξηκολούθησε άτρόμητη την πτή-
ση της κι' έφθασε στο άεροδρόμιο
του Τατοίου, όπου δεν άνεπαύθη, πα-
ρά μόνον μιά ώρα κι' ένα τέταρτο.
Εσύνεισε την πτήσιν της ανάμεινα
στά μανιασμένα στοιχεία της φύσεως
και μετά ήρωϊκήν προσπάθειαν κα-
τέρριψε το ρεκόρ που φιλοδοξούσε να
σπάση

ΖΑΚ ΜΟΡΤΑΝ

Μερικοί έλεγαν ότι ο Δαυίδ Κάρου
ήταν άξιοκατάκριτος. “Άλλοι επέ-
μεναν ότι οι σχέσεις του με τη
ζωή Τζόαν Λάντερς ήσαν άκίν-
υνες και ότι η Λόλα Κάρου—η γυ-
αίκα του—δεν έπρεπε να τις θεωρή-
ροβαρές. Οι γυναίκες όμως που είναι
αποφασιστικές στον έρωτα είναι ικανές
για όλες τις τρέλλες.

Πόσο είχαν προχωρήσει οι σχέσεις
του συζύγου της ως την ημέρα που ά-
λεκάλυψε το καταραμένο γράμμα της
έλλης, η Λόλα δεν το γνώριζε. Όστόσο
κατέληξε στην άποψη να τις δια-
κόψη.

—Θά βγής έξω άπόψε, Ντέβ; τόν
ρώτησε μετά το δείπνο.

—Όχι! της άπάντησε ξερά. Θά μεί-
νω σπíti άπόψε.

Η Λόλα μάντεψε την αίτια της παρα-
μονής του στο σπíti και φρένιασε:

—Βέβαια... Σήμερα δεν υπάρχει λό-
γος να βγής και να έπιστρέψης τās με-
σανύχτα. Η Τζόαν Λάντερς λείπει στο
Λονδίνο.

—Τ: Θες να της; Έκαμε ο Δαυίδ με
προσποιητή έκπληξη.

Η Λόλα έσπρωξε την καρέκλα της
και πλησίασε στο τζάκι για ν' ανάψη το
τοιγάρο της.

—Το ξέρεις πολύ καλά, είπε.

—Άφησέ με ήσυχο, μουρμούρισε ο
Δαυίδ.

Μιά λάμψη φώτισε το διορφο και ά-
γριο πρόσωπο της Λόλας. Πλησίασε στο
τραπέζι.

—Οι σχέσεις σου με την γυναίκα αυ-
τή πρέπει να διακοπούν! του είπε.

Εκείνος χαμογέλασε έλαφρά.

—Φαίνεται ότι έχεις κιάλας άποφα-
σίσει για τη τύχη μου, έτσι όπως μου
μίλας.

Ο Δαυίδ Κάρου γνώριζε τόν όρμη-
τικό χαρακτήρα της γυναίκας του και
άρχισε να ύπολογίζη τις συνέπειες της
ζήλειας της.

—Ναί! του επανέλαβε με άυτόποποι-
θηση η Λόλα, πρέπει να μη την ξανα-
δής, να μη την ξαναζητήσεις. Ανήκεις
σε μένα. Η Τζόαν Λάντερς βρίσκεται
τώρα στο Λονδίνο και δέν ύπάσχει κα-
νένας λόγος να έπιστρέψη εδώ στο
Μπουτλέν. Εάν έρθη, θάρθη για
σένα!...

Εξαφνα ο τόνος της φωνής της άλ-
λαξε. Η τρυφερότης της καρδιάς της
άρχισε να κατευνάξη την τρικυμία της
φυχής της.

—Ντέβ!... είπε σιγά. Μην είσαι παι-
δί. Η γυναίκα αυτή δεν είναι για σένα.

Πές της να μείνη στο Λονδίνο.

Ο Δαυίδ ταράχθηκε. Άναγνώριζε το
δίκηνο της γυναίκας του. Ο παρακλητι-
κός τόνος της φωνής της του έ-
φερνε άναμνήσεις περασμένες, θυμή-
θηκε τās φεγγαρόλουστα βράδια που έ-
σφιγγε το μουρδαίο σάμα της στην άγ-
καλιά του και άκουε τās έρωτόλογα στον
ίδιο παρακλητικό τόνο. Τότε ήταν καλή
μαζί του.

Την κύτταξε.

—Άφησε την να φύγη, Ντέβ. Μην την
ξαναδής... Μην της γράψης. Άφησέ την
να φύγη...

Εκείνος εξακολουθούσε να την κυττά-
ζε άκίνητος.

Με δακρύβρεκτα μάτια η Λόλα ήρθε

κοντά του και τούπιασε το χέρι.

“Ενοίωσε τās λεπτά δάχτυλά της να
τρέμουν μέσα στην παλάμη του και χω-
ρίς να την κυττάξη, τās έσφιξε.

—Μά... πρέπει να την ξαναδώ Λόλα,
της ψιθύρισε... Για να της πω ότι πρέ-
πει να χωριστούμε....

—Όχι! έκαμε η Λόλα και τās χαρα-
κτηριστικά της ξαναπήραν μιάν άγρια
σκληρότητα. Νά μη την ξαναδής! ούτε
να της γράψης!

—Μά, πρέπει, διαμαρτυρήθηκε εκεί-
νος. Για λόγους τάκτι.

—“Όχι!...

Την κύτταξε.

—Ντέβ! Ξανάπε εκείνη, πρέπει να
διαλέξης: “Η αὐτήν ή έμένα. Καί τις
δυο όμως ποτέ. Είναι άνανδρεία.

Ο Κάρου σηκώθηκε από το κάθισμά
του:

—Μά που είναι τόσο δύσκολο ν' ά-
ποφασίσω;

Ο Δαυίδ στάθηκε λίγο άναποφάσιστα
και κατόπι, άπότομα:

—Λόλα, έχεις το λόγο μου: ούτε θά
την ξαναδώ, ούτε θά της γράψω.

—

Πέρασαν μερικές ημέρες. “Ενα βρά-
δυ, η Λόλα, πγαίνοντας στη Κουζίνα
πέρασε από το παράθυρο της βιβλιοθή-
κης ποβύλεπε στον διάδρομο και είδε
τόν Ντέβ σκυμμένον στο γραφείο του.

Οι ύπνοίς της ότι μπορούσε ακόμα
να τόν άπασχολή η άλλη γυναίκα, δέν
είχαν φύγει από το μυαλό της. Παρ' ό-
λες τις διαβεβαιώσεις που της είχε κά-
μει. Κι' όπως τόν παρατηρούσε η άμφι-
βολία την άναστατώνε ακόμα μιά φορά.

Πραγματικά εκείνη τη στιγμή ο Ντέβ
έτοιμαζόταν να γράψη ένα γράμμα.

Η Λόλα έμεινε άκίνητη καταπτεύον-
τάς τον στα σκοτεινά.

“Εξαφνα τόν είδε να διακόπτει το
γράψιμο και να ψάχνη στις τσέπες του
σακακιού του. Φαινόταν ότι ζητούσε το
σπίρτα για το τσιγάρο έμεινε σβυσμέ-
νο στα χέρια του.

Σε λίγο ση-
κώθηκε, προχώ-
ρησε στην πόρ-
τα και χάθηκε
στο διπλανό δω-
μάτιο.

“Αθόρυβα τότε,
η Λόλα γλύστρη-
σε μέσ' στο δω-
μάτιο και πλησί-
ασε το γραφείο
του συζύγου της.

“Άρπαξε το γορ-
τί στο νερό της
και διάβασε ότι
είχε γράψει.

Το γράμμα άρ-
χιζε έτσι:

“Αγαπητή μου
μητέρα...

“Ενα κύμα ά-
να κουφίσσεως
πλημυρίσε την
καρδιά της Λό-
λας. Για μιά στι-
νυή όμως. Γιατί
δταν έπέστρεψε,
στη θέση της, πί-
σω από το παρά-

θυρο, άρχισε πάλι η ύποψία να την τρώ-
γη. Ήταν βέβαιη ότι ο άνδρας της της
είχε στήσει παγίδα.

“Αγαπημένη μου μητέρα... σκέφτη-
κε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Νομίζει
άλλοι ότι μπορείς να με ξεγελάσης έ;

Σε λίγο ο Ντέβ έπέστρεψε γελαστός.
Κάθισε στο γραφείο και συνέχισε το
γράψιμο της έπιστολής.

Τρελλή από την άπελπισία, η Λόλα,
κατευθύνθηκε στη κρεβατοκάμαρά της
και σε λίγο έπέστρεψε κρατώντας ένα
ρεβόλβερ.

Τόν κύτταξε από το παράθυρο με μί-
σος και πυροβόλησε!

□ □

«Ντέβ, αγαπημένο μου παιδί.— Σήμε-
ρα φύγαμε για την Έλβετία. Έτσι δέν
θά μάθης νέα μου κι' ούτε θά σοῦ γρά-
φω για λίγες μέρες. Χαιρετισμούς στη
Λόλα.

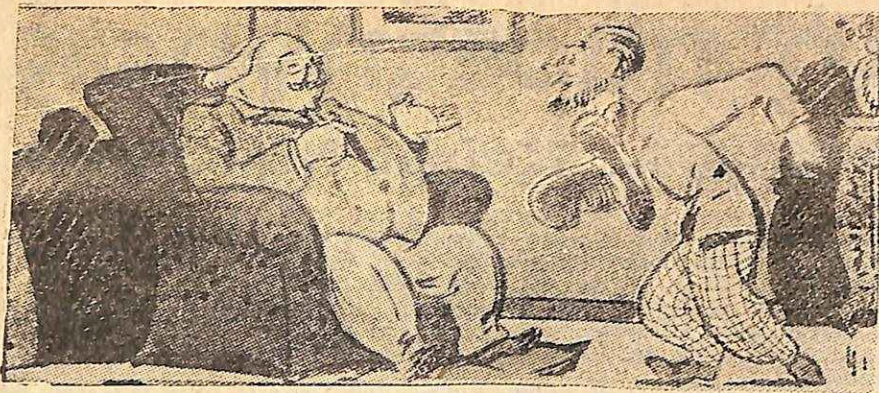
Με αγάπη. Η μητέρα σου».

Το μοιραίο αυτό γράμμα η Λόλα, ρά-
κος ανθρώπινο πιά, το ξαναδιάβασε.
λίγα λεπτά μετά τόν άδικο σκοτωμό
του συζύγου της, κλειδωμένη μέσ' στην
κρεβατοκάμαρά της. Μαζί με όλο το
πρωινό ταχυδρομείο βρισκόταν ξεχασμέ-
νο και σφραγισμένο πάνω στο τραπέζι
ένω στο διπλανό δωμάτιο κυττόταν ο
Ντέβ νεκρός, θύμα μιάς τραγικής παρε-
ξηγήσεως...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΤΡΟΟΥΜΠΕΛ

—Ντέβ, είπες
σιγά η Λόλα μὴν
είσαι παιδί... Η
γυναίκα αυτή δέν
είναι για σένα!

Ο Σουλπίκιος Λεμουσέ, ζωγράφος με ξεχωριστό ταλέντο, στην αντίγραφο των ταμπλών των διασήμων συναδέλφων του, βαρέθηκε μία μέρα τη ζωή του ξενοδοχείου. "Ήθελε να αποκτήσει δωμάτιο να μπορεί να εργάζεται με την ησυχία του. Και μετά πολλὰ ἀναζητήσεις, βρήκε τέλος μία κάμαρα, στην κορυφή του λόφου της Μονμάρτρης, σ' ένα παλαιό νοικοκυρό-σπιτο.

Ποιά, όμως, ήταν η έκπληξή του, όταν στο πρόσωπο του σπιτονοικοκύρη, ἀνεγνώρισε τον 'Ονώριο Μπλουζ, γνωστότατον ζωγράφο, βραβευμένο στις εκθέσεις του «Σαλόν».

— Ώστε, φίλε μου, του είπε ο 'Ονώριος, θέλεις να κατοικήσεις στο σπίτι μου;

— Αν θέλω! Το παραθέλω, μάλιστα, αγαπητέ μου μαίτρ. Από την πινακίδα που διάβασα κάτω στην πόρτα, έμαθα την τιμή του δωματίου και βιάζομαι να μετακομίσω το γρηγορότερο... Σας προειδοποιώ, όμως, ότι δεν έχω και σπουδαία πράγματα.

— Αυτό δεν έχει σημασία, φίλε μου, είπε ο 'Ονώριος Μπλουζ. Όταν άρχισα να κάνω το ζωγάφο—είμαι εκπαιδευμένος, όπως ξέρεis— ήμουν κι' εγώ φουκαρής όπως και σύ. Το μόνο που μ' ενδιαφέρει, είναι να έχω μερικά έπιπλα της προκοπής, ώστε να μπορώ να συγυρευθώ για το νοίκι.

— Σας καταλαβαίνω, αγαπητέ μου μαίτρ.

— Ωραία! Έλα λοιπόν και κύτταξε να δουλέψης καλά, ώστε να δημιουργήσης ένα καλό όνομα. Σου το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Την ώρα που ο Σουλπίκιος κατέβαινε τη σκάλα, άρχισε να μουρμουρίζει: Νά κάνω ένα καλό όνομα! Τι δουρφα που τ'ά λέει ο γέρος! Εύκολο πράμα είναι! «Ας είμαι ευχαριστημένος που θα μείνω στο σπίτι ενός συναδέλφου. Ποῦ θα βρῶ όμως, τὰ έπιπλα που θέλει;

Χτύπησε το κούτελό του, λές και ήθελε να προκαλέσει τη σπία της εμπεύσεως.

— Τό βρήκα! φώναξε γεμάτος χαρά. «Ας νοικιάσουμε ένα καρροτσάκι!

Πήρε ένα χειραμάξι και τράβηξε γραμμή για το δωμάτιο του φίλου του Κιλόζα, που ζούσε κάνοντας το ντιζέρ στις μικροτοβέρνες της Μονμάρτρης.

— Αγαπητέ μου φίλε, του είπε, σφίγγοντας εγκάρδια το χέρι του Κιλόζα. Πάω να πετάξω από τη χαρά μου. Βρήκα ένα ατέλει θαύμα και σε παρακαλώ να έλθεις στα εγκαίνια.

— Μά' δλη μου την καρδιά, είπε ο Κιλόζα.

— Θα σε παρακαλέσω, όμως, να μου δανείσης δυο καρέκλες για μερικές μέρες.

— Δυο καρέκλες; Πολλά μου ζητάς, φίλε μου, Σουλπίκιε. Δεν έχω, παρά μία μονάχα. Σου την προσφέρω, πολύ ευχαρίστως.

Τό κόλπο του Σουλπικίου

Εὐθυμογραφία του ΜΑΞΙΜ

φνική αυτή μετακόμιση — δεν ήθελε πιστέψει στις βεβαιώσεις των φίλων του Σουλπικίου — έτρεξε να ειδοποιήσει σπιτονοικοκύρη, που έμενε σε άλλο σπίτι.

— Αλλά μόλις έφθασε εκεί, έμαθε ο 'Ονώριος Μπλουζ μ'α είχε αφήσει χρόνους, την προηγούμενη νύκτα! Καί να τί έμαθε ο θυρωρός: Ο δ. σμος ζωγράφος άφινε γενικό κληρονομο του τον άνεψιό του Φερδινάνδο, την έξης ρήτρα:

«Έπιθυμῶ να φανῶ γενναϊόδωρος, ένα καλό παιδί που κάνει το ζωγάφο. Πρόκειται για τον Σουλπίκιο Λεμουσέ. Αν ο νέος αυτός είναι ακόμα ένοικος στής μου τήν ήμέρα του θανάτου μου, έπιθυμῶ να μείνῃ στο δωμάτιο αυτό έξ' όρου ζωής, χωρίς να πληρώνῃ νοίκι και άκόμα το σπίτι πωληθῇ. Ο συμβολαιογράφος μου να φροντίσῃ για τήν καταχώρηση τής ρήτρας αυτής, σε πωλητήριο συμβόλαιο».

Μόλις ο κληρονόμος του Μπλουζ έμαθε από το θυρωρό τή νέα κατάσταση του Σουλπικίου, είπε:

— Ο νεαρός δεν έχει πλέον έπιπλα στο δωμάτιο. Συνεπώς, η ρήτρα του θείου μου είναι άκυρος.

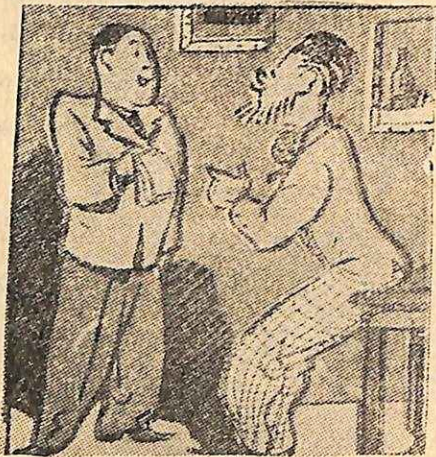
— Υστερ' από μία ώρα, παρουσιάζονται μπροστά στο Σουλπίκιο, που άγνοούσε ακόμα το θάνατο του θείου του και είπε:

— Έρχομαι έκ μέρους του σπιτονοικοκύρη. Έξελάγη πολύ για τήν έξαφνική σας μετακόμιση. Φεύγετε, λοιπόν, άμεσα.

— Όχι, κύριε. Πλήρως τρία νοίκια προκαταβολικά και μου μένουν ακόμα όχτώ μέρες.

— Υπογράψτε, λοιπόν, τή λύση τής μισθώσεως.

— Μιά στιγμή, σ'ας παρακαλώ, είπε ο Σουλπίκιος. Δεν μπορώ να υπογράψω, αν δεν εξασφαλίσω προηγουμένως άλλο δωμάτιο. Και για να το εξασφαλίσω, υποβρίσκονται τριακόσια φράγκα.

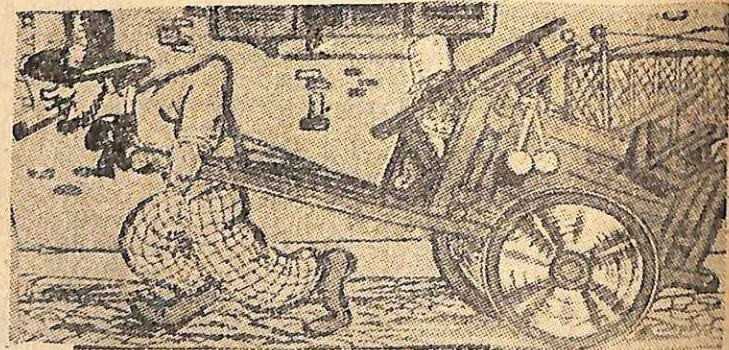
— Υπογράψτε, λοιπόν, του είπε ο κληρονόμος...

βάνι, δυο καρέκλες, μία κρεμάστρα, ένα κανιέντο, ένα καφέμπρικο και τέλος, λαχανιασμένος από τήν πολύωρη προσπάθεια, έφθασε με το καρροτσάκι του μπροστά στην είσοδο τής νέας του κατοικίας.

Πέρασαν τρείς μήνες, χωρίς οι πρόθυμοι φίλοι του να ξαναδούν τὰ πράγματα που του είχαν δανείσει. Η διεύθυνσις που τούδ είχε δώσει ήταν ψεύτικη και όλοι αναρωτιόνταν ποῦ στο καλό να είχε τρυπώσει. Μία μέρα, όμως, ο ένας από τούς ύποχρεωτικούς του φίλους ανέκαλυψε το κρησφύγετό του. Είδοποίησε τούς δημοπαθείς του και όλοι απέφασαν να παρουσιασθουν στο βωμάτιο του Σουλπικίου, εν σώματι και να του πάρουν τὰ πράγματα που είχε δανεισθῇ «για μερικές ήμέρες».

— Όπως καί έγινε. Ο καθένας πήρε, ότι του άνηκε και δεν έμεινε στην κάμαρα του Σουλπικίου παρά μονάχα τὸ κουτί με τὰ πινέλα του.

Ο θυρωρός, ανήσυχος, από τήν έξα-

Λαχανιασμένος έφθασε με το καρροτσάκι του στη νέα του κατοικία...

— Θα σας τὰ δώσω έγω.

— Ευχαριστώ πολύ, είπε ο Σουλπίκιος. Αλλά δεν μου χρειάζονται. Παραξενεύσεθ; Γιατί; Μά' δεν διαβάσατε λοιπόν τή διαθήκη του θείου σας;

Ο Φερδινάνδος ένόμισε ότι δέχτηκε μία κεραμίδια πάνω στο κεφάλι του...

ΜΑΞΙΜ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΦΟΥ

Ενα άριστουργηματικό διήγημα του Αντρέ Άρμαντύ

Ο λα πήγαιναν καλά στο συνοικισμό των μεταλλωρύχων τής Κομπράγκα, που ήταν κτισμένος σε μία χαράδρα τής όροσειράς των Άνδεων, κοντά σε μία μικρή λίμνη, 3.200 χιλιόμετρα πάνω από τήν επιφάνεια τής θαλάσσης. Ένα πρωί, όμως, οι μεταλλωρύχοι άνεστατώθησαν. Είχε πέσει ανάμεσά τους το μήλο τής έριδος. Ο μπαμπέρης του συνοικισμού, ο κινέζος Ουέλλυγκτων Φου, είχε φέρει στο συνοικισμό τή γυναίκα του, τήν όμορφη και στρουμπουλή Μαντάμ Φου, τήν πρώτη γυναίκα που πατούσε το πόδι της στο χωριουδάκι αυτό, με τον άμυγι έρρενα πληθυσμό.

Ο έπιστάτης του μεταλλείου Τζιλ Ουόρθ, ένας ξερακιανός και στεγνός άμερικάνος, μόλις έμαθε τή συταρακτική αυτή είδηση, έτρεξε στο μπαρ-περίκο του Φου και του είπε, χωρίς περιφράσεις:

— Λίγο μ' ενδιαφέρει, φίλε μου, αν θα σε άπατήσῃ ἡ γυναίκα σου — όπως είμαι βέβαιος ότι θα σε άπατήσῃ. Τά καθήκοντά μου, όμως, με ύποχρεώνουν να διατηρῶ στήν Κομπράγκα τήν άδιατάρακτη γαλήνη και να προλαβαίνω κάθε διασάλευση τής τάξεως. Δεν έν-δω να χάσω τή θέση μου, εξ αίτίας σας, κύριε Φου. Διαβιβάστε τὰ λόγια μου στήν γυναίκα σας, μαζί με τὰ θερμά μου συγχαρητήρια για τὸ γάμο της.

Ο Φου δεν τρόμαξε καθόλου από τήν άυστηρότητα του γέρο - έπιστάτη. Τού άπήνησε ότι ἡ γυναίκα του ήταν πρότυπο νοικοκυράς και ότι αν τήν έφερε στο συνοικισμό, τὸ έκανε γιατί δεν υπήρχε άνθρωπος να πλύνῃ τὰ ρούχα τών εργατών. Η κυρία Φου ήταν ιδεώδης πλύστρα. Και αν ήθελε ο κύριος έπιστάτης να τής έμπιστευθῇ τὰ άπλυτα άσπρόρουχά του...

□ □

Ο Φου δεν είχε πῃ φέμματα για τὸ ταλέντο τής γυναίκας του. Η Ένκαρναθιόν ήταν άφοβη στην τέχνη της μπουγάδας. Και ο γέρο - Τζιλ θαμπώθηκε διπλά: Πρώτα από τήν παστρική δουλειά τής φλογερής ισπανιάδας και ύστερα από τήν έκτυφλωτική λευκότητα τών δοντιών της. Τήν συνεχάρει για τὰ υπεράδεια χέρια της, άρνήθηκε να πάρῃ τὰ ρέστα, τήν εγάδισε στο μά-

χουλο και τή συνεβούλευσε «να είναι φρόνιμη».

Η Ένκαρναθιόν του τὸ ύποσχέθηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο και τὸν άφησε στα σύννεφα τής όνειροφαντασίας. Ποῦ στο καλό βρήκε ο βρωμοκινέζος αυτός ένα τόσο όμορφο κορίτσι; Πῶς έπεισε τήν Ένκαρναθιόν να μοιρασθῇ τή στέγη του, τὸ κρεβάτι του και τήν άθλιότητά του;

Είς όλους όσοι, άργότερα, τής έκαναν τήν ίδιαν έρώτηση, ἡ Ένκαρναθιόν άπαντούσε μονολεκτικά: «Μάντευσε!» Κι' ένῶ έκανε τὰ γλυκά μάτια εις όλους, ξεγλιστρούσε από τὰ χέρια τους σάν χέλι, μόλις έπιχειρούσαν να γίνουν έπιθετικότεροι.

Έμενε, λοιπόν, πιστή στον άνδρα τής ἡ κυρία Φου. Και ἡ φρονιμάδα της, αυτή, αντί ν' άποθαρρύνῃ τούς εργατές, τούς έκανε να τή βλέπουν με μεγαλύτερον πόθο και να τήν τρινυρίζουν με

φλογερότερα βλέμματα. Πολλοί μάλιστα έπαυσαν να κάνουν χρήση τής έβδομαδιαίας άδειας των και δεν κατέβαιναν στο Μερτσεντάριο, τὸ γειτονικό χωριό με τὸ θεατράκι του, τὸ καμπαρέ του και τῖς όμορφες κοπέλλες.

Τήν έβλεπε ο κ. Φου αυτή τήν πολιορκία τής γυναίκας του, έκ μέρους τών μεταλλωρύχων; Μυστήριο. Τὸ πρόσωπό του δεν έδειχνε τίποτε. Καί σ' όλους μιλούσε με τὸ ίδιο στερεότυπο χαμόγελο. Από τή μέρα που ήλθε ἡ γυναίκα του, οι δουλειές του έπῃγαν-ναν περίφημα και πλᾶ στο κουρεῖο, εἶγε τώρα άνοίξει κι' ένα μικρό καφε-νεδάκι.

Θησαυρός άνεκτήμτος αυτή ἡ Ένκαρναθιόν. Ο Φου δεν προλάβαινε να μαζεύῃ λεφτά. Καί επειδή ἡ όρεξη έργεται τρώγοντας, σκέφθηκε να μεγαλώσῃ τὸ καφενεδάκι. Τῇ δουλειά τήν πήρε πάνω της ἡ κυρία Φου. Θα πήγαινε αυτή να πάρῃ τή σχετική άδεια από τὸν έπιστάτη. Μερικοί κουτσουμπόληδες — ἡ ζηλιάρηδες — είπαν ότι εκείνη τή μέρα, ἡ Ένκαρναθιόν έμενε κάπως περισσότερη στο σπίτι του Τζιλ Ουόρθ, όπου του είχε πᾶει τὰ πλυμένα ρούχα. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να τούς κινή και να πάρουν όρκο, για ὅτι τούς περνούσε από τὸ πονηρό τους μυαλό.

Η άδεια δόθηκε, ἡ σάλα του καφε-νείου μεγάλωσε και σ' ένα δεύτερο εύρωχο δωμάτιο που χτίσθηκε στο βάθος, τοποθετήθηκε ένα μεγάλο τραπέζι. Στην αρχή όλοι άπόρησαν για τή χρήση αὐτοῦ του τραπεζιού. «Αλλ' άπορία τους δεν βάστηξε πολύ. Ένα βράδυ, ἡ Ένκαρναθιόν έστρεψε στή μέση του τραπεζιού μία ρουλέττα.

Μπακαράς και πόκερ παίζονταν και πῖν μέσα στο καφενεδάκι τής Ένκαρναθιόν. Αλλῶ τότε, παίζανε μόνον εκείνοι που ήξεραν τὸ παιχνίδι και τὰ λεφτά πήγαιναν από τή μία τσέπη στην άλλη, χωρίς να μείνῃ στο κατάστημα, παρά μόνον ἡ αξία τών ποτών. Η ρουλέττα θα διώρθωνε αυτή τήν «άδικία» που γινόταν εις βάρος τής τσέπης του κ. Φου! Η μάγκα που θα τήν κρατούσε ἡ Ένκαρναθιόν, εκτελώντας ταυτοχρόνως και χροή γκρουπιέρη, θα άπέφερε μεγαλύτερα κέρδη στο μαγαζί.

Όπως κι' έγινε. Επὶ ένα όλόκληρο τριήμερο, τὸ ζεύγος Φου άπομυζούσε όλες τῖς οικονομίες τών εργατών και τὸ σπιτικό τού κίτρινου μπαμπέρη ζούσε μέσα στην πῖδ μεγάλη εὐτυχία.

Γιατί τώρα ἡ τύχη έφθονησε τήν άρμονική αυτή ζωή; Γιατί έστειλε τὸν Άρτεάνο να διαταράξῃ τήν άνεφέλη γαλήνη τής συζυγικής άτμοσφαιρας του ζεύγους Φου; Ο έρωας, που λένε ότι άγνοεί κάθε έννοια νόμου, έπιβάλλει κάποτε τούς δικούς του νόμους με

την πῖδ σφοδρή αὐταρχικότητα. Αυτό συνέβη και με τήν Ένκαρναθιόν. όταν παρουσιάσθηκε ο Άρτεάνο.

□ □

Τὸ δωμάτιο τής ρουλέττας ήτανε «φι-σκα» εκείνο τὸ Σαββατόβραδο. Οι εργάτες είχαν κάνει μισθῶ και ἡ μπῆλ-λια τής ρολλίνας χοροπηδούσε με τὸν γνωστό καπριτσιόζικο ρυθμό της. Αλλά τὸ «ξερὸ» έβγαине πολύ σπάνια και ἡ μάγκα δεν έθισαύριζε, όπως άλλες βραδυές.

Γεμάτη φούρκα ἡ Ένκαρναθιόν, άνήγγελε τὰ νούμερα, τὰ χρώματα και τῖς ντουζίνες, πλήρωνε τούς κερδισμένους και σάρωνε με τὸ «ρατῶ» της τὰ λιγοστά κέρδη.

Έξαφνα, καθώς παρακολουθούσε τὸ ποντάρισμα τών παικτῶν, είδε άνάμεσα στα πέζος και στα πιάστρα, ένα στυλινό κέρμα τών είκοσι δολλαρίων. Τὸ νόμισμα ήταν πονταρισμένο σ' ένα καρρέ.

— Πόσες φορές θα σας τὸ πῶ, φώναξε θυμωμένα, ότι δεν δέχομαι μεγαλύτερη μίζα από ένα πέζος; Ποῖος βλάκας ποντάρισε είκοσι δολάρια;

Και τὸ βλέμμα της που άστράφτε από τὸ θυμό, άρχισε να κινή τὸ γύρο τών παικτῶν.

— Εγώ! άπήνησε κάποιος.

Ήταν ο Άρτεάνο, ένα ψηλός νέος, με μελαχροινή έπιδερμίδα, με μαύρα εκφραστικά μάτια, με σμιχτὰ φρύδια και λυγερὰ τάρια. Μόλις τὸν αντίκρουσε ἡ Ένκαρναθιόν, αίσθάνθηκε τὰ γόνατά της να λυγίζουν. Και με φωνή σβυσμένη, ψιθύρισε:

— Εἴσαι καινούργιος και δεν ξέρεis τὸν κανονισμό. Πᾶρε τὸ νόμισμά σου.

— Όχι, είπε ο Άρτεάνο. Γιατί να τὸ πάρω; Μήπως είναι κάλπικο;

— Δεν είπα ότι είναι κάλπικο, άλλ' ότι ο κανονισμός τού καταστήματος δεν έπιτρέπει μεγαλύτερη μίζα από ένα πέζος. Πᾶρο πάλι.

Δεν ήταν προσταγή, αλλά παράκλησις. Οι άλλοι εργάτες δεν ήξεραν πῶς να ξεγνήσουν τὸ μαλακό αὐτὸ ύφος τής Ένκαρναθιόν. Αλλ' ο Άρτεάνο γέλασε δυνατά και κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Φοβάσαι για τὴ μάγκα σου;

— Όχι. Φοβάμαι για σένα. Νά διακινδυνεύσεις έτσι, είκοσι δολάρια, με μιά;

— Αυτό ενδιαφέρει μόνον έμένα. Έμπρός, ρίξε τὴ μπῆλ-λια!

Αλλ' ἡ Ένκαρναθιόν εξακολουθούσε να διστάζῃ. Και οι παίκτες άρχισαν να ψιθυρίζουν για τὸν καινούργιο αὐτὸν τύπο, που ήθελε να παραστήσῃ τὸν πλούσιο.

— Κάνε παιχνίδι, Ένκαρναθιόν, είπε κάποιος. Αν χάσῃ, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν.

Ο Άρτεάνο άγρίωσε. Και με φωνή

γεμάτη θυμό, φώναξε, δείχνοντας τη γροθιά του:

—“Αν χωστάω σε κανέναν από σάς τίποτε, είμαι πρόθυμος να κανονίσω αμέσως, αυτή τη στιγμή, το λογαριασμό.”

Οι εργάτες είδαν τη γροθιά του, άναμέτησαν τις φαρδιές του πλάτες και σώπασαν.

—Και τώρα, κάνε παιγνίδι! είπε ο Άρτεάνο στην Ένκαρναθιόν, γλυκαίνοντας τη φωνή του.

Με χέρι απρόθυμο, η Μαντάμ Φοϋ έβαλε μπρός τη ρολλίνα. Η μπίλλια χοροπήδησε σκανδαλιάρικα και τέλος σταμάτησε:

—“Εφτά κόκκινο! φώναξε η Ένκαρναθιόν με φωνή άχρωμη.”

Ο Άρτεάνο είχε νάσει. Μ’ όλο του το, όμως, η Ένκαρναθιόν είδε τα μάτια του να λάμπουν από μια παράξενη σπίθα θριάμβου, που την έκανε να χάσει ακόμα πιο πολύ την ψυχραιμία της.

—Το παιγνίδι σταματάει, είπε ξαφνικά. Αύριο βράδυ, πάλι. Έμπρός, δρόμο, όλοι σας!

Οι εργάτες ξαφνιάστηκαν. Τι έσήμαινε πάλι αυτό; Γιατί το παιγνίδι σταμάτησε γρήγορα; Τι είχε πάθει η Ένκαρναθιόν;

Κάθε βράδυ, μετά το τέλος του παιγνιδιού, η Ένκαρναθιόν στεκότανε στη πόρτα και καθώς οι παίκτες έβγαιναν ένας - ένας, τους πατούσε από ένα κρυφό ταίμπημα, ώστε να μη το αντίληψη κανένας άλλος! Αυτό το βράδυ, όμως, του κάκου οι εργάτες περίμεναν, κατά την έξοδό τους, το τακτικό ταίμπηματάκι, που τους έδινε την ψευδαίσθηση της ιδιαίτερας προτιμήσεως. Μονάχα ένας, ο τελευταίος, το δέχθηκε. Αυτός που δεν το περίμενε.

—Μείνε! του ψιθύρισε προστακτικά η Ένκαρναθιόν.

—Καλά, ψιθύρισε ο Άρτεάνο.

Και μόλις έσβυσε το φως και έκλεισε η πόρτα, η Ένκαρναθιόν τον άρπαξε μέσα στη φλογερή της άγκαλιά.

Πρώτος αποτραβήχτηκε ο Άρτεάνο. Και δείχνοντας με το χέρι του το διπλανό δωμάτιο, όπου κοιμότανε ο Φοϋ, ρώτησε:

—Είναι μέσα;

—Ναί. Θέλεις να τον φωνάξω και να σε άγκαλιάσω μπροστά του; Τι θέλεις; Άρκεϊ να το ζητήσης, ώραϊε μου άγνωστε.

Ο Άρτεάνο την έκύτταζε με θαυμασμό και κατάπληξη.

—Άρκεϊ να είσαι ήσυχη και σίγουρη ότι δεν θα σε πειράξη, ψιθύρισε.

—Δεν είμαι σίγουρη, παρά για ένα μόνο πράγμα. Ότι σε παθώ και ότι τίποτε δεν θα με συγκρατήσει να γίνω δική σου, όταν μου το ζητήσης.

—“Ω! Όσο γι’ αυτό, το ξέρω, είπε ο Άρτεάνο.”

—Αλήθεια; ρώτησε η Ένκαρναθιόν. Και πώς το ξέρεις;

—Μου το είπε η τύχη, άπόψε, όταν έποντάρισα τα είκοσι δολάρια. Με το να τα χάσω, σε κέρδισα!

—“Η κυρία Φοϋ γέλασε: —“Όστε γι’ αυτό έπέμενες; ρώτησε. Και αν η μπίλλια σ’ έκανε να κερδίσεις;”

—Θά ξεφύγα την ίδια στιγμή!”

—Τι κατεργάρες που είσαι, λεβέντη μου! ψιθύρισε η Ένκαρναθιόν, σφίγγοντάς τον με όρμη στην άγκαλιά της.

—“Ήξερες ότι τα λεφτά σου θα τάπαιρνες πάλι!”

Και καθώς τον άγκάλιαζε, βύθισε το χέρι της στην τσέπη του, για να του βάλει το νόμισμα των είκοσι δολλα-

ρίων. Εκείνος, όμως, το κατάλαβε και αποτραβήχθηκε.

—Τι κάνεις εκεί; της είπε μεθυσμένος.

—Να σου δώσω πάλι τα λεφτά. Δεν έχω ανάγκη από χρήματα. Έσένα μόνο θέλω, έσένα όμορφόπαιδο, με τα φίλιά σου και τα χάδια σου. Πότε με θέλεις;

—“Απόψε!”

—“Απόψε. “Ω! πώς περίμενα αυτή τη στιγμή. “Όχτώ δολάρια χρόνια περιμένα τη χαρά ενός άνδρος...”

—“Όχτώ χρόνια; Πόσων χρονών είσαι;

—Είκοσι δύο.

—Και ο άνδρας σου; “Ο κινέζος;

—Τίποτε... ποτέ.. Προς τι να σου έλεγα ψέμματα; Ποτέ! Ούτε μια φορά δεν έβαλε χέρι άπάνω μου... Θά σου έξηγήσω άλλη φορά... Δός μου τα χέλια σου...

“Όταν, μετά την άναχώρηση του Άρτεάνο, η Ένκαρναθιόν μπήκε μέσα στο δωμάτιο του άνδρός της τον βρήκε όρθιο μπροστά στο τραπέζι, με την ίδια, όπως πάντοτε, παγερή άπάθεια στο κίτρινο πρόσωπό του. Του παρέδωσε την είσπραξι κι’ εκείνος άρχισε να τη μετρά με προσοχή.

—Κάνε γρήγορα, είπε η Ένκαρναθιόν. Νυστάζω τρομερά.

—Γι’ αυτό σταμάτησες το παιγνίδι; ρώτησε ο Φοϋ, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

—Ναί. Έχω τρομερό πονοκέφαλο.

—Κουράζεσαι πολύ. Πήγαινε να κοιμηθείς.

—“Η Ένκαρναθιόν πλησίασε στην πόρτα. Τη στιγμή, όμως, που έτοιμαζόταν να βγί, αίσθανθηκε στον τράχηλο της τα παγερά δάκτυλα του κινέζου.

—Είμαστε πάντοτε συνεταίροι, έ; Δεν πιστεύω να το λησμονήσ, της είπε.

—“Η Ένκαρναθιόν αποτραβήχθηκε κι’ έτρεξε στο δωμάτιό της, όπου έκλειδωσε την πόρτα. Προτού πλαγιάσει, έπλυνε το λαιμό της, για να σβύσει την έπαφή των δακτύλων του κίτρινου έρπετου.

Αυτό ήταν όλο. Το πρωί της επάύριον, η Ένκαρναθιόν, πήρε το πανέρι της και ξεκίνησε για το δωμάτιο του Άρτεάνο. Ο Φοϋ δεν τη ρώτησε τίποτε. Το χρήμα μόνον τον ένδιέφερε και κάθολο ή γυναίκα του.

Αυτή, τουλάχιστον, ήταν η γνώμη που είχε σχηματίσει η Ένκαρναθιόν.

Τις επόμενες ημέρες, η στάσις του Φοϋ εξακολουθούσε να παραμένη άμετάβλητη. Το παιγνίδι της ρουλέτας είχε ξαναρχίσει με τον ίδιο ρυθμό, και η Ένκαρναθιόν παρέδιδε κάθε βράδυ στον άνδρα της, τα κέρδη της μπάνκας. Παρ’ όλα τα ξεπορτίσματά της, έννοουσε να σεβαστή τη συμφωνία με τον “συνεταίρό” της...

—“Όσο για τους άλλους, οι άτυχείς

μεταλλωρύχοι άναγκάστηκαν να χθούν καρτερικά το μοιραίο. Μ’ αυτό που η Ένκαρναθιόν άπηγόρευσε στην πόρτα, τον Άρτεάνο να συχνάζει ρουλέτα, κανένας δεν άγνοούσε ήταν έραστής της Μαντάμ Φοϋ. Η στρατιά έπιτυχία του ώραιου ισχυρού τους έκανε στην άρχή να ζηλέψουν. Στο τέλος, όμως, έθεώρησαν το γεγονός ως τετελεσμένο και δέχτηκαν, χυλόπηττα με φιλοσοφική ένκαρτέση.

“Ένα βράδυ, όμως, η Ένκαρναθιόν ξεχάστηκε περισσότερο από ό,τι έπρεπε στην άγκαλιά του Άρτεάνο και ώρα του παιγνιδιού έφθασε, χωρίς κανήν την εμφάνισή της στη σάλα. Φοϋ δικαιολογήθηκε στους εργάτες με το μηχανήμα της ρολλίνας είχε χαθεί κι’ έκλεισε την πόρτα.

Κατά τα χαράματα, η όμορφη κόρη της Άνδαλουσίας επέστρεψε τέλος στο συζυγικό σπίτι. Βρίσκοντας την πόρτα κλειδωμένη, άρχισε να τη χτυπά με τις γροθιές. Ο Φοϋ που την περίμενε όλη τη νύχτα, της άνοιξε. Εκείνη τράσε από μπροστά του χωρίς να τη κυττάξει και τράβηξε για την κάμαρα της. “Αλλ’ η πόρτα της ήταν κλειδωμένη, όπως και η έξωπορτα.

—Τι τρόπος είναι αυτός; φώναξε έθυμδ. Μήπως θέλεις να ξαναγυρίσω κεί που ήμουν μέχρι τώρα;

—“Ηθέλα να σου μιλήσω, άπότης ο Φοϋ, άμπαρώνοντας γερά την έξωπορτα και βάζοντας το κλειδί της στο τσέπη του.

—“Η Ένκαρναθιόν που δεν είχε όρεξη για κουβέντες, έβγαλε ένα μεγάλο χασμουρητό.

—Νυστάδαζω! Θά μου τα πής αργά. “Ανοιξέ μου την πόρτα.

—“Εκείνος έκούνησε το κεφάλι του άνητικά και σταύρωσε τα χέρια του. “Αλλ’ η Ένκαρναθιόν δεν ήταν άνητική γυναίκες που τα χάνουν εύκολα. Κι’ όταν πλησίασε άπειλητικά, για να πάρη το κλειδί. Την ίδια στιγμή, Φοϋ της έδειξε την κάννη ενός μπουλινγκ.

—Ξέρω ότι δεν είμαι χεροδύναμος, της είπε με την ψιθυριστή φωνή του Συγγνώμη άν...

—“Η Ένκαρναθιόν έχλώμισσε.

—Θά μου το πληρώσης αυτό! ούρλιαζε.

—Θά κάνης καλλίτερα να μ’ άκουσής, είπε ο Φοϋ. Κάθισε!

Και με τη χαρακτηριστική του άπαθεια, της ύπενθύμισε το μέρος όπου την είχε πρώτος συναντήσει: “Ένα κακό φημο κέντρο του Βαλπαράϊζο, όπου Φοϋ τη βρήκε και την πήρε μαζί του στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου. Την έκανε δική του — ναί δική του, όπως την είχαν κάνει δική τους και πολλοί άλλοι πριν απ’ αυτόν— ύστερα εξώφλησε όλα της τα χρέη, την έβγαλε από το βοδρικο και τέλος την παντρεύτηκε. Μάλλον, όχι. Ποτέ πια η Ένκαρναθιόν δεν του ξαναχάρισε τα θέλγητρά της.

—“Όταν ο Φοϋ τελείωσε το κλαυθμύριομα του, η Ένκαρναθιόν έσκασε στα γέλια. Γι’ αυτό, λοιπόν, την περίμενε όλη τη νύχτα και της κλείδωσε την πόρτα; Γι’ αυτό είχε όπλισθ με το πιστόλι; “Ωρρωσε το άναστημά της μπροστά του, και τον έφτυσε κατάμουτρα.

—Καλλίτερα να πεθάνω, παρά να ξαναγίνω δική σου. “Αν πρόκειται να άσθανθώ επάνω μου τη συχαμερή σου

άνασα, θά προτιμήσω να πεθάνω!

Ο Φοϋ χαμήλωσε ταπεινά το κεφάλι του. Δεν τον είχε καταλάβει. Δεν της ήτοσε αυτό που είχε φαντασθή. “Όχι. Της ύπενθύμιζε άπλως τη συμφωνία, που είχαν κάνει. Να εμφάνίζεται ως γυναίκα του, να τον βοηθήσει στη δουλειά του να μη προκαλή εις βάρος της κουτσουμπολιό και να κρατά τα προσηήματα.

—Νά κρατώ τα προσηήματα! είπε η Ένκαρναθιόν, γελώντας σαρκαστικά. Κι’ εν τώ μεταξύ, μ’ αφήνεις να ένθαρύνω τους εργάτες, που έρχονται και γάνουν άνόητα τα λεφτά τους μέσα στο βρωμομάγαζό σου! Και το θεωρείς αυτό άξιοπρέπεια! Αλλά, ναί! Έσύ μονάχα το χρήμα σκέπτεσαι! Το χρήμα και τίποτε άλλο. Κράτησε, λοιπόν, τα λεφτά σου, κανένας δεν σου τα παίρνει. Το κομμάτι μου, όμως, είναι δικό μου. Και θά το διαθέτω, όπως έγω θέλω!

Ο Φοϋ της έριξε μια λοξή ματιά.

—“Έχουμε κάνει, όμως, μια συμφωνία, της είπε. Ποϋ ήσουν άπόψε:

—“Ήμουν στο φίλο μου.

—Τόν Άρτεάνο;

—Ναί, τόν Άρτεάνο. Και αν θελήσης να δημιουργήσης σκηνές, θά έχης να κάνης μαζί του.

Ο Φοϋ σκέπασε την όργη του μ’ ένα δόλιο χαμόγελο.

—Είσαι σίγουρη, τουλάχιστον, για την άγάπη του; Τι θά κάνη αν μάθι καμμία μέρα το παρελθόν σου;

—“Η Ένκαρναθιόν έχλώμισσε. Ο Φοϋ, βλέποντας ότι πέτυχε το σφυγμό της, έξηκολούθησε:

—Και τι θά πη ο κ. Τζιλ Ού’ορθ όταν μάθι ότι...

Σταμάτησε άπότομα.

—Ναί... όχι!.. Δεν είπα τίποτε. Μη λησμονήσ ότι είσαι γυναίκα μου.

Τη στιγμή αυτή, η Ένκαρναθιόν δεν μπόρεσε πια να κρατήσει το θυμό της. Έχύμηξε πάνω στον Φοϋ σαν λάινα και άρχισε να τον κατασπαράσσει με τα νύχια της.

—Σκουλήκι!.. φώναξε. Να πω σε ποδοπατώ! Δεν σε φοβάμαι καθόλου (το πιστόλι βρισκόταν χάμω). Ξέρω πόσο μ’ αγαπάς ο Άρτεάνο και ξέρω ότι μ’ όλα που θά κάνης, θά εξακολουθήσ να μ’ αγαπά. “Αλλ’ αν βγάλης λέξη, αν έπιχειρήσης το παραμικρό για να μάς χωρίσης, θά πάω έγω μόνη μου στον υπάρμα - Τζιλ. Και το ίδιο βράδυ, θά έτοιμάσης τα μπαγκαζία σου. Θά σε καταγγείλω ως λαθρέμπορο.

Και καθώς ο Φοϋ την έκύτταζε με τρόμο, τον άφησε, λέγοντας:

—Βλάκα! Ο Τζιλ είναι έρωμένος μου! Καταλαβαίνεις; Και τώρα, δός μου το κλειδί.

Της το έδωσε και μόλις η Ένκαρναθιόν κλείστηκε στην κάμαρά της, έσβυσε το φως, πήρε την κασσετίνα με το θησαυρό του και βγήκε έξω.

—“Όταν το πρωί ξύπνησε η Ένκαρναθιόν, οι μπόι της ρώτησαν με άνησυχία που ήταν το άφεντικό...

“Ο άστυνόμος του Μερτσεντάριο που διεξήγαγε τις άνακρίσεις για την μυστηριώδη έξαφάνισή του Φοϋ, κατέληξε στις έξης διαπιστώσεις:

Τα πάντα μαρτυρούσαν ότι έπρόκειτο μάλλον περί έγκληματος. Καμιά, όμως, άπόδειξις δεν ύπήρχε. Στους πρόποδας του βοιτονικού ήφαιστειώ-

δους κώνου είχε βρεθή ο σκούφος του κινέζου, βουτηγμένος στο αίμα. “Αλλά το σώμα του εξαφανισθέντος εξακολουθούσε να παραμένη άνεύρετο και άφου αυτοί που θεωρούνται ως ύποπτοι δεν το κούνησαν καθόλου άπό το χωριό, αυτό σημαίνει ότι ο Φοϋ ή έπεσε μόνος του στη λίμνη ή τόν έβρισαν άλλοι, έκτός από τη γυναίκα του και τόν έραστή της, για να τόν ληστέψουν. Πάντως, το πράγμα θά καθαρίση μόνο του. “Αργά ή γρήγορα, το πτώμα του Φοϋ θ’ άνεβή και πάλι στην επιφάνεια του νερού. Και τότε θά δούμε με ποιόν τρόπο τόν σκότωσαν. Θά κάνω έγω μόνος μου την αὐτοψία.

“Όσο για τόν ύποτιθέμενο έραστή της, παρ’ όλες τις ένδείξεις για τις άμαρτωλές σχέσεις των, τίποτε το συγκεκριμένο δεν ύπήρχε, ώστε να τόν θεωρήσουν ως ένοχο.

Τους είχαν άνακρίνει χωριστά. “Αντίθετα προς εκείνα που κατέθεσε η Ένκαρναθιόν, ο Άρτεάνο δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να όμολογήσει, ότι την είχε κοντά του μέχρι τα έξημέρωματά. “Όταν, όμως, τους έφεραν εις άντιπαράστασιν, η Μαντάμ Φοϋ παρεδέχθη το ξεπορτίσμα της και δικαιολογήθηκε ότι το είχε άποκρύψει, για να μη βάλη το φίλο της “σε μπελάδες”.

Αυτό ήταν όλο που διεπίστωσε η άνάκρισις. Και το μυστήριο της έξαφανίσεως του κινέζου, εξακολουθούσε να παραμένει μυστήριο.

“Όχι, κυρία. Τόν είδα να τριγυρίζει στις όχθες της λίμνης. Στα χέρια του κρατούσε ένα φαναράκι. “Από το στόμα του έβγαζε σύννεφα καπνού. Ξαναγύρισε, κυρία. Είμαστε χαμένοι. “Όταν οι νεκροί έπιτορέφουν στον τόπο τους, αυτό σημαίνει ότι θά πεθάνουν οι άλλοι.

“Η Ένκαρναθιόν δεν πίστευε στα φαντάσματα. Πήρε το πιστόλι της, το ήλεκτρικό της φανάρι, έδωσε στο ιπύ ένα ποτήρι κονιάκ, για να άν συνεφέρη και είπε:

—“Ελα μαζί μου.

Σε λίγο έφθασαν στο μέρος, όπου είχε κάνει την εμφάνισή του το φάντασμα. Μόλις, όμως, έφθασαν, η Ένκαρναθιόν κατελήφθη από άνείπωτον τρόμο. “Επάνω στην όγρη άμμο, είχε δη πρόσρρατα ίγνη βημάτων...

“Όταν έκοινολογήθηκε το πράγμα, όλος ο κόσμος γέλασε. Αυτό έλεπε τώρα, να πιστεύουμε και τα φαντάσματα, είπε κάποιος έργάτης. Κι’ όλοι συνεφώνησαν ότι η Ένκαρναθιόν έδοκίμαζε τψεις για το έγκλημά της.

—“Όστόσο, όταν, από δυο μέρες, ένας άυστραλός μεταλλωρύος ώρκίστηκε, ότι είδε τόν Φοϋ, μέσα σε μια γαλαρία του μεταλλείου, τα γέλια σταμάτησαν. Και τότε, την επάυριον, μαθεύτηκε ότι ο μηχανικός Τόμ Ιτίελεϊ πυροβόλησε μια σκιά, του τριγύριζε τα μεσάνυχτα στη βάση μιας όψικαίνου, οι έργάτες κατελήφθησαν από τρόμο. Γιατί, κατά τις βεβαιώσεις του μηχανικού, η σκιά της όψικαίνου έμοιαζε με τη σιλουέτα του κινέζου.

Τρεις μέρες άργότερα, η πόρτα της αποθήκης όπου φυλάγονταν οι έκρηκτικές ύλες, βρέθηκε όρθάνοιχτη. Και ά-

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχε γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

—“Ένα έκ των δύο συμβαίνει, κατέληξε ο άστυνόμος. “Η αυτοκτονία ο Φοϋ, ή τόν έέκαναν. “Αφού το πτώμα του εξακολουθεί να παραμένη άνεύρετο και άφου αυτοί που θεωρούνται ως ύποπτοι δεν το κούνησαν καθόλου άπό το χωριό, αυτό σημαίνει ότι ο Φοϋ ή έπεσε μόνος του στη λίμνη ή τόν έβρισαν άλλοι, έκτός από τη γυναίκα του και τόν έραστή της, για να τόν ληστέψουν. Πάντως, το πράγμα θά καθαρίση μόνο του. “Αργά ή γρήγορα, το πτώμα του Φοϋ θ’ άνεβή και πάλι στην επιφάνεια του νερού. Και τότε θά δούμε με ποιόν τρόπο τόν σκότωσαν. Θά κάνω έγω μόνος μου την αὐτοψία.

“Όσο για τόν ύποτιθέμενο έραστή της, παρ’ όλες τις ένδείξεις για τις άμαρτωλές σχέσεις των, τίποτε το συγκεκριμένο δεν ύπήρχε, ώστε να τόν θεωρήσουν ως ένοχο.

Τους είχαν άνακρίνει χωριστά. “Αντίθετα προς εκείνα που κατέθεσε η Ένκαρναθιόν, ο Άρτεάνο δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να όμολογήσει, ότι την είχε κοντά του μέχρι τα έξημέρωματά. “Όταν, όμως, τους έφεραν εις άντιπαράστασιν, η Μαντάμ Φοϋ παρεδέχθη το ξεπορτίσμα της και δικαιολογήθηκε ότι το είχε άποκρύψει, για να μη βάλη το φίλο της “σε μπελάδες”.

Αυτό ήταν όλο που διεπίστωσε η άνάκρισις. Και το μυστήριο της έξαφανίσεως του κινέζου, εξακολουθούσε να παραμένει μυστήριο.

“Όχι, κυρία. Τόν είδα να τριγυρίζει στις όχθες της λίμνης. Στα χέρια του κρατούσε ένα φαναράκι. “Από το στόμα του έβγαζε σύννεφα καπνού. Ξαναγύρισε, κυρία. Είμαστε χαμένοι. “Όταν οι νεκροί έπιτορέφουν στον τόπο τους, αυτό σημαίνει ότι θά πεθάνουν οι άλλοι.

“Η Ένκαρναθιόν δεν πίστευε στα φαντάσματα. Πήρε το πιστόλι της, το ήλεκτρικό της φανάρι, έδωσε στο ιπύ ένα ποτήρι κονιάκ, για να άν συνεφέρη και είπε:

—“Ελα μαζί μου.

Σε λίγο έφθασαν στο μέρος, όπου είχε κάνει την εμφάνισή του το φάντασμα. Μόλις, όμως, έφθασαν, η Ένκαρναθιόν κατελήφθη από άνείπωτον τρόμο. “Επάνω στην όγρη άμμο, είχε δη πρόσρρατα ίγνη βημάτων...

“Όταν έκοινολογήθηκε το πράγμα, όλος ο κόσμος γέλασε. Αυτό έλεπε τώρα, να πιστεύουμε και τα φαντάσματα, είπε κάποιος έργάτης. Κι’ όλοι συνεφώνησαν ότι η Ένκαρναθιόν έδοκίμαζε τψεις για το έγκλημά της.

—“Όστόσο, όταν, από δυο μέρες, ένας άυστραλός μεταλλωρύος ώρκίστηκε, ότι είδε τόν Φοϋ, μέσα σε μια γαλαρία του μεταλλείου, τα γέλια σταμάτησαν. Και τότε, την επάυριον, μαθεύτηκε ότι ο μηχανικός Τόμ Ιτίελεϊ πυροβόλησε μια σκιά, του τριγύριζε τα μεσάνυχτα στη βάση μιας όψικαίνου, οι έργάτες κατελήφθησαν από τρόμο. Γιατί, κατά τις βεβαιώσεις του μηχανικού, η σκιά της όψικαίνου έμοιαζε με τη σιλουέτα του κινέζου.

Τρεις μέρες άργότερα, η πόρτα της αποθήκης όπου φυλάγονταν οι έκρηκτικές ύλες, βρέθηκε όρθάνοιχτη. Και ά-

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

“Η Ένκαρναθιόν ήταν η πιο άτυχη γυναίκα...

πό τη σχετική έρευνα που έγινε, προέκυψε ότι είχαν κλαπή όκτώ φυσίγγια δυναμίτιδος και διακόσια μέτρα φυτίλι...

■ ■

Η Έγκαρναθιόν είχε χάσει τον ύπνο της. Από τη βραδυά που παρουσιάστηκε το φάντασμα του Φοῦ δεν μπορούσε πια να κλείσει μάτι. Τό νευρικό της σύστημα είχε κλονισθῇ καὶ με τὸν παραμικρὸ κρότο τρώμαζε. "Ετσι, δταν ἕνα βράδυ, αἰσθάνθηκε τὸ κρεβάτι της νὰ κουνιέται, πετάχθηκε στὸ δρόμο μισόγυμνη καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει με ὅλες τις δυνάμεις:

— "Αρτεάνο!... "Αρτεάνο!...

Δυὸ δυνατὰ μπράτσα τὴν ἄρπαξαν. "Εμπηξε μιά δυνατὴ κραυγὴ καὶ σφίχτηκε κλαίγοντας ἀπὸ χαρά, στὸ στήθος τοῦ "Αρτεάνο.

— "Εσύ!... "Επὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω!... Πᾶρε με μαζὶ σου. Μὴ μ' ἀφήνεις πιά μονάχη...

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπάντησῃ, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ τὰ χεῖλιά του ποὺ ἐκείνη ἀναζητοῦσε, τὴ σήκωσε στὸν ὦμο του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει. "Υστερα ἀπὸ καμμιὰ πεντακοσαριά μέτρα, σταμάτησε λαχανιασμένος καὶ τὴν ἔφθεσε γάμο. Τότε ἡ Έγκαρναθιόν κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σεισμοῦ.

— "Ακουσα τὸ ἀνατάραγμα τῆς γῆς, τῆς εἶπε καὶ ἦλθα νὰ σὲ πάρω.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούσθηκε ἕνας διαβόλεμος κρότος καὶ ἡ ὑμικάμιμος τοῦ μεταλλεῖου σωριάστηκε με ἰσχυρὸν πτάγγο. Ἡ Έγκαρναθιόν σταυροκοπήθηκε.

— "Ολα θὰ γκρεμισθοῦν! εἶπε ὁ "Αρτεάνο.

Καὶ ἄρπάζοντας πάλι στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἐρωμένη του, σκαρφάλωσε πᾶνω σ' ἕνα βράχο ἀπὸ γρανίτη, ποὺ ἦτανε λιγώτερο εὐαίσθητος στὶς σεισμικὲς δονήσεις.

Ξαφνικά, ἡ Έγκαρναθιόν ἔμπηξε μιά κραυγὴ τρόμου.

— "Αρτεάνο! Κύτταξε! Τὸν εἶδα πάλι... Εἶναι αὐτός!

Ὁ "Αρτεάνο παρακολοῦθησε τὸ βλέμμα της. "Επάνω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς Έγκαρναθιόν εἶχε σηκωθῇ μιά φωτεινὴ στήλη, ποὺ φώτιζε ἐκτυφλωτικά τὰ πέριξ. Μπροστὰ στὸ σπίτι στεκόταν ὁ Φοῦ. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας δευτερος ἰσχυρὸς κρότος, ὅπως πρὶν καὶ τὰ σανίδια τοῦ ξύλινου σπιτιοῦ τινάζονταν στὸν ἀέρα, σχηματίζοντα ἕνα ἄγριο, ἀλλὰ μεγαλειώδες πυροτέχνημα.

— "Η δυναμίτις! ψιθύρισε ὁ "Αρτεάνο. Εἶχες δίκιο νὰ φοβάσαι. "Ηταν πράγματι, αὐτός!...

Καὶ οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἔκαναν τὸ σημεῖο τοῦ σταροῦ.

"Όταν τὴν ἐπαύριον, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Μερτσεντάριο ἐξήταξε τὸ πτώμα τοῦ Φοῦ, ποὺ βρέθηκε συμπαραλισμένο, κοντὰ στὸ γκρεμισμένο σπίτι του, ἡ ἱστορία τοῦ φαντάσματος καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κινέζου, δὲν παρουσίαζαν πλέον καμμιὰ ἀπορία. Ὁ Φοῦ δὲν εἶχε ἀυτοκτονήσει, οὔτε εἶχε πέσει θύμα δολοφόνων, ὅπως εἶχε διαπιστωθῇ στὴν ἀρχή. "Εξηφανίσθη ἐπίτηδες, με σκοπὸ νὰ ἐκδικηθῇ, ὅχι μόνον τὴν Έγκαρναθιόν καὶ τὸν "Αρτεάνο, ἀλλὰ καὶ τὸ σύμπαν.

Ποιά, ὅμως, ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐκδικήσεώς του; Ὁ ἔρωτες ἢ τὸ χρήμα; Ἡ κίτρινη καρδιά του εἶχε ζηλέψει τὸν "Αρτεάνο ἢ μήπως ἐμίσησε τὴν Έγκαρναθιόν, μόνο καὶ μόνο γιατί παρέβη

τὴ συμφωνία τοῦ «συνεταιρισμοῦ» καὶ παραμέλησε τὴ ρουλέτα; Μυστήριο ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ. Ὁ καθένας εἶχε καὶ τὴ δική του γνώμη, ὅλοι δὲ συμφωνοῦσαν ὅτι ὁ κύριος Φοῦ ἦταν πραγματικὸς καὶ γνήσιος τύπος τῆς φυλῆς του.

— Σατανᾶς πραγματικὸς, αὐτὸς ὁ κινέζος, ἔλεγε ἀργότερα ὁ ἀστυνόμος τοῦ Μερτσεντάριο. "Εβαψε τὸ σκούφο του μέσα στὸ αἷμα, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸν σκότωσαν. "Υστερα περίμενε τὴν καταδίκη τῆς Έγκαρναθιόν καὶ τοῦ "Αρτεάνο. Βλέποντας, ὅμως, ὅτι ἡ ἐκδίκησίς του δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ὅτι ἡ σκηνοθεσία τοῦ θανάτου του πῆγε στὸ βρόντο, ἄλλαξε σχέδιο κι' ἀπεφάσισε νὰ ξεκάνη μιά καὶ καλὴ τοὺς ἐνόχους.

Καὶ στρίβοντας με φιλαρέσκεια τὸ μουστάκι του ὁ ἀστυνόμος, προσέθεσε:

— Τὰ δυὸ ἐρωτευμένα πιτσουνάκια τὴ γλύτωσαν πολὺ φτηνά. Πράγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι κανένας ἀθῶος δὲν τιμωρεῖται καὶ δι' ἡ ἀρετῆ βραβεύεται.

— "Αν μιλάς γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς Έγκαρναθιόν, πάτησες στὴν πῆλη, εἶπε κάποιος ἐργάτης. Καὶ ὁλος ὁ κύκλος τῶν παριστανμένων ἐκάγχασε.

"Όσο γιὰ τὸν μακαρίτη τὸν Φοῦ, ὁ ἄμοιρος ἐπέστρεψε στὴ γῆ, μακριὰ ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ Βούδα.

Τὸν ἔθαψαν μέσα σ' ἕνα λάκκο, χωρὶς νὰ τὸν διαβάσουν. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ γέρο - Τζιλ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ μεταλλεῖου, τραβοῦσε τ' αὐτάκια τῆς Έγκαρναθιόν, ποὺ πῆγε γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Θὰ ἔφευγε μαζὶ με τὸν καλὸ, τῆς, μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο αὐτόν, ὅπου τόσο εἶχε ὑποφέρει.

Τὸ πρωτὶ τῆς ἐπαύριον, οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Μερτσεντάριο. Τὸ χωριὸ τῶν μεταλλωρύχων ἔμεινε πάλι χωρὶς γυναῖκα...

ANTRE ARMANTY

ΤΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ...

— Πρέπει νὰ ξέρετε κ. "Αλφρέδε, ὅτι ὑπάρχουν δυὸ γυναῖκες σὲ μένα...

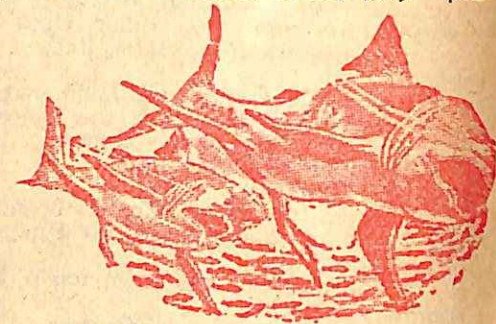
— Σὰς πιστεύω...

Περίεργα ζῶν

Ο καρχαρίας

Τον τελευταῖο καιρὸ οἱ ψαράδες παραπονοῦνται ὅτι οἱ καρχαρίες τοὺς καταστρέφουν τὰ δίχτυα. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Οἱ καρχαρίες δὲν βρίσκονται μόνον στὰ τροπικὰ νερά, ὅπως πιστεύουν πολλοί. Οἱ ψαράδες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς "Αγγλίας τοὺς πιάνουν με εἰδικὰ δίχτυα καὶ τοὺς τραβοῦν στὴν ἀκτὴ.

Οἱ καρχαρίες, συνήθως, κολυμποῦν δυὸ-δυὸ καὶ ὁ ἕνας ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλο. "Επειδὴ δὲ τὸ μήκος τοῦ καθενὸς φθάνει τὰ 15 μέτρα, οἱ δυὸ μαζὶ φαί-

νονται σὰν ἕνα μακρὸ τέρας ποὺ σὲ πολλές περιπτώσεις τὸ ἔχουν περιγράψῃ σὰν φεῖδι τῆς θάλασσας. Πρὶν δυὸ χρόνια εἶχαν τραβήξῃ δυὸ τέτοιους καρχαρίες δταν ἀνεκάλυψαν ὅτι ἦσαν ψόφιοι καὶ σὲ προχωρημένη ἀποσύνθεση. Τὸ χτυπήματα ὅμως τῶν κυμάτων εἶχαν ἐνώσει τὰ σώματά τους κι' ἔτσι φαινόταν σὰν ν' ἀποτελοῦσαν ἕναν καρχαρία. Ὁ δάσκαλος τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ ποὺ ζωγράφιζε καὶ μετρησε τὸ τέρας βρῆκε πὼς εἶχε μήκος 25 μέτρων. "Όλοι τὸ νόμισαν γιὰ φεῖδι. "Όταν ὅμως ἔστειλαν μερικὰ κόκκαλά του στὸ μουσεῖο ἐκεῖ διαπιστώθη ὅτι ἦσαν ἕνα ζευγὰρι καρχαριῶν.

■ ■

Οἱ καρχαρίες παίρνουν τὸ κατόπι τὰ κοπάδια τῶν ρεγγῶν καὶ τῶν σαρδελῶν τρώγοντας κάθε τόσο καὶ με μιά μπουκιά μεγάλο ἀριθμὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ ψάρια καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματός των φθάνει τοὺς 90 πόντους. Πολλὲς φορές ὁ καρχαρίας ρίχνεται καὶ στὰ δίχτυα ὅπου εἶναι αἰχμάλωτα πολλὰ ψάρια γιὰ νὰ τὰ φάῃ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει καὶ ποὺ τὸν ξέρει. Κατόπι ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῇ με τὸ ἀποτελεσμα νὰ τραυματισθῇ βαρεῖα καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ δίχτυα. "Όστόσο ἔχει ἱκανοποιήσει τὴν λαίμαργία του.

Τὸ κυνήγι τῶν καρχαριῶν γίνεται με καμάκια. Μόλις νοιώσει τὸ καμάκι νὰ μπηγεται στὶς σάρκες του ὁ καρχαρίας κατέρχεται στὸν πυθμένα τῆς θάλασσας καὶ τρίβεται ἀπεναντιμένω στὰ βράχια ἢ τὴν ἄμμο με τὴν ἐλπίδα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴ φονικὴ καὶ μεγάλη λεπίδα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι χειρότερο γιὰτὶ τὸ καμάκι τοῦ σχίζει τὰ κρέατα καὶ τὸν θανατώνει γρηγορώτερα. Τὸ καμάκι εἶναι δεμένο με σχοινὶ ποὺ τραβιέται μετὰ τὸν θάνατό του φέροντας στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὸν σκοτωμένο καρχαρία.

"Ενα ἄλλο περίεργο χαρακτηριστικὸ τοῦ καρχαρία εἶναι ὅτι εἶναι ἕνα φιλόσθενο ψάρι. "Η πιὸ συχνὴ του ἀρρώστεια εἶναι τὸ συνάχι, ζῇ δὲ ἔως 200 χρόνια.

ΟΛΙΒΕΡ — ΠΑ.Ι.Κ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Κα ντέ Μπερνύ, ἡ μούσα τοῦ Μπαλζάκ

Ὁ νεαρὸς μυθιστοριογράφος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κατακτήσῃ μιά μέρα τὸν κόσμο με τὴν πέννα του, ὅπως ὁ Ναπολέον τὸν εἶχε κατακτήσει με τὸ σπαθὶ του, θρηνοῦσε τὴν πρώτη του ἀποτυχία. Ὁ "Ονορέ ντέ Μπαλζάκ δὲν εἶχε κουράγιο γιὰ τίποτε. Τὰ πρῶτα του ἔργα δὲν ἄρεσαν καθόλου στοὺς γονεῖς του, ποὺ τὰ διάβασαν σὰν δικασταὶ καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀνοιγόταν μπροστὰ του ζοφερό, μαῦρο, ἀβυσσαλέον...

Ξαφνικά, παρουσιάσθηκε μπροστὰ του ἡ μούσα τῆς ἐμπνεύσεως, στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Μπερνύ, μιάς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας, εἰκοσι δύο χρόνια μεγαλύτερης ἀπ' αὐτόν, με ὀκτῶ παιδιά καὶ μ' ἕνα ἐγγονάκι ἐνὸς ἔτους!

Τὸ ἐρωτικὸ χτύπημα ἦταν κεραυνόβολο γιὰ τὸν εἰκοσαετῆ "Ονορέ. Ἡ ὥριμη αὐτὴ γυναίκα με τὴν ἀσημαντὴ μὀρφωσί της, τὸν ἀδαμάντινον χαράκτῆρα της καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὰ γράμματα, ἐπηρέασε τόσο πολὺ τὸν νεαρό Μπαλζάκ, ὥστε λίγους μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία της, νὰ δῇ τὸ φῶς ὁ «Κρίνος τῆς Κοιλᾶδος», ἕνα ἐρωτικὸ ρωμάντζο, τοῦ ὁποῦ τὰ κύρια πρόσωπα δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὸν νεαρὸ συγγραφέα καὶ τὴν ἡλικιωμένη κυρία.

Ἰδοὺ ἕνας διάλογος ἀπὸ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ βιβλίον, ποὺ ἀποδίδει πιστὰ τὸ ἀμοιβαῖο αἰσθημα τοῦ Μπαλζάκ καὶ τῆς κυρίας Μπερνύ.

— Οἱ σκέψεις μου, ὀλόκληρη ἡ ζωὴ μου σοὺ ἀνήκουν, ἀγαπημένη μου...

— "Ω! Πόσο θάθελα νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένο, ἰσχυρὸν, γεμάτων τιμὲς καὶ δόξα, ἐσὺ ποὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ ζωντανὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου... "Αγάπα με, ἀγάπα με μονάχα ἕνα χρόνο, Φέλιξ. "Ενα μονάχα χρόνο κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

— "Ενα χρόνο! διαμαρτύρεται ὁ Φέλιξ (ὁ "Ονορέ). "Αλλὰ θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια, ἀγαπημένη μου! Μιά εὐγενικὴ καρδιά δὲν δίνεται, παρὰ μιά φορά μονάχα στὴ ζωή! «Τώρα καὶ Πάντοτε», αὐτὸ θὰ εἶναι ἀπὸ σήμερα τὸ ἔμβλημά μου!...

Κι' ἐπακολουθεῖ μιά παράφορη, ἀσυγκράτητη ἀγάπη, ποὺ διαρκεῖ ἐφ' ἑπτά ὀλόκληρα χρόνια. Καθ' ὅλο αὐτὸ διάστημα, ὁ Μπαλζάκ, με τὴν σκέψι του πάντοτε προσηλωμένη στὴν κυρία Μπερνύ, ποὺ τὸν καθοδηγεῖ καὶ τὸν ἐμπνέει, γράφει τὴν «"Ανθρώπινη Κωμωδία», δημιουργεῖ με τὴν γονιμωτάτη φαντασία του ἀθάνατους ἥρωες καὶ ἀθάνατες ἡρωίδες...

Ἡ δόξα βρίσκεται τώρα στὸ κατόφλι τῆς πόρτας του. "Αλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν κι' ἡ ματαιοδοξία. Ὁ Μπαλζάκ θέλει ν' ἀρέσῃ, ὅπως ἀρέσουν καὶ τὰ βιβλία του δὲν εἶναι πολλὰ ὠραῖος. Θὰ γίνῃ πολὺ κομψός. "Αρχίζει, λοιπόν, νὰ ντύνεται φανταχτερά, συναγωνιζόμενος τοὺς λευκιδεῖς τῆς ἐποχῆς καὶ τὸ ὄνειρό του εἶναι νὰ μπῇ στὰ μεγάλα κοσμικὰ σαλόνια. Μήπως δὲν εἶναι καθῆκον κάθε μυθιστοριογράφου, νὰ μεγαλῶνῃ τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν του καὶ νὰ πλουτίσῃ τὸ μυαλό του με καινούργιες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωή;

Τις φιλοδοξίες αὐτὲς τοῦ Μπαλζάκ,

ἡ κυρία Μπερνύ τις δέχεται με τρόπο. "Ανησυχεῖ μήπως τὸν χάσῃ. "Αλλὰ δὲν διστάζει. Τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδηγεῖ παντοῦ ὅπου συγγάζει ὁ καλὸς κόσμος. Τὸ Λαμαρτίνο, τὴ Σοφία

1) Ἡ Κα ντέ Μπερνύ

Γκαί, τὴ δούκισσα Ντ' "Αμπραντές, ὁ Μπαλζάκ τοὺς γνωρίζει μέσον τῆς κυρίας Μπερνύ. "Αλλὰ στὸ τέλος, ὁ ματαιόδοξος συγγραφεὺς δὲν μπορεῖ νὰ παρακούσῃ τὴ φωνὴ τῆς φύσεως. Ἡ

2) Ὁ Μπαλζάκ στὴν ἡλικία ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴν Κα ντέ Μπερνύ

μούσα του ἔχει περάσει τὰ πενήντα. Αὐτὸς μόλις ἔχει συμπληρώσει τὰ τριάντα. Καὶ μιά μέρα, λησιμονεῖ τὸ ἔμβλημά του «Καὶ τώρα καὶ πάντοτε» καὶ πέφτει τρελλὰ ἐρωτευμένος στὰ πόδια τῆς δούκισσας ντέ Καστρὶς...

Ἡ κυρία ντέ Μπερνύ, βλέποντας ὅτι τὸ μεγάλο της ὄνειρο ἔβαινε πρὸς τὴ δύση του, ἐπῆρε μίαν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση. Καὶ με τὴν καρδιά σφιγμένη, εἶπε στὸν ἀγαπημένο της:

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω στὴ Μπουλονιέρ, στὰ κτήματά μου, "Ονορέ... "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση. Ὁ θόρυβος τοῦ Παρισιοῦ με σκοτώνει... Ὁ γιατρός δὲν παύει νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ... Ἡ φτωχὴ μου καρδιά δὲν ἀντέχει πλέον τὸ ξέρις...

— "Ὡστε δὲν θὰ σ' ἔχω κοντά μου! Θὰ παύσω νὰ σὲ βλέπω! φώναξε ὁ Μπαλζάκ με σπαραγμό.

— "Ετσι πρέπει, "Ονορέ... "Απὸ πόλιν καιρὸ τώρα, τὸ βλέμμα σου με ἀποφεύγει, τὰ μάτια μου δὲν συναντοῦν πιά τὰ δικά σου... "Ας χωρισθοῦμε... "Ετσι, οἱ ψυχὲς μας θὰ παραμεινουν ἐνωμένες μ' ἕνα δεσμὸ ποὺ οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε οἱ ἀνθρώποι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸν σπᾶσουν... Οὔτε οἱ γυναῖκες, "Ονορέ!...

Ἐκεῖνος θέλει νὰ διαμαρτυρηθῇ. "Αλλ' ἡ κυρία ντέ Μπερνύ τὸν ἐμποδίζει. Καὶ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

— Μὴ λές τίποτε! Σὲ γνωρίζω καλὰ, "Ονορέ. Σὲ ξέρω σὰν νὰ ἦσουναι γυῖός μου καὶ πιὸ καλὰ ἀκόμα... Καὶ τώρα ἀκουσε τὴ συμβουλή μου: Ν' ἀκούς τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς σου, "Ονορέ, γιὰτὶ εἶναι καρδιά εὐγενικὴ καὶ δὲν θὰ σὲ γελᾷ ποτε στὴν ἐκλογὴ σου. Καὶ ἐξακολούθησε ν' ἀγαπᾷς τὴ δόξα. Εἶναι πολὺ ὠραῖο νὰ τὴν κυνηγᾷς... "Όχι, ὅμως, ματαιοδοξίες, "Ονορέ. Μὴν ἀκούς τὴ ματαιοδοξία...

Καὶ ἡ κυρία ντέ Μπερνύ φεύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι, κλεινέται στὸ ἀγρόκτημά της, ἀλλὰ δὲν παύει οὔτε στιγμή ν' ἀγαπᾷ τὸν Μπαλζάκ.

■ ■

"Αλλ' ὁ Μπαλζάκ δὲν ἀκουσε τὴ συμβουλή τῆς Μούσας του. "Ακουσε τὴ ματαιοδοξία. Καὶ ἡ περιπέτειά του με τὴν δούκισσα ντέ Καστρὶς τοῦ πίκρανε τόσο πολὺ τὴ ζωή, ὥστε πακισμένος, ἀπογοητευμένος, ράκος πραγματικὸ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι με τὴν πολυτελὴ του ζωὴ καὶ νὰ τρέξῃ στὴ Μπουλονιέρ, κοντὰ στὴ γυναίκα ποὺ τὸν ἐνοιοθε καὶ τὸν ἐνεπνεε.

Ἡ κυρία ντέ Μπερνύ τὸν παρηγορεῖ καὶ τοῦ ξαναδίνει κουράγιο. Ὁ Μπαλζάκ ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι, κλεινέται στὸ δωμάτιό του καὶ ξαναπιάνει τὴν πέννα του...

Δυὸ χρόνια ὑστερότερα, ἡ κυρία ντέ Μπερνύ ἐγκατέλειπε τὸν ἀχάριστο αὐτόν κόσμο, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει.

GABRIELLA NT' ORENTI

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ

συγγνώμην.

.....

Σε ένα από τα καταγώγια του λιμανιού της Ν. Υόρκης, δυο ή- πόποτοι τύποι συναντώνται και συνομιλούν. Ο ένας είναι ο άλλοτε δικαστικός υπάλληλος Γκιρίμιχ, τώρα δε «νομικός σύμβουλος» των κακοποιών και άλλος κάποιος εκφορτωτής ο Πήτερ που ήταν πιδ γνωστός με το παρατσούκλι ο Μονόφθαλμος. Ο Γκιρίμιχ δείχνει ένα άλλο τηλεγράφημα από τη Μανίλλα, και όπως ο Πήτερ κάνει πως δεν θυμάται, ο Γκιρίμιχ προσφέρει να τον βοηθήσει να θυμηθεί και του διηγείται μια ιστορία που έγινε σε μια από τις καλύδες που βρίσκονται κοντά στη θάλασσα. Απ' την ιστορία αυτή φαίνεται ότι ο Πήτερ ξέρει το μυστικό του θανάτου του Γώλτον. Το μυστικό αυτό, ο Πήτερ ξέκινά από την Μανίλλα για να το πουλήσει στην Νόρα. Η συνάντησή γίνεται στο γραφείο του οπλοποιητή. Ο Πήτερ ζητά 10.000 δολάρια και συμφωνούν να του τα πάλει η Νόρα στις αποθήκες των εργοστασίων Σμιθσον, όπου δουλεύει ο Πήτερ. Ο Γκιρίμιχ όμως, πληροφορείται εγκαίρως. Το πρόγραμμα και προλαμβάνει την Νόρα. Βρίσκει τον μονόφθαλμο, άλλ' αυτός του φέρεται έχθρικό.

— Τι ανακατεύεις του λόγου σου; του λέει ο Πήτερ.

90Ν

Τι ανακατεύεις; φώναξε ο χημικός εκνευρισμένος. 'Αλλά για να έμποδίσω την νέα αυτή να πέση στην παγίδα που της έστησες! Έμπρός, πές μου τι την θέλεις;...

Ο άλλος σήκωσε τους ώμους. — Σ' ενδιαφέρει, τό λοιπόν; γρύλλισε. 'Αλλ' αυτό ήταν πολύ περισσότερο από ό,τι μπορούσε να άνεχθι ο Χάρβεϊ που ήταν κιόλας πολύ εξηρηθισμένος με την ιδέα του κινδύνου που μπορούσε να διέτρεχε η Νόρα.

Αρπαξε λοιπόν, αντί άλλης απαντήσεως τον Μονόφθαλμο από τους ώμους και τον τινάζει δυνατά: — Θά μιλήσεις, φώναξε. 'Αλλά με ένα ακόμη πιο δυνατό τίνιγμα των ώμων του ο Πήτερ απηλλάγη από το σφίξιμο του αντιπάλου του και σπρώχνοντας βίαια τον αντίπαλό του, τον έριξε με οριμή καταγής. Κατόπιν, άρπαξε έναν κουβά γεμάτο νερό, από εκείνους που βρίσκονταν εκεί κοντά για την περίπτωση πυρκαϊάς των άδειας πάνω σε ένα από τα κιβώτια της άσευ- λίνης που ήταν αποθηκευμένα εκεί μέσα και κατόπιν ώρμησε προς την έξοδο τράβηξε πίσω του την πόρτα, την έκλεισε καλά και εξαφανίστηκε.

Όταν σε λίγο ο Γκράχαμ συνήρχετο από την ζάλη που είχε δοκιμάσει από το χτύπημα της πτώσεως, είδε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα πυκνό σύννεφο καπνού ενώ η άσπρη του γινότανε άποτόμως δύσκολη. Δοκίμασε έντονο το συναίσθημα του πνιγμού, της άσφυξίας. Ώρμησε προς την πόρτα, άλλ' ήταν κλειδωμένη άρχισε τότε να χτυπά με τις

γροθιές του την πόρτα, κραυγάζοντας συνάμα:

— Βοήθεια! άνοιξτε γρήγορα!

'Αλλά κανένας δεν άπήνησε στην κραυγή του.

'Ήταν χαμένος!...

Ο Πήτερ, μετά τό έγκλημά του, έφθασε τρέχοντας στις άθρες του Χούδ- σον.

Τα μάτια του έψαχναν να βρουν την μίς Γώλτον.

Βιαζόταν να τελειώσει γρήγορα υ' αυτό τό ραντεβού, προτού άναστατωθι ο κόσμος από την πυρκαϊάν.

Λίγα βήματα από πέρα, κοντά στα υπαράξια το ποταμού, βρισκότανε μια ξύλινη παράγκα, όπου οι εργάτες των γυτηρίων έβαζαν τά εργαλεία τους. Ο Πήτερ μπήκε μέσα στην παράγκα και κρύφθηκε, περιμένοντας την Νόρα.

Η κοπέλλα, άφου άφησε τό αυτοκίνητό της κοντά στην αποβάθρα, προχώρησε μέγρι τή γέφυρα και κύτταζε να δη τό πρόσωπο που έπρόκειτο να συναντήσει.

— Μήπως δεν έλθη; συλλογιζόταν η Νόρα. Μήπως άλλαξε γνώμη; 'Η μήπως φοβάται καμιά παγίδα;

Έξαφνα, ή πόρτα της παράγκας άνοιξε.

Κάποιος βγήκε. Τά μάτια του, όμως, μαρτυρούσαν ισχυρό τρόμο. Έβάδιζε τρικλίζοντας, σαν μεθυσμένος.

Τό κεφάλι του ήταν καταματωμένο.

'Ήταν ο Πήτερ ο Μονόφθαλμος! Προχώρησε λίγα βήματα και μόλις είδε την Νόρα, κατέβωσε μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια, την πλησίασε και με φωνή αβυσμίνη, της είπε:

— Φευγάτε δεσποινίς! Φευγάτε γρήγορα! Είναι ο άνθρωπος με την κουκούλα... Αυτός με χτύπησε. Θά σας σκοτώ- σι και σάς!

Και την ίδια στιγμή, ο Πήτερ σωριά- σθηκε γάμω.

Η Νόρα έσκυψε για να του άποσπάση τό μυστικό του, πριν ξεψυχήσει. 'Αλλά δεν έπρόλαβε. Η έρώτησής της έμεινε μέσα στό στόμα της. Και με τά μάτια βγαλμένα έξω από τις κόγχες, έκανε να τραπή εις φυγήν.

Την ίδια, όμως, στιγμή, ο άνθρωπος με τό μαύρο ντόμινο την έπρόφθασε και την άρπαξε από τό λαιμό με σκοπό να την στραγγαλίση.

Η Νόρα έκανε ό,τι μπορούσε για να ξεφύγι από τά χέρια του.

— Βοήθεια! φώναξε άπελπισμένα.

Τότε ο ντομινοφόρος την έσήκωσε ψη- λά κι' έτοιμάσθηκε να τή ρίξη μέσα στό ποτάμι.

— Βοήθεια! φώναξε και πάλι η Νόρα. 'Αλλά κανένας δεν μπορούσε να την άκούση.

Η άποβάθρα ήταν έρημη εκεί- νη την ώρα. Και ο σωφέρ της βρισκόταν μακριά, ώστε δεν μπορούσε να την άκούση.

— Βοήθεια! Γκράχαμ!... 'Εδω! φώ- ναξε και πάλι άπεγνωσμένα η Νόρα, ένθυμηθείσα έαφνικά τον πιστό της φίλο.

Τότε από την άλλη άκρη της άποβά- θρας άκούσθηκε μια βροντώδης φωνή που της έανάδωσε όλο τό θάρος και την έκανε να ρινηση από έλπίδα.

— Κρατάτε νερά, δεσποινίς, έφασα.

'Ήταν ο Χάρβεϊ, ο όποιος είχε άκού-

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

Επεισόδιον πέμπτον

Α'.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΡΝΕ

σει τις κραυγές της κι' έτρεχε με δλη τή δύναμη των ποδιών του.

'Αλλά πώς είχε βρεθι εκεί πέρα;

Πώς είχε κατορθώσει να ξεφύγι από τον κίνδυνο της πυρκαϊάς του ύποστ- ε- γου; Χάρις στη σβελλάδα του και στο θάρρος του. Με μιάν υπεράνθρωπη προ- σπάθεια, κατώρθωσε να φθάση τή μιά από τις σιδερένιες δοκούς που υπεβάστα- ζαν τή στέγη του ξυλίνου παραπήγμα- τος. 'Εται, με την άνταγή των χεριών του, πέρασε πάνω από τις φλόγες, έ- φθασε σ' ένα φεγγίτη, τον έσπασε, βγή- κε στη στέγη και πήδησε κάτω.

Από μακριά είχε διακρίνει τό αυτο- κίνητο της Νόρας να σταματά και την κοπέλλα να κατεβαίνει και να τρέχι προς την γέφυρα. Ταυτοχρόνως, διέκρι- νε τον Πήτερ που έβγαине αϊμόφυρτος, παρηκολούθησε τή σκηνή της ολιγόστι- μης συνομιλίας του με τή Νόρα και τέ- λος είδε κάτι που τον έκανε να τρουά- ξη: είδε τον άνθρωπο με την κουκούλα να όρμα κατά της Νόρας!

Χωρίς να χάση καιρόν ο Γκράχαμ, βάζει όλα του τά δυνατά και τρέχει για να σώση τή φίλη του από τά νύχια του κακούργου.

Έφθασε στην ώρα. 'Αλλ' η φωνή του έπρόδωσε την παρουσία του και ο κα- κούργος, αφήνοντας τή Νόρα, έχυμψε πάνω του σαν μανιασμένος ταύρος.

Οι δυο άνδρες συνεπλάκησαν, εκυλί- σθηκαν γάμω και ύστερα πάλι σηκώθη- καν σφιχτοπιασμένοι. Στο τέλος, ο άν- θρωπος με την κουκούλα έβγήκε νικη- τής και ο Χάρβεϊ έπεφτε μέσα στό όρμη- τικό ποτάμι.

Μόλις ξέμπλεξε από τον Χάρβεϊ, ο κακούργος έστράφη προς τή Νόρα, που ό τραγικός πνιγμός του φίλου της την είχε αφήσει σαν μαρμαρωμένη.

'Αλλά δεν έπρόλαβε να συντελέση τό έγκλημά του ο άνθρωπος με την κου- κούλα. Την ίδια στιγμή παρενέβη κά- ποιος που κανένας δεν τον περίμενε.

'Ήταν ο σωφέρ της Νόρας, ο όποιος βλέποντος ότι η δεσποινίς άγνοούσε να έπιστρέψη, έσπευσε προς συνάντησίν της.

Μόλις τον είδε ο άνθρωπος με την κουκούλα, κατάλαβε ότι και αυτήν την φορά έχανε τό παιχνίδι. Άφισε λοιπόν τή Νόρα και τώβαλε στα πόδια.

Τό σκοτάδι της νύχτας που άρχισε ν' άπλώνεται, τον κατάπιε.

— 22 —

Ο Γκράχαμ, με υπεράνθρωπη προσ- πάθεια, κατώρθωσε να φθάση κολυμ- πώντας σε μιά σκάλα. Ανέβηκε και ρι- γών από τό τσουχτερό κρύο, μουσεμέ- νος όπως ήταν έφθασε κοντά στη Νόρα.

Αυτή ήτο γονατισμένη παρά τό σώμα του Πήτερ του Μονοφθαλμου.

Μάτην, όμως, προσπάθησε ν' άποσπά- σι από τον ληστήν τό όνομα που είχε υποσχεθι να της άποκαλύψη.

Βαρεία τραυματισμένος, έμενε άναί- σθητος και άκίνητος πάνω στην άπο- βάθρα.

τήση την μες Γώλτον. Τη βρήκε στο έ- διαίτερο γραφείο του πατρός της.

— 'Αχ! άγαπητέ μου Χάρβεϊ, φώνα- ξε η Νόρα μόλις τον είδε. Πόσο είμαι ευτυχής που σάς βλέπω!... Σας έπερί- μενα με άγωνία!... Φοβόμουνά μήπως κρουολογήσετε από τό παγερό λουτρό σας.

— Μα την πίστη μου! φώναξε εϋθυμα ο νεαρός χημικός. Τό λουτρό αυτό μου δυνάμωσε τά νεύρα. Θά τό συστήσω σ' όλους μου τούς φίλους!

Η Νόρα έσκασε στα γέλια.

— Να μου έπιτρέψης Χάρβεϊ να μην ακολουθήσω τή συμβουλή σας. Και τώ- ρα, άς μιλήσουμε σοβαρά. Δεν ξέρετε

Δοκίμασε έντονο τό συναίσθημα του πνιγμού και της άσφυξίας.

τι υπηρεσία μου προσφέρατε σήμερα. Σας χρωστώ τη ζωή μου... "Αν δεν ήσασταν εσείς τι θα γινόμουν;"

— Είχαμε τύχη που διαφύγαμε, είπε ο Χάρβεϊ, σφίγγοντας τρυφερά το χέρι που του είχε απλώσει η Νόρα. "Αλλά" αυτό πρέπει να μάς γίνει μάθημα. Πρέπει να φυλαγόμαστε πολύ.

Η Νόρα χαμήλωσε τη φωνή της: — Χάρβεϊ, είπε, θα με συγχωρήσετε ποτέ για τη δυσπιστία που σας έδειξα; Είς το εξής θα σας έχω τυφλή έμπιστοσύνη... Θα σας υπακούω τυφλά.

Και με την γυναικεία περιέργεια των απογόνων της Εύας:

— Γιατί δεν θέλετε να μου πείτε το λόγο που σας έκανε, σας τόν τόσο πλούσιο, να δεχθείτε αυτή τη μικρή θέσι στα χυτήρια μας;

— Δεσποινίς, είπε ο Χάρβεϊ με σοβαρό ύφος. Θα σας το εξηγήσω... το υπόσχομαι... Σε λίγο θα τα ξέρετε όλα... Περιμένετε, όμως, σας παρακαλώ λίγο... Προηγούμενος πρέπει να ανακαλύψουμε τον έχθρο μας... "Υστερα θα συζητήσουμε αυτό το ζήτημα, που τόσο φαίνεται ότι σας ενδιαφέρει."

Η Νόρα έτοιμάστηκε να πη κάτι, αλλά τήν ίδια στιγμή τένωσε το αυτί της.

— "Ακούστε! ψιθύρισε. "Ενας ελαφρός υπόκωφος τριγμός είχε ακουστεί πίσω της, σαν να προήρχετο από τον τοίχο.

Ο Χάρβεϊ κύτταξε τριγύρω του αλλά δεν παρατήρησε τίποτα ύποπτο.

— Κάποιο έπιπλο θα έτριξε, είπε. Και γέλασε.

— Είσατε λίγο νευρική... Με το παραμικρό τρομάζεστε... αλλά μη φοβάσθε... εγώ είμαι έδω... Ο άνθρωπος με την κουκούλα γνωρίζει πολύ καλά ότι θα χάσει άδικα τον καιρό του...

Τήν ώρα που ο Χάρβεϊ καθυσύχασε την Νόρα, το σανίδωμα του τοίχου είχε διανοιχθεί και στο άνοιγμα φαινόταν ή καταγθόνια κουκούλα.

Ο κακοδόνος άκουσε όλη τη συνομιλία...

— 22 —

Όταν έφυγε από την αποβάθρα ο άνθρωπος με την κουκούλα, έφθασε τρέχοντας στα υπόγεια του πύργου και κρύφτηκε στο υπόβαθρο του ανδριάντος, όπου ήξερε ότι βρισκόταν ασφαλής.

— Θα ξαναϊδωθούμε γρήγορα, διόρφούλα μου! είχε ψιθυρίσει ακατάληπτα.

— 23 —

Η Νόρα ξεκολούθησε τη συνομιλία της με τον Χάρβεϊ.

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς, να είσθε λιγότερο απρόσεκτη... Γιατί πήνατε μόνη σας στο ραντεβού με τον Πήτερ; Είδατε τι κινδυνέψατε να πάθετε;

— Δεν είχα κανένα λόγο να δυσπιστώ απήντησε η Νόρα. Ο άνθρωπος εκείνος δεν ήταν συνένοχος του ένοχού μου... Ο δυστυχής επλήρωσε με τη ζωή του το μυστικό που κατείχε.

— Ασφαλώς! είπε σκεπτικός ο συνομιλητής της.

Και σαν να μονολογούσε, προσέθεσε: — "Αλλά πώς έμπε ο άγνωστος με την κουκούλα ότι έπρόκειτο να συναντηθεί με τον Πήτερ στην αποβάθρα των χυτηρίων Σμιθσων;... Αυτό δεν μπορεί να καταλάβω... Γνωρίζει λοιπόν τα πάντα αυτός ο άνθρωπος; Ποιός τόν πληροφορεί; Σε ποιόν, δεσποινίς είχατε έμπιστευθεί το μέρος όπου έπρόκειτο να συναντηθείτε με τον Πήτερ;

Η Νόρα σκέφθηκε μερικές στιγμές. "Υστερα έβρισε ν' άριθυή: — Στο θεό μου "Ερζα... στον Χάρβεϊ... στο σωφέρ μου... στον ταμία του

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

έργοστας... στον Τζών... "Αλλά δεν πιστεύω, Χάρβεϊ, να υποπτεύσαι κανένα απ' αυτούς!

— "Όχι, έσπευσε ν' απαντήσει ο χημικός... Και όμως, τι να πιστέψω κανείς;... "Ω δεσποινίς. Τρέμω για σας!... Τρέμω για τη ζωή σας!... Σας ίκετεύω να μη ξανοπάτε πουθενά, σε κανένα ραντεβού, μονάχη σας... Εα σας συνοδεύω εγώ...

Η Νόρα τόν έκύτταξε μ' εύγνωμοσύνη. — "Αναπτή μου φίλε, είπε, έχετε δική... Σας υπόσχομαι να μη ριψοκινδυνεύω άλλη φορά κατ' αυτών τόν τρόπο... Και δεν θα κάνω τίποτα, προτού σας ειδοποιήσω!...

Και ήταν έτοιμη να του μιλήσει για το κρυφό αίσημά της, όταν κάποιος έχτύπησε στην πόρτα.

— "Ηταν ο Τζών.

— Ο Ιλαρχος. "Αρμάνδος ντε Καργκεζέκ, είπε, ρωτάει αν η δεσποινίς μπορεί να τον δεχθεί.

Η Νόρα ξαφνιάστηκε.

— Ο Ιλαρχος ντε Καργκεζέκ; ρώτησε.

— Ναί... Είναι ο στρατιωτικός ακόλουθος της γαλλικής πρεσβείας. Θα έρχεται το δίχως άλλο να σας μιλήσει για το συμβόλαιο που έπρόκειτο να υπογράψει με τον πατέρα σας, σκεπτικώς με την άνορά του νέου μυδραλλιοβόλου...

— Πολύ καλά, είπε η Νόρα. "Ας περάσω μέσα.

Μόλις ο Τζών έβγηκε έξω, ο χημικός έτοιμάστηκε να φύγει.

— "Ω! όχι! είπε η Νόρα... Μείνατε... Δεν θέλω να φύγετε... "Αλλως τε είσθε εν νύσσει της υποθέσεως.

— Μάλιστα, ήμην παρών εις όλας τας συναντήσεις, απήντησε ο Χάρβεϊ.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο Ιλαρχος ντε Καργκεζέκ μπήκε μέσα στο γραφείο. Προχώρησε προς την Νόρα και φίλησε το χέρι της, με την ευγένεια Γάλλου αξιωματικού.

— Δεσποινίς, είπε, έμαθα το δυστύχημα που σας έπληξε πρό όλίγου. Πιστέψατε, σας παρακαλώ, ότι συμμερίζομαι βαθύτατα τόν πόνο σας. "Εγνώριζα πολύ καλά τόν κ. Γώλτον, "Εγουμε συνοργασθή. Η πατρίς μου κι' εγώ θλιβόμεθα πολύ για την άπώλεια τέτοιου εύφυου άνδρός.

— "Ιλαρχε, απήντησε η Νόρα, θα προσπαθήσω να τόν αναπληρώσω. "Εγνώριζα τη συμπαθία που έτρεφε προς την Γαλλία. Να είσθε βέβαιος ότι και εγώ τα ίδια αισθήματα τρέφω προς την πατρίδα σας.

Ο αξιωματικός έστράφη και είδε τόν Γκράγαϊ. Τόν έπλησίασε και του έτεινε φιλικώς το χέρι. "Υστερα κάθισε στο φωτεινό που του υπέδειξε η Νόρα και άφησε τη σεοβιέττα του πάνω στο διπλανό τραπέζι.

— "Ιλαρχε, τόν εξέγησε η Νόρα, ανέλαβα εγώ τη διεύθυνση του έργου σας. Είς το εξής θα συνεννοείσθε μόνον με μένα.

— "Εν τοιαύτη περιπτώσει, δεσποινίς, θα γνωρίζετε, βέβαια, ότι εύρισκόμθα εις διαπραγματεύσεις για την άνορά του νέου σας μυδραλλιοβόλου. Είχαμε έτοιμάσει τα σχετικά συμβόλαια και έπρόκειτο να τα υπογράψουμε, αλλά δυστυ-

χώς ο άπρόοπτος θάνατος του πατρός σας, έματάλωσε την ύπογραφή. "Ο Γκράγαϊ από δώ, ήτο ένημερος τών νομιλιών μας και θα σας βεβαιώσει τ' ακρίβειαν όλων όσων λαμβάνω τήν μην να σας εκθέσω.

Ο Χάρβεϊ όρθιος μεταξύ της Νόρας και του Ιλαρχου, άκουε άκίνητος. Εί βγάλει από τήν τσέπη του ένα κόκκινο καρνέ και το φυλλομετρούσε, για να έτοιμος να δώσει τις πληροφορίες που θά του ζητούσαν.

"Εξαφνα το καρνέ ξέφυγε από τα χείρα του κι' έπεσε πάνω στο τραπέζι.

Η Νόρα έκανε μια κίνηση για να σηκώσει.

"Αλλά ο Γκράγαϊ έπρόλαβε και πήρε προτού η Νόρα διαβάσει έστω μια γραμμή από τις σημειώσεις του.

Ποιά άραγε πολύτιμο μυστικό έκρυβε το κόκκινο αυτό σημειωματάριο;

"Εκύτταξε κατάματα το χημικό. "Αλλά εκείνος είχε άνακτήσει όλη του τ' άπάθεια.

— "Επιθυμείτε, δεσποινίς, είπε ο Ιλαρχος, να σας διαβάσω το συμβόλαιο;

— Σας άκούω απήντησε η Νόρα.

"Ηταν τόσο άπρηχολημένος και τρεξ, ώστε δεν άκουσαν το διάφραγμα του τοίχου που άνοιξε άθόρυβα.

Στο άνοιγμα παρουσιάσθηκε πάλι άπαισία μορφή του ανθρώπου με τη κουκούλα. "Ο κακοδόνος κρατούσε στα χείρια του χαρτί και μολύβι και κρατούσε σημειώσεις από όλα όσα άκουε.

— 24 —

Τήν ίδια στιγμή που διεδραματιζόταν αυτή η σκηνή, σ' ένα άλλο δωμάτιο του πύργου, ο "Ερτζα και ο Χάινες άγωνόσαν, άναμεινοντες κάποιον.

— Αυτός ο φόν Ρατάϊμ είναι άνυπόφορος! έβρυγατο ο "Ερτζα, βηματίζοντας νευρικά μέσα στο δωμάτιο. "Επρεπε να βρίσκεται πρό μιας ώρας έδω. "Αφη να τόν προλάβω ο Ιλαρχος Κάργκεζέκ που τη στιγμή αυτή συνομιλεί με τη Νόρα. Κι' έτσι κινδυνεύουμε να μείνουν έκπρόδεμοι.

— Εύτυχώς που είμαστε δώ, θεϊ μο είπε ο Χάινες. Πριν η εξαδέλφη μου κανονίσει αυτή την υπόθεση με τόν Καργκεζέκ, δεν νομίζεις ότι έχουμε δικαίωμα να έκφράσουμε ως συνεταίροι τή γνώμη μας;

— Βεβαίότατα! "Αλλά γνωρίζεις τ'γαλλόφιλα αισθήματα της μικρούμαλης αυτής! Είναι ίκανή να προτιμήσει τ' Γολλία, έστω και με ζήμια. Οι προσφορές της Γερμανίας είναι κατά πολύ άνοτερες και αυτές πρέπει να δεχτούμε. "Αλλως τε, η Γαλλία θα νικηθή!...

— Τήν ίδια γνώμη έχω κι' εγώ. Συνεπώς πρέπει να έμποδίσουμε τη Νόρα να υπογράψει το συμβόλαιο.

Πάτησε το κουδούνι. Σε λίγο ήλθε ο Τζών.

— "Όταν ήλθη ο βαρώνος φόν Ρατάϊμ του είπα, θα τόν οδηγήσεις άμέσως στο γραφείο της μίς Γάλτον.

— Μάλιστα κύριε...

Και στραφείς ο Χάινες προς τόν θεϊ του:

— Δεν νομίζεις, θεϊ μου, ότι πρέπει ν' άνεβούμε να δούμε τι γίνεται; Δεν πρέπει να συνηθίσω η Νόρα να ένεργεί χωρίς τη συγκατάθεσή μας.

— "Εχεις δικιο, σέ άκολουθώ.

Σε λίγο, θεϊος και άνεψιός έφθαναν στο γραφείο της Νόρας.

[Η συνέγεια στο έπόμενο].

“ΕΛΕΝΗ”

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΦΙΛΜ

Ένα από τα ωραιότερα φιλμ της έφετεινης παραγωγής προβάλλεται αυτή την έβδομάδα στο «Πάνθεον».

Πρόκειται για τήν «Ελένη» που γυρίστηκε άπάνω στο σενάριο της διασημου συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ, με πρωταγωνιστάς τους άριστούς της Γαλλικής κινηματογραφίας Μαντελαίν Ρενώ, Κωσταν Ρεμού, Ζάν - Λουί Μπαρρώ, Ρομπέρ Λεβίγκαν, Μωρίς Μπακτέ, και με σκηνοθεσία του άσυναγωνίστου Ζάν - Μπενουά Λεβύ.

Η ήρωϊς του νέου αυτού φιλμ, η "Ελένη, είναι από τις σύγχρονες γυναίκες που παλεύουν μόνες τους στη ζωή. Φτωχή, θεόφτωχη φοιτήτρια, προχωρεί θαραλάει προς τόν σκοπό που έταξε: Τό Πανεπιστημιακό της δίπλωμα υπό τήν διεύθυνσιν του καθηγητού "Αμπουάζ που σέβεται και θαυμάζει και τόν όποιον οι εργασίες του περί καρκίνου, έχουν καταστήσει, διάσημον.

Οι συμφοιτητάι της "Ελένης είναι όλοι περισσότερο πλούσιοι σ' έλπίδες παρά σέ γρήματα και ζωή εύθυμιας με περισσότερες τρέλλες και λιγώτερη μελέτη μέσα στο γραφικό περιβάλλον μιας μικρής Πανεπιστημιακής πόλεως. Μεταξύ αυτών ο Πιέρ Ρενιέ είναι ο καλύτερος φίλος της "Ελένης. "Αλλά ο Πιέρ δεν άγαπάει καθόλου τήν ιατρική που σπουδάζει, άγαπάει τή μουσική και γι' αυτό έχει μια άπέραντη ψυχική στενογώρια όπως όλοι όσοι άκολουθούν τόν δρόμο που δεν άγαπούνε. Κι' η "Ελένη τόν συμπονει μ' όλη της τήν καρδιά.

Σε μια βραδυή συγκέντρωση που δίνει ο καθηγητής "Αμπουάζ για τούς φοιτητάς του, η όμορφη και κοκέττα γυναίκα του τραγουδάει μια σύνθεση του Πιέρ. Η "Ελένη για πρώτη φορά τότε καταλαβαίνει ότι ο Πιέρ έχει άληθινά ταλέντα για μουσική και τόν ένηθαρρύνει μ' όλη της τή δύναμη ν' άκολουθήσει τόν πραγματικό του δρόμο και να συνεχίσει ως τόν τέλος.

— Κάνε αυτό που άγαπάς, του λέει, άλλοιώς δεν θα μπορέσης να κάνεις τίποτα στη ζωή.

Η ψυχική έπαφή των δύο νέων δημιουργεί με αξί τους ένα δυνατό αίσημα. Κι' ένα όραίο και μελαγχολικό βράδυ, ύστερα από μια θεότρελλη έκδρομή στην έξοχή, η "Ελένη δίνεται σ' εκείνον που άπ' αυτήν άντλεί όλο τόν θάρρος για τή ζωή. "Αλλά από τη στιγμή αυτή ο έσιος δρόμος που είχε χαράξει άρχίζει να περιπλέκεται.

Μιά μέρα, μέσα στο χημικό εργαστήριο, αισθάνεται κάποια άδιαθεσία και σέ λίγο βρίσκεται στη δύσκολη θέση της φτωχής φοιτητριάς που έχει, ίσως, όσα πρέπει για να πληρώσει τις έγγραφές της, όχι, όμως, και για να ζήσει τó παιδί που θα φέρη στόν κόσμο.

Δεν τολμάει, όμως, να εκμυστηρευθή τή στενογώρια της σέ κανένα, και πολύ περισσότερο τόν Πιέρ, ο όποιος δεν έχει άρκετή δύναμη για να παλαίψη ούτε με τις δικές του έννοιες και δυσκολίες.

Τις ημέρες αυτές ο Πιέρ, ένηθαρρυνόμενος από τήν "Ελένη, άναγγέλει στόν πατέρα του τήν άπόφασή του — να έγχαταλείψη τήν ιατρική και να μπει στο "Ωδεϊόν. "Αλλά μαθαίνει ότι ο πατέρας του — φτωχός γιατρός στην έπαρχία του — είναι άρρωστος χωρίς έλπίδα του γι' αυτήν και περιμένει να τελειώσει ο γιαντριάς και τής σπουδές του για να του άφήσει τήν πελατεία κι' όλα τα βάρη της είκογενείας του. Κι' έτσι, θέλοντας και μη ο Πιέρ υπόσχεται να συνεχίσει τις σπουδές του.

"Αλλά παρά τήν υπόσχεσή του και παρά τή βοήθεια της "Ελένης, ο Πιέρ, έντελώς άνίκανος να ενδιαφερθή για τήν έπιστήμη που δεν τόν συγκινεί, άτιμετωπίζει τή δικαία άυστηρότητα του καθηγητού "Αμπουάζ και άποτυχάνει στις εξετάσεις.

"Απελπισμένος, πουλάει τα βιβλία του της ιατρικής, και παίρνει τήν "Ελένη στο βουνό για μια «όμορφη μπαλάντα», κι' άφού της παίζει το τελευταίο του τραγουδί κάνει κρυφά μια θανατηφόρο ένεση και πεθαίνει γρήγορα στην άγκαλιά της.

Η "Ελένη κατηγορείται ότι άνεμίγη

σ' αυτό τόν θάνατο αλλά άπαλλάσσεται με τήν επέμβαση του καθηγητού "Αμπουάζ, που δεν έπαψε να ενδιαφέρεται γι' αυτή τή γυναικεία κοπέλλα, που είναι γι' αυτόν και η πολυτιμότερα βοηθός στις εργασίες του. Κι' η "Ελένη ξαναρχίζει με πάθος τή δουλειά, και δεν τή διακόπτει παρά για να φέρη στόν κόσμο τόν γιου του Πιέρ.

Εν τώ μεταξύ ο καθηγητής "Αμπουάζ ζή τόν δικό του δρόμο. Η γυναικεία αχζή τόν έγκραταλείπει για να ζήσει μια ζωή άρτίστας γυρίζοντας τόν κόσμο. Μιά μέρα στο εργαστήριο σέ μια στιγμή που κρατάει κάτι λεπτά όργανα ο "Αμπουάζ άκούει από ένα ραδιόφωνο τή φωνή της γυναικάς του που λατρεύει. Ταράζεται και τραυματίζεται με μολυσμένα γυαλιά, άρρωσάει βαρεια και άπομακρύνεται από τόν Πανεπιστήμιον.

Η "Ελένη γυρίζοντας άπ' τόν μαυιτήριο βρίσκει τόν εργαστήριο άδειο άφού λείπει άπ' αυτό η ίσχυρά προσωπικότης του σοφού καθηγητού. Πάντως δίνει τας διδακτορικές της εξετάσεις και άνακηρύσσεται με μεγάλη έπιτυχία διδάκτωρ τής Χημείας. Τό μέλλον είναι πιά άνοιχτό μπροστά της. "Αλλά μέσα στην εύτυχία της μαθαίνει ότι ο καθηγητής "Αμπουάζ, μολονότι είναι πιά έκτός κινδύνου, άρνείται να ξαναρχίσει τις παραδόσεις του και ότι σκοπεύει να παραιτηθή από τήν έδρα του για να πάη να ξαναβρή εκείνην που τόν πρόδωσε.

"Όλη η μαχητικότητα της "Ελένης ξυπνάει. Παραβιάζει τή μοναξιά του καθηγητού, και με γυναικεία έπιδεξιότητα τόν κάνει να πιστέψει ότι τόν τελευταίο του πείραμα έπέτυχε κι' έτσι καθορώνει να τόν ξαναφέρει στο εργαστήριο.

Εκεί, μέσα στο περιβάλλον της καθημερινής εργασίας ο "Αμπουάζ συνέρχεται. Διαπιστώνει ότι η "Ελένη τόν είλε ψέμματα κι' ότι τόν τελευταίο του πείραμα άπέτυχε, αλλά γι' αυτό ακριβώς πρέπει να ξαναρχίσει.

Πάλι άπ' τήν άρχή...

"Αλλά δεν έχει τή δύναμη να τόν κάνει αυτό, παρά μόνο με τή βοήθεια μιας πραγματικής γυναίκας, της "Ελένης, που μπορεί να σήτήσει έναν άντρα στο σκληρό άγώνα της ζωής.

Αυτή είναι η άνωθωρή και μελαγχολική ιστορία της "Ελένης. Πρόκειται για μια άριστοεργατική ταινία που τήν συνιστούμε θερμότατα σέ κάθε μας άγνωστη. Χ.

Τὸ τραγουῖδι τῆς "Ελλεν

Ένα πραγματικό αισθηματικό διήγημα τῆς Μαργάρτα Φερρὺ

Ξαπλωμένος στη σαίζ - λόγκ, με ύφος μελ-γγολικό και γεμάτο κούραση, ο Ρομπέρ άκουγε κι' άπόψε τὸ ραδιόφωνό του. Ήταν ἡ μόνη του διασκέδαση και τὸ μόνο ένθýmιο πού είχε φέρει μαζί του ἀπ' τὴν Εὐρώπη, στὸ φριχτὸ αὐτὸ μέρος τῆς Ἀφρικής, όπου είχε εγκατασταθῆ ἔδω και μερικοὺς μῆνες.

Ὁ Ρομπέρ εἶχε ἐπίσει στην ἀρχὴ πὼς με τὸν καιρὸ θὰ συνήθιζε στὴ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μὰ δὲν τὸ κατ' ὠρθε. Ἀπεναντίας, μέρα με τὴν ἡμέρα συχαινόταν περισσότερο αὐτὸ τὸ μέρος κι' ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ βαθεῖα νοσταλγία γιὰ τὴ Γαλλία.

Κι' ὁμως, ἀλλοίμονο, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ζήσει ἐκεῖ πέρα δυὸ χρόνις τουλάχιστον.

Δὲν μπορούσε νὰ περιφρονησῇ τὸ συμβόλαιο πούχε κλείσει με τὴν Ἐταιρία, χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὶς συνέπειες μιᾶς τέτοιας ἀπερισκεψίας, ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα μπορούσε, τὰ πράγματα πάλι δὲν θὰ ἦταν και τόσο εὐκόλα γι' αὐτόν. Εἶχε ἀφήσει μιὰ καλὴ θέση σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους Τραπεζιτικούς Οἴκους τοῦ Παρισιῦ, κι' εἶχε κοπιάσει πολὺ ὥσπου νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν διορίσουν σ' αὐτόν τὸν παληότοπο. Ἄν τουλάχιστον ὑπῆρχαν ἐλπίδες νὰ τὸν ξαναπάρουν οἱ παλιοὶ του προϊστάμενοι, ἔστω και διορίζοντάς τον σὲ κανένα ὑποκατάστημα στὸ βάθος καμμιᾶς ἐπαρχίας... Ἀλλὰ οἱ διευθυνταὶ τοῦ Οἴκου Ζουλιέν και Σία εἶχαν δυσαρεστηθῇ τρομερὰ μαζί του γιὰ τὴν ἐφ' ἑαυτοῦ παραίτησή του και παρ' ὅλο πὺ ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες του, ὅπως ἔγγραφαν στὰ πιστοποιητικά πὺ τοῦ ἔδωσαν, στὴν πραγματικότητα τοῦ εἶχαν φερθῇ ψυχρότητα, και τοῦ εἶχαν τονίσει ὅτι ὅφειλε νὰ τοὺς εἶχε εἰδοποιήσει γιὰ τὴν ἀναχώρησή του τουλάχιστον πρὶν δυὸ μῆνες.

Ποῖν δυὸ μῆνες...

Ὁ Ρομπέρ γαμογελά εἰρωνικά.

Πρὶν δυὸ μῆνες ἦταν ἀκόμη ὁ «εὐτυχέστερος ἄνδρας τοῦ Παρισιῦ», ὅπως ἔλεγε γελώντας στὴν Ἐλλεν του. Ἄν κανένας τοῦλεγε σ' αὐτὴν, τότε, πὼς θὰ βρισκόταν σὲ δυὸ μῆνες αὐτοῦ πὺ βρίσκεται τώρα, ὁ Ρομπέρ ἐξάπαντος θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ τρελλό. Κι' ἡ Ἐλλεν... Ὁ Ρομπέρ δαγκώνει τὰ χεῖλη του ἄγρια.

Ὁχι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν συλλογίζεσαι. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἀνάξια τῆς ἀγάπης του, γιὰ τὴν στοργή του, γιὰ τὴν ἐκτίμησή του. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ψευδρά, μιὰ ὑποκρίτρια, μιὰ τιποτένια. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει με ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη του, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν σεβάστηκε τίποτα. Ὅτε κὰν τὴν ὑποχρέωση νὰ μὴν γελιοποιήσῃ τὸ νόμμά του... Καὶ τὸν εἶχε προδώσει κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο: με τὸν καλλίτερο φίλο του. Ἡ πράξη τῆς αὐτῆς τοῦχε φανῇ τόσο φριχτὴ, τόσο τερατώδης πὺ ὁ Ρομπέρ δὲν εἶχε θελήσει κὰν νὰ τὴν πιστέψῃ στὴν ἀρχὴ, και δὲν θὰ τὴν πίστευε ποτέ του ἂν δὲν εἶχε βεβαιωθῇ με τὰ ἴδια τὰ μάτια του.

Εἶχε προσποιηθῇ πὼς θὰ ταξίδευε.

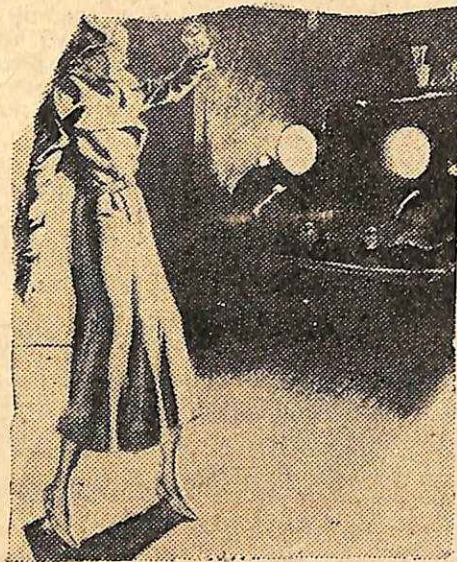
Πὸ αἰώνιο κόλπο τῶν συζύγων πὺ

προειδοποιοῦνται μ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα γιὰ τὴν ἀπιστία τῶν γυναικῶν τους και τὴν εἶχε παραμονέψει ὄρες ὀλόκληρες, χωμένος στὸ βάθος ἑνὸς ταξί, ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο, Πρὶν φύγῃ με τὴν βαλίτσα στὸ χέρι, ὁ Ρομπέρ τὴν εἶχε ρωτῆσει «τυπικά» ἂν θὰ ἔβγαινε καθόλου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

Τοῦ εἶχε ἀπαντήσει πὼς θὰ ἔμενε νὰ διαβάσῃ γιατί ἦταν κουρασμένη λίγο. Τὴν φίλησε. Τοῦ ἀνταπόδωσε κι' αὐτὴ τὸν φίλι. Θὰ ἦταν ὀχτὼ ἡ ὥρα πᾶνω κάτω, ὅταν εἶδε τὸν Ἀντρέ νὰ διευθύνεται στὸ σπίτι του...

Ὁ Ἀντρέ ἦταν πολὺ φίλος του βέβαια, και συχνὰ πῆγαινε στὸ σπίτι γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω κι' οἱ τρεῖς μαζί.

Ἐκεῖνη τὴν μέρα ἤμιν Ὁ Ρομπέρ

— Ρομπέρ Ρομπέρ! φώναξε ἡ Ἐλλεν.

τὸν εἶχε εἰδοποιήσει «με τρόπο» πὼς θὰ ταξίδευε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀντρέ τοῦ εἶχε πῇ πὼς θὰ πῆγαινε γιὰ δυὸ - τρεῖς μέρες στὴν Λυὼν νὰ δῇ μιὰ παντρεμένη ἀδελφὴ του.

Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, κανένας λόγος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐλλεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ τὸ ἀκόμη σοβαρότερο: δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ βγοῦν ἔξω οἱ δυὸ τους στὶς δέκα τὴ νύχτα με ταξί.

Ὁ Ρομπέρ δὲν ἔμεινε νὰ δῇ περισσότερα Ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος του εἶχε δίκιο. Ἦταν φανερό. Χωρὶς νὰ διατάσῃ περισσότερο, ὁ Ρομπέρ κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κι' ἀνέβηκε στὸ σπίτι του. Ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ πράγματά του.

Ἡ Ἐλλεν γυρίζοντας κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνει με τὶς βαλίτσες του τὶς σκάλες. Ἐγινε κατὰκρίτην.

Ὁ Ρομπέρ ἄνοιξε τὴν πόρτα και βγήκε ἔξω στὸ δρόμο, γλωμός κι' ἀμίλητος. Φώναξε τὸ σωφὲρ τοῦ ταξί νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τότε μονάχα ἡ Ἐλλεν φάνηκε νὰ ξαναβρίσκῃ τὴν ψυχραιμία

της. Ἐτρεξε πίσω του σαν τρελλή:

— Ρομπέρ!.. Ρομπέρ!.. φώναξε.

— Φευγα, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ με εἰρωνικό τόνο, ὀχι ὁμως γιὰ ἐκεῖ πὺ σου εἶπα τὸ ἀπογευμα, φυσικά... Ἰώρα ψευγα, αληθινὰ και γιὰ πάντα...

— Με παραμονέψεις, λοιπόν, ἔκανε αὐτὴ, και τὰ μάτια τῆς εἶχαν — τί ὑποκρισία ἀλήθεια... — τὴν ἐκφραση τῆς ἀγανακτήσεως και τῆς ἀπελπισίας.

— Ναί!.. Σὲ παραμονέψα, μουρμούρισε ὁ Ρομπέρ ἐξαλλος. Ἦταν ἀνασπρεπὲς αὐτὸ γιὰ μένα... Τὸ ξέρω... Ἀλλὰ ἡ δική σου ἡ ἀναξιοπρέπεια εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη!...

— Ἀκουσε Ρομπέρ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἐκεῖνος, ὁμως, εἶχε τοποθετήσῃ κι' ὅλας τὶς βαλίτσες του στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔκλεινε τὴν πόρτα λέγοντας στὸ σωφὲρ νὰ ξεκινήσῃ.

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Ὁ Ρομπέρ Σιμόν ζοῦσε σχεδὸν σαν αὐτόματο. Εἶχε φύγει μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του, εἶχε ἀφήσει τὴ θέση του ἀμέσως, σχεδὸν, ὕστερα ἀπ' τὴν ἀπιστία τῆς Ἐλλεν.

Ἦθελε νὰ τὴν ξεχάσῃ, και νόμιζε πὼς θὰ τὸ κατ' ὠρθε εὐκόλα ὅταν ἂν θὰ ὑπῆρχε τίποτα πὺ νὰ τοῦ τὴν θυμίσῃ. Μὰ τώρα καταλάβαινε πὼς δὲν μπορούσε νὰ γελαστῇ πιά... Ἦξερε πὼς ἀγαποῦσε πάντα τρελλὰ τὴν γυναίκα του κι' ἂν ἔφυγε ἀπ' τὸ μέρος ὅπου ζοῦσε κι' ἐκεῖνη, αὐτὸ τῶκα-νε γιὰ τὸ φοβόταν μήπως ἡ καρδιά του νικήσῃ τὸν ἐνωτισμό του. Ἐνοιωθε πὼς κινδύνευε νὰ τὴ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς, και νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της πὺ ἐρωτευμένος ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πορὰ...

Ἀναστενάζοντας γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιόφωνου, κι' ὁ ἀπαλὸς σκοπὸς ἐνὸς ταγκὸ πλημμύρισε τὸ ἄδειο δωμάτιο.

Ζερμαῖν μικρὴ μου

δὲν μπορὸ νὰ ζῷ μακριὰ σου...

Τὰ ὀλόγλυκα φιλιὰ σου λαχταρῶ... Τὰ μάτια τοῦ Ρομπέρ ἄστραψαν. Θυμόταν καλὰ τὸ τραγοῦδι... Ἦταν τὸ ἀγαπημένο ταγκὸ τῆς Ἐλλεν, κι' αὐτὸ εἶχε γίνῃ ἡ αἰτία τῆς γνωριμίας τους και τῆς ἀγάπης του. Ἀπὸ τότε ἡ Ἐλλεν τὸ τραγοῦδοῦσε συχνὰ και τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς μισόκλειναν μεθυσμένα στὰ θερμὰ ἐρωτικά του λόγια.

Ζερμαῖν μικρὴ μου...

Νὰ σὲ ξεχάσω δὲν μπορὸ.

Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι,

θαρθῶ κοντά σου...

Ζερμαῖν μικρὴ μου γιὰ σένα ζῶ.

Ὁ Ρομπέρ σιγοτραγοῦδῃσε τὰ λόγια τοῦ ταγκὸ με πάθος...

«Κυρίες και κύριοι... — ἀκούστηκε ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ στὸ τέλος — Ἀκούσατε ἕνα παλὸ ὀρειότατο ταγκὸ τοῦ Ἐντμόντ Ζιλντ, κατὰ παράκληση μιᾶς ἀγνωστής συνδρομητρίας μας. Παρακαλοῦμε τὴν ἀξιοτίμη κυρία νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ἂν ἀργήσαμε κάπως νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία τῆς. Τὸ τραγοῦδι ἦταν παλιὸ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 48)

Στὸ περιδῶριο τῆς ἱστορίας

Δύο φορές χήρα, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν!

Τὸ νὰ παντρευτῇ μιὰ γυναίκα τρεῖς φορές και νὰ χηρέψῃ τὶς δυὸ πρὶν συμπλήρωσῃ τὰ δεκάεπτά της χρόνια εἶναι ὀχι μόνον τερατώδες, ἀλλὰ και γεγονὸς μοναδικὸ στὰ χρονικά τῶν γάμων και διαζυγίων.

Μολαταῦτα μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ περίπτωση σημειώθηκε με τὴν κόρη ἐνὸς Ἀγγλοῦ βαρὼνου, τὴν ἐποχὴ πὺ βασίλευε ὁ Κάρολος ὁ Β'.

Ἡ Ἐλισάβετ, δούκισσα τοῦ Σημεριέ — γιὰ νὰ τὴν ὀνομάσουμε με τὸν τελευταῖο τίτλο πὺ ἀπέκτησε ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ ὑπαρξίς — γεννήθηκε τὸ 1666 κι' ἦταν ἡ μόνη κόρη τοῦ 11ου βαρὼνου τοῦ Νορθουόμπερλαντ.

Χήρα 15 χρονῶν!

Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ νέα ὅταν ἀκόμα ἦταν δέκα χρονῶν ἔχασε και τοὺς δυὸ γονεῖς κι' ἔτσι θρέθηκε ὀληρονόμος μιᾶς μεγάλης κτηματικῆς περιουσίας ἡ ὁποία και ἦταν ἡ πηγὴ τῶν κατοπινῶν δεινῶν τῆς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἐπικρατοῦσε τὸ ἔθιμο οἱ γάμοι μεταξὺ εὐγενῶν νὰ συνάπτονται ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία κι' ἔτσι ἡ μικρὴ κληρονόμος δὲν μπορούσε ν' ἀποτελέσῃ ἐξαιρεση: Ἀντιθέτως μάλιστα, ὑπῆρχαν μεγαλειότερες πιθανότητες νὰ παντρευτῇ γιὰτὶ εἶχε μεγάλη περιουσία και δὲν θὰ ὑπῆρχαν γιὰ τὸ γαμπρὸ τὰ πεθερικά. Πράγματι σὲ ἡλικία 13 χρονῶν παντρεύτηκε τὸν Ἐρρίκο, Βαρὼνο τοῦ Ὀγκλ — ἕνα παιδάκι μὲλις 14 χρονῶν πὺ ἦταν ὁ μοναδικὸς γυῖος τοῦ δουκῆ τοῦ Νιουκάστλ.

Φυσικά τὸ νεαρὸτατο ζευγάρι μόνον κατὰ τύπους εἶχε παντρευτῇ, λόγω τῆς μικρῆς ἡλικίας τοῦ συζύγου. Ὡστόσο αὐτὴ ἡ ἀκαδημαϊκὴ συζυγικὴ ζωὴ δὲν βάστηξε πολὺ. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνὸ ὁ νεαρὸς σύζυγος τῆς Κομήσεως — ὅπως ὀνομάσθηκε μετὰ τὸ γάμο τῆς — πέθανε ἀφήνοντάς τὴν χήρα σὲ ἡλικία 14 χρονῶν.

Δεύτερος γάμος και περιπέτειες

Μολονότι ἡ «λαῖδη Ὀγκλ» — ὅπως ὀνομαζόταν κατὰ τὴ χρεία τῆς — δὲν μπορούσε νὰ ξαναπαντρευτῇ ἂν δὲν περνοῦσε ἕνας χρόνος, ὥστόσο ἀρχισαν νὰ τὴν τριγυρίζουν καινούργοι ὑποψήφιοι γαμπροί. Μεταξὺ τῶν τελευταῶν ἦταν κάποιος Τίν πὺ φημιζόταν τόσο πολὺ γιὰ τὴν εὐσυνειδησία του.

Ὁ Τίν παρὰ τὸ μειωτικὸ γεγονὸς ὅτι μπορούσε νὰ ἐκληφθῇ κι' ὡς μπαμπᾶς τῆς γυναίκας πὺ σκόπευε νὰ κάμῃ γυναίκα του, δὲν σκεφτόταν παρὰ

πὼς ν' αὐξήσῃ τὰ πλοῦτη του, νυμφευόμενος τὴν ἑφηβο κληρονόμο. Καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ στὸ σκοπὸ του δωροδόκησε ἀδρά τοὺς κηδεμόνες τῆς, οἱ ὁποῖοι κατ' ὠρθεσαν νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ δεχθῇ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου.

Μὲ τὸν γέρω — Τὴν ἡ νεαρὴ κόμηςσιν συνέζησε μόνον ἑξὶ μῆνες. Τὸν ἔδωμο, βοηθουμένη ἀπὸ μερικοὺς φίλους τῆς, δραπέτευσε ἀπὸ τὴ συζυγικὴ ἐστία, ἔφυγε στὸ ἐξωτερικὸ κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν Ὀλλανδία. Πρὸς στιγμὴν εἶχε πιστέψῃ ὅτι, κατόπιν αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς τῆς, ὁ γάμος τῆς, με τὸν δεῦτερο συζύγὸ τῆς, θ' ἀκυρωνόταν ἀπὸ τ' ἀγγλικὰ δικαστήρια. Ὁ Τίν ὁμως τοῦ ὁποῦ το μυσάλῃ ἦταν στὴν περιουσία τῆς, ἐνήργησε καταλλήλως ὥστε νὰ μὴ χάσῃ τὰ συζυγικά του δικαιώματα, τουλάχιστον ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς.

Συνωμοσίες, ραδιουργίες, ἐγκλήματα

Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνο οἱ ἐνδιαφερόμενοι μνηστήρες διέδωσαν ὅτι ἡ πολὺ φερνὸς χήρα μπορούσε νὰ ξαναδοκιμάσῃ γιὰ τρίτη φορὰ τὴ τύχη τῆς. Καὶ οἱ πὺ ἐύελπιδες ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξαν στὴ Χάγη νὰ τῆς ὑποβάλουν τὰ σέβη τους. Ἐνας ὁμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὑποψηφίους συζύγους ἔπαιξε δραματικὸ ρόλο στὴ ζωὴ τῆς.

Ὡνομαζόταν κόμης Κάρολ Τζὼν Κόνινγκσμαρκ. Ἦταν ἕνας ὀρειόςος κι' εὐσωμος νέος με τυχοδιωκτικὸ παρελθόν, ὁ ὁποῖος μολονότι εἶχε γεννηθῇ και ἀνατραφῇ στὴ Σουηδία ὥστόσο χάρις στὰ ψυχικά και σωματικά του προτερήματα εἶχε ἀποκτήσει φίλους

στὴ Γαλλία μαζί με τὴν εὐνοία τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς.

Ὁ Τόμας Τίν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία δὲν ἄργησε νὰ μᾶθῃ τὶς ἐπικίνδυνες προθέσεις τοῦ νέου του ἐκείνου ἀντιπάλου και φοβούμενος μήπως χάσῃ τὸν τίτλο τοῦ συζύγου μαζί με τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας τῶν κτημάτων τῆς ἀπιστῆς γυναίκας του, φρόντισε κατὰ τὸν γνωστὸ μεσαιωνικὸ τρόπο ν' ἀπαλαγῇ χωρὶς χρονοτριβὴ ἀπὸ τὴν παρουσία του: Ἐνα ὀρεᾶδου τὴν ὥρα πὺ ὁ κόμης Κόνινγκσμαρκ πηγαίνει με τὸ ἄμαξί του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν νεαρὴ κόμηςσιν στὸ μέγαρό τῆς, στὸ Παρίσι, ὑπὲς τὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ ἑξὶ ἀγνώστους προσωποδοφόρους οἱ ὁποῖοι ἐπιχείρησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν με τὰ σπαθιά τους. Ταχύτατος ὁμως και τολμηρὸς ὁ κόμης προαισθάνθηκε τὸν κίνδυνον και προτοῦ προλάσουν οἱ κακοποιοὶ νὰ τὸν καθελώσουν μέσα στὸ ἄμαξί και νὰ τὸν ἐξοντώσουν, πρόφθασε και πῆδησε ἔξω ἔτοιμος νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ σὲ ἀνισὴ μονομαχία... Τὸ περίεργον ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης τοὺς δυὸ ἐνῷ οἱ τέσσερις ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα και τῶσκαν.

□ □

Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὁ δραστήριος κι' ἔξυπνος κόμης Κόνινγκσμαρκ ἔφθασε στὸ Λονδίνο με τὴν πρόθεσιν ν' ἀπαλαγῇ τώρα αὐτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγόν και νὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ λογαριασμό του τὴν ἀγάπην και τὰ ἑκατομμύρια τῆς νεαρᾶς ζωτοχήρας. Τὸ σχέδιόν του πραγματοποιήθηκε τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν ἀφίξή του και ἦταν σχεδὸν πιστὴ ἀντιγραφή τῆς ἀποπείρας πὺ εἶχε διαδραματισθῇ εἰς ἕαρος του στὸ Παρίσι: Δηλαδή τὴν ὥρα πὺ ὁ Τίν με τὸ ἄμαξί του ἐπέστρεψε στὸ μέγαρό του, τρεῖς ἄνθρωποι τοῦ κόμης, τοῦ ἐπετέθηκαν και τὸν σκότωσαν. Οἱ δράσται συνελήφθησαν, ἀμολόγησαν τὴν ἀλήθεια και καταδικάστηκαν σὲ θάνατον. Παραδόξως ὁμως μολονότι ὁ κόμης, φυλακίστηκε ὡς ὁ κύριος ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος, ἀργότερα ἀφέθηκε ἐλεύθερος κι' ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι. Φαντασθῇτε ὁμως τὴν ὀργὴν τοῦ ὅταν ἐκεῖ πληροφορήθηκε ὅτι ἡ μέλλουσα συζυγὸς του εἶχε παντρευτῇ με τὸν νεαρὸ δούκα τοῦ Σκένερσετ!

Τότε ἦταν 16 χρονῶν!

Ἡ μοιραία δούκισσα, ἡ ὁποία ἔγινε ἀθελά τῆς ἡ αἰτία νὰ σκοτωθῇ ἑξ ἄνθρωποι, ἔζησε με τὸν τρίτον τῆς ἀνδρα σαράντα ὀλόκληρα χρόνια, ἀπέκτησε μαζί του 13 παιδιά και πέθανε τὸ 1722.

ΧΑΥΔΕΝ ΤΣΩΡΤΣ

ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Μιὰ στατιστικὴ πὺ ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, στὶς ἐπόμενες μέρες, δέχεται 26.000 τηλεγραφήματα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ λαμβάνει και ἄλλα 20.000 ὑπερκώδων του πὺ ζητοῦν χρήματα.

• βασιλεύς της Δανίας έχει μια σπάνια συλλογή αυγών των διαφόρων πουλιών που υπάρχουν.
• Η συλλογή του αυτή έχει αξία παραπάνω από 15.000 λίρες.

• μιά κόττα, ράτσας Λέγκχορν, κατέρριψε τον περασμένο γρόνο το ρεκόρ της ωστοκίας. Γέννησε μέσα σε 365 μέρες 358 αυγά, που το καθένα του ζύγιζε 58—60 γραμμάρια!

• Το πιο θραχύδριο όν, από τα γνωστότερα μας, είναι η μέλισσα: ζή μόλις 1 χρόνο. Το πιο μακρόδριο δέ είναι ο κροκόδειλος, που ζή έως 25 χρόνια. Το λεοντάρι ζή μόνο 50 χρόνια και ο ταύρος 30.

• Ι τελευταίες επιστημονικές έρευνες, αποδίδουν πολύτιμες θεραπευτικές ιδιότητες στο κρομμύδι. Έτσι, στον τυφοειδή πυρετό, ένας γιατρός επέτυχε σανιάσια αποτελέσματα δίνοντας στον άρρωστο χυμό κρομμυδιού. Έπίσης, επιθεσις τειμαχίου κρομμυδιού επάνω σε κακοφομισμένες πληγές τις απολυμαίνει και τις θεραπεύει.

• Κατά τις στατιστικές της Κοινωνίας των Εθνών, ο πληθυσμός της γης παρουσιάζει ελάττωση. Είναι 1810 εκατομμύρια, έναντι των 1906 εκατομμυρίων του 1915. Μεγάλο μέρος της διαφοράς οφείλεται στον Παγκόσμιο Πόλεμο.

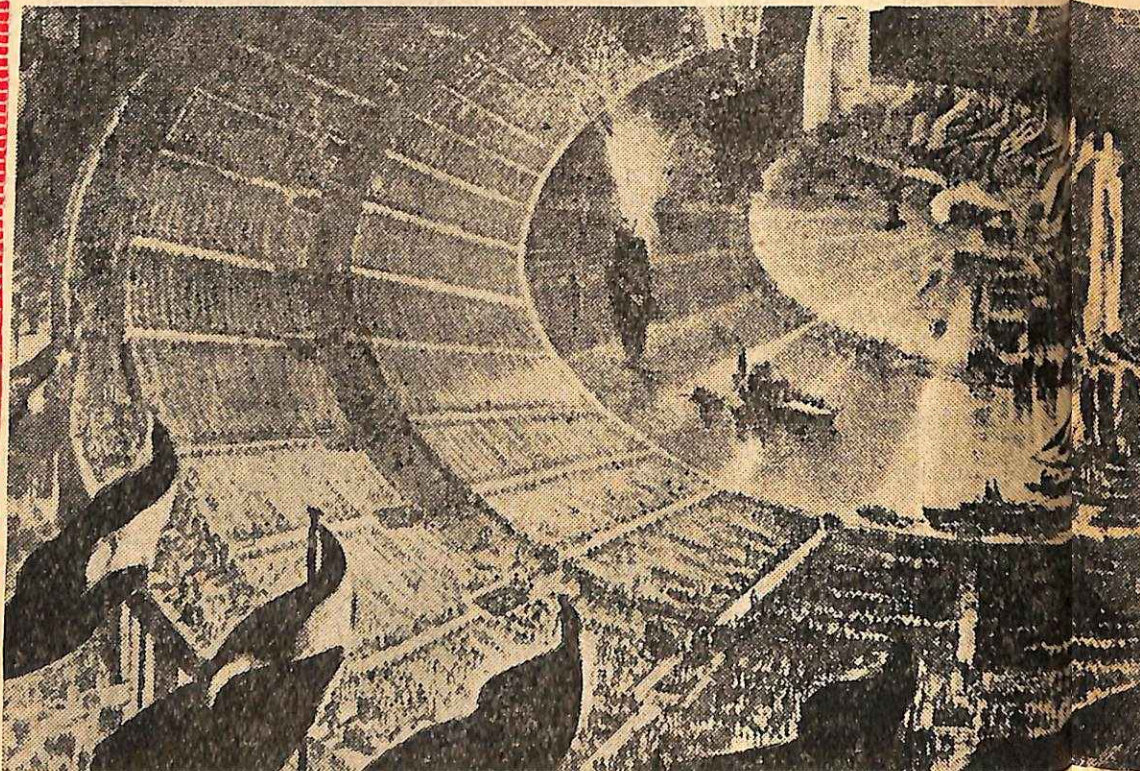
• Η θρεπτικότητα των ψαριών εν σχέσει με το κρέας, είναι η εξής: "Αν πάρουμε τον αριθμό 100 για το κρέας, έχουμε, για τον σολωμό 92,29 μονάδες, για το σκουμπρί 86,24, για τη ρέγγα 82,31, για το γέλι 71,82 και για την παλαμίδα 84,50.

• Πώς μπορείτε να μετρήσετε το ύψος ενός δένδρου όταν είσθε στην εξοχή, χωρίς να ανεβήτε επάνω και να μεταχειριστήτε μέτρο; Ο τρόπος είναι απλούστατος: ξεκινάτε από την ρίζα του δένδρου και εϋθείαν γραμμών. Από καιρού εις καιρόν σταματάτε σιύδετε μπρός πολύ και κοιτάξετε ανάμεσα από τις ανοιγμένες γάμπες σας. Όταν φθάσετε σ' ένα σημείο που βλέπετε με τον τρόπο αυτό την κορυφή του δένδρου, χαράξετε ένα σταυρό στο έδαφος, μετράτε την απόσταση ως την ρίζα, προσθέτετε τον αριθμό 50 εκατ. ακόμη και έχετε το ύψος.

Μία ευχάριστος απασχόλησις

• Ο περίφημος 'Αμερικανός ιμπρεσάριος και συγγραφέας Κάρολ, ο οποίος κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ παραστάσεων στο ελαφρό μουσικό θέατρο, ασχολείται πάντοτε αυτοπροσώπως με την διαλογή των γκερλς. Η εργασία αυτή είναι πολύ λεπτή, αλλά ταυτοχρόνως και... πολύ ευχάριστη! Άρκει να ρίξετε μια ματιά στη δημοσιευμένη φωτογραφία για να το διαπιστώσετε...

Το ναυτικό Στάδιο της Έκθεσεως

Στην Νέα Υόρκη συνεχίζονται δραστηρίως οι προετοιμασίες για την Διεθνή Έκθεση του 1939. Πολλά πράγματα είναι ήδη έτοιμα. Από τις μεγάλες πρωτοτυπίες της Έκθεσεως είναι και το ειδικό ναυτικό της στάδιο.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Όπως σην 'Αφρική...

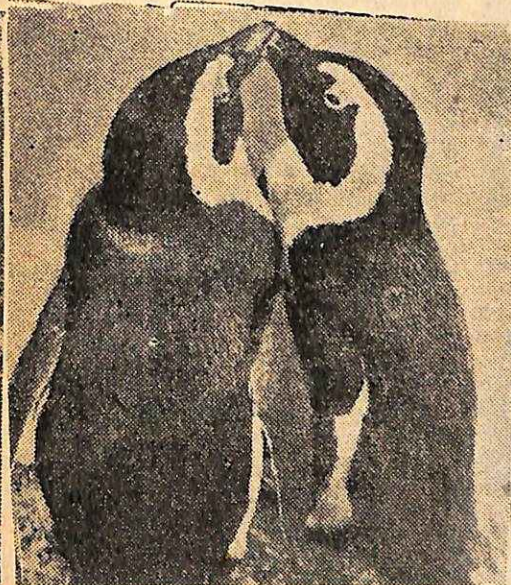
Συνθηζόμενός έλεμ τους λαούς της ζούγκλας άγριους και άπολιτιστους. Κι όμως αυτό δεν μας έμποδίζει να τους μιμούμεθα σε διάφορα πράγματα, όμολογώντας μ' αυτόν τον τρόπο ότι είναι πρακτικώτεροι σ' αυτά από μας. Έτσι, τώρα, αμερικέες μαμάδες σην 'Αγγλία βρῆκαν ότι μπορούν, αντί να παίρνουν τα μικρά τους από το σπίτι στα καθημερινά του ψώνια, να τα φορτώνουν στην ράχη τους μέσα σε ειδικές σάντες! Έτσι, η κυρία έχει τα έρρα της έλευθερα να κάνει την εκλογή της και τους λογαριασμούς της με κάθε άνεση. Στην εικόνα μας, η νεαρή Λονδρέζο μαμά με τον χαριτωμένο Μπέμπε της, έφορῶντας τό... σύνημα.

Αγαπημένο

άντρώγυνο

Δέν μπορείτε να πῆτε ότι ο Τέντυ και η Μίσις, οι δυο αυτοί χαριτωμένοι πτεράτοι κάτοικοι του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, δέν είναι ένα αγαπημένο άντρώγυνο. Ο φωτογραφικός φακός το δείχνει με το παραπάνω. Τους... συνέλαβε σε μια από τις καθημερινές διαχύσεις των που προκαλούν την συμπάθεια των έπισκεπτών του κήπου.

Το ρεκόρ του Μάκ

• Ο Μάκ, είναι ένας άστυνομικός σκύλος που υπηρετεί στις φυλακές της 'Ατλάντα, σην 'Αμερική. Ο σκύλος αυτός κατέχει ένα πρωτότυπο ρεκόρ: έχει τὰ μεγαλύτερα αυτιά σ' όλον τον κόσμο. Πώς τώρα τὰ κατάφεραν οι γονείς του και τον έφτιασαν έτσι... μυστήριο...

• Η ραπτομηχανή, το τόσο πολύτιμο αυτό μηχανήμα, έχει έφευρεθή το 1825 από ένα Γάλλο χωρικό του διαμερίσματος του Ροδανού. Κατόπι πήραν την έφεύρεση οι 'Αμερικανοί και την τελειοποίησαν.

• Η λέξις «προλετάριος» είναι ρωμαϊκής καταγωγής και όνομάζοντο έτσι οι πολίται της τελευταίας κοινωνικής τάξεως. Οι άνθρωποι αυτοί δέν πληρωναν φόρους, δέν έστρατεύοντο. Όνομάσθησαν δέ προλετάριοι, από την λατινική λέξη Πρελόρις, που σημαίνει την αφθονία. Ήσαν φοβερά πολύτεκνοι.

• Ο περίφημος 'Αγγλος φυσιοδίφης Δαρβίνος δέν μπορούσε να γράψη αν πρώτα δέν έπαιζε βιολί επί άρκετή ώρα. Ο Μπαλζάκ, εκτός της καταχρήσεως του καφέ, είχε συνήθεια να φοράη καλογερίστια κοκκινούλα, όταν έγραφε τὰ μυθιστορημάτα του. Ο Θεόφιλος Γκοτιέ δέν μπορούσε να σύρη γραμμή, αν δέν φορούσε μια καταιόκκινη ρόμπα ντί κάμερα.

• Ο πατέρας του σημερινού βασιλέως της 'Ιταλίας ήταν πολύ σεμνότερος. Κάποτε, έδωξε από το παλάτι μια πριγκίπισσα, έπειδή δῆλκε στους δρόμους πάνω σε ποδήλατο μέ... παντελόνι ποδηλάτου, όπως ήταν η μόδα για τις κυρίες της άριστοκρατίας, τότε.

• Ι δού και ένας τελευταίος τρεῖς για να σῶς κοπή άμείως ο λώβινγκας. Βγάξετε όνο μπορείτε πὸ έξω την γλώσσα σας και την τραβάτε κρατώντας την με μια πετσέτα δυνατά για λίγες στιγμές. Αν με την πρώτη αποτύχετε, επαναλάβετε για μια ακόμη φορά. Ασφαλώς θα σῶς κοπή!... όχι βέβαια η γλώσσα...

• Ένας Γάλλος σοφός, έκανε μια πολύ πρωτότυπη στατιστική μελέτη. Βρήκε δηλαδή η οικονομική αξία του άνδρος είναι μεγαλύτερη από την οικονομική αξία της γυναίκας. Έτσι, ένας άντρας 30 ετών, έχει οικονομική αξία 298.380 φρε. Ένώ μια γυναίκα της ίδιας ηλικίας, στοιγίζει: 234.980 φρε! Έπὶ πλέον ενώ με την ηλικία, η οικονομική αξία του άνδρος ελαττώνεται, της γυναίκας, μπορεί να πέση στα 50 της χρόνια σε 125.860 φρε., και να φθάση... το 0 σε ηλικία 75 ετών!

Η Καλλίτερη Λύση

Διήγημα του Ζάκ Χριστόφ

Το πρωί, η θωρώνη Ντελνιόρ έδωκε να καταλάβουν στους ανθρώπους της ακολουθίας της πώς έπιθυμούσε ν' άφιερώσει τη μέρα της στις Μοΐσες. Οι ταπεινοί υπήκοοι—σύζυγοι, παιδιά και υπηρέτες—διετράχθησαν να περάσουν τη μέρα τους σε κάποια άποσταση από το μέγαρο. Όταν η θωρώνη επιδιόχετις φιλολογικές της ασκήσεις, αισθάνεται μια τέτοια ανάγκη σιωπής, που και τα ρολόγια άκόμη πρέπει να σιωπάζουν για να μην τρομάζει η φαντασία της. Μόνο η Κλημεντία, η καμαριέρα της, που το σοβαρό μυαλό της άρέσει πολύ στην κυρία Ντελνιόρ, έχει το δικαίωμα να μένη στο μέγαρο.

Σήμερα η θωρώνη τελειώνει ένα ύπεροχο μυθιστόρημα. Όκτακόςες σελίδες που θ' άπετέλουν τουλάχιστον δύο τόμους δωδεκάτου, άκοϋς Κλημεντία;

Η θωρώνη χαμογελά. Είναι εύχαριστημένη γιατί έχει την προαίσθηση πως το έργο της θα «πιάσει».

Η κυρία είχε άρχισει να μου διηγείται το βιβλίο της, ριψοκινδυνεύει δειλά η καμαριέρα.

—Αλήθεια, Κλημεντία. Πού μέινουμε;

—Εφθασαν στην 'Ελβετίαν κι' ο κύριος κάνει μιάν έκδρομη με την άρραβωνιαστικιά του.

—Λοιπόν, φαντάσου πως η δεσποινίς ζήτησε άπ' τον άρραβωνιαστικό της ένα μπουκέτο έντελιδάκις κι' αυτός την γαϊόνοντας να κόψη τα λουλούδια έπεσε σ' ένα θάραθρο, ένω έκείνη, τρελή άπ' τη λύπη της, γκρεμίζεται μαζί με τον άγαπημένο της.

—Ω! κυρία, κλαυθμηρίζει η Κλημεντία, το τέλος είναι πολύ λυπητερό, τί όμορφα που ήταν στην άρχή!

—Έχεις ευαίσθητη καρδιά, παιδί μου. Μά πές μου ποιά λύπη θα προτιμούσες; Μίλα χωρίς φόβο. Αυτή τη στιγμή, η κοινωνική διαφορά δεν ύπάρχει πιά. Είμαι ο συγγραφέας, είσαι ο άναγνώστης.

—Τί να σάς πώ, κυρία!... Μπορεί να τραθήξουν τον άρραβωνιαστικό... Είναι τόσο εύκολο με τα σκοινιά. Έτσι άφου πρώτα φοβήθηκαν οι άναγνώσται, ίκανοποιούνται. Τα βιβλία που δεν είναι λυπητερά μάς δίνουν κουράγιο, ένω τα λυπητερά μάς κάνουν κακό.

Η θωρώνη σκέπτεται. Αυτό που λέει τόσο άκομψα η Κλημεντία είναι ή καθυπό αλήθεια. Πρέπει να έκθειάση την εύτυχία, το θάρρος που νικά την κακοτυχία... Η Κλημεντία έχει δι-

κη. Αυτό το ρωμάντζο θα τελειώσει καλά. Σάν τον Μπετόβεν, θα γράψη μιάν «Ωδή στη χαρά».

—Έντγκαρ, προτείνει η θωρώνη στο σύζυγό της, που έπιστρέφει κατακουρασμένος άπ' το κυνήγι, θέλεις να σου διηγηθώ το τέλος του ρωμάντζου μου;

—Πώς όχι, άπαντά φιλοφρονητικά ο θωρώνος, πολύ λίγο όμως ένθουσιασμένος.

Άφου άκουσε την άτέλειωτη διήγησή:

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

Καϋμοί φθισικού

Γιατρέ μου, άφήστε με να φύγω, θέλω την μάνα μου να ιδώ... τά βράδυα την ζωή μου πνίγω στο παραθύρι τουτο έδω, που τις ώρες ώρες μετρώ κι' έξω την άνοιξη ξανόίγω...

□ □

Η νειότη έστοίχειωσε στον κήπο. Κι' άπόκαμα στις προσμονές, των ρολογιών ν' άκούω τον χτύπο, τις ραγισμένες τις φωνές... "Αχ δεν μου γράφουνε ποτές κι' άπ' τους δικούς μου χρόνια λείπω!

□ □

Φοβοϋμαι μή μου έχουν πεθάνει... κυττώ τα τραίνα που περνούν ώπου το βλέμμα μου τά χάνει. Τόσες άγάπες με ξεχνούν... Άκούω τα τραίνα που γυρνούν τά βράδυα, μά κανείς δεν φτάνει!...

□ □

Γιατρέ, τά δειλινά όλα βήγω... χτυπάνε οι ώρες πάντα άργές, άδειες, στυγνές, με πικρόν ήχο σ'ης κάμαράς μου τις σιγές... Κουράστηκα τις σιωπηλές τις πόρτες να κυττώ, τον τοίχο!

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

—Το τέλος είναι κοινό, λέει ο θωρώνος. "Αν ήμουν στη θέση σου, θ' άφηνα το νέο μέσα στο θάραθρο και θάκλεινα το κορίτσι μέσα στο μοναστήρι.

Η θωρώνη συζητεί. Κι' όμως η σκέψη να κλείση την ήρωίδα της σε μοναστήρι δεν είναι κι' άσκημη. Η έπίσημη δεξίωση θα γινόταν άφορμή μιάς περιγραφής μεγάλου ένδιαφέροντος. Τά δάκρυα των λαμπάδων, ή γρίλλια του χοροϋ, ή παράδοση ψαλμωδία στις τρεις νότες...

Με θάρρος η θωρώνη άρχινά άμέσως μιά τρίτη λύση.

Ύστερα από λίγες μέρες ο Ζιλμπέρ Ντελνιόρ άνήγγειλε την έπίσκεψή του στο θείο και στη θεία του. Μόλις έφθασε, ο νέος ρωτά τη θωρώνη:

—Θεία μου, είν' αλήθεια πως θα έκδώσετε ένα ρωμάντζο;

—Ναί, μικρέ μου. Είναι έτοιμο. Θα στο δώσω να το διαβάσης...

—Πολύ καλά θεία μου, φωνάζει ο Ζιλμπέρ, έπιστρέφοντας το χειρόγραφο, του όποιου διάβασε μονάχα την τελευταία σελίδα. Είναι εξάισιο. Έπιπρέπειτε μου όμως να μην το έγκρίνω.

—Ξέρω τί θα μου πής, διακόπτει η θωρώνη. Η λύση δε σ' άρέσει, έ; Θα έκαμα καλύτερα να μην άκουα πρώτα την Κλημεντία, κι' ύστερα το θείο σου. Θέλεις να ξέρης ποιά ήταν ή δικήμου ιδέα; Διάβασε αυτό.

Μά ο Ζιλμπέρ κουνά το κεφάλι.

—Η Κλημεντία δε νοιώθει τίποτα άπό τέτοια πράματα, λέει. Ούτε ο θείος μου. Μά αν έπιμένετε άπολύτως σ' αυτό το θλιβερό δυστύχημα του βουνοϋ, το καλλίτερο που έχετε να κάνετε είναι να αφήσετε την ήρωίδα να σπάση τά κόκκαλά της άπ' την άπελπισία της, ένω ο άρραβωνιαστικός της θα γυρίση σώς και άβλαβής άπό ένα μονοπάτι που δεν τ'έξερε κανένας.

—Άφισέ με μονάχη, Ζιλμπέρ. Θα το ξαναδιαβάσω για ν' άποφασίσω κάτι.

Την άλλη μέρα, ένω έικανε τον περίπατό του ο θωρώνος Ντελνιόρ, είδε τη γυναίκα του σκεπτική και σαστισμένη.

—Έντγκαρ, τουείπε, μάντεψε τί έκανα, το ρωμάντζο μου;

—Το έστειλες στον έκδότη;

—Όχι, το έκαψα...

—Α! Περιέργο. Τί καλή ιδέα...

Κι' έπειδή είδε τη θωρώνη πειραγμένη για τη χαρά του:

—Μά ναί, είπε, σε συγχαίρω γιατί έρρηκες την καλλίτερη λύση.

—Έντγκαρ, τουείπε, μάντεψε τί έκανα, το ρωμάντζο μου;

—Το έστειλες στον έκδότη;

—Όχι, το έκαψα...

—Α! Περιέργο. Τί καλή ιδέα...

Κι' έπειδή είδε τη θωρώνη πειραγμένη για τη χαρά του:

—Μά ναί, είπε, σε συγχαίρω γιατί έρρηκες την καλλίτερη λύση.

ΖΑΚ ΧΡΙΣΤΟΦ.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Το κόλπο έπιασε

Ο Βολταίρος, για να δείξη πόσο δυνατό είναι στον άνθρωπο το πάθος της φιλοχρηματίας, διηγείται σ' ένα άπό τα συγγράμματά του τον έξης μύθο:

«Κάποτε ή γυναίκα ένός άρχοντα, ύστερα άπό έναν καυγά τον σύζυγό της, ο όποιος δεν της έδινε 15 λίρες που του σωράστηκε κάτω νεκρή. Έπειδή όμως, ύπ'ηχαν πολλές ύπόνοιες αν ήταν πραγματικά νεκρή, έκλήθησαν ά μέσως δύο-τρεις γιατροί για να διαπιστώσουν το θάνατό της.

Οι γιατροί, άφου την εξέτασαν, βρήθηκαν σε μεγάλη άμηχανία, γιατί δεν μπορούσαν κι' αυτοί να εξακριβώσουν αν ήταν πραγματικά πεθαμένη ή ύποκεινόνταν τη νεκρή.

Ένας γέρος τότε, ο όποιος δεν ήταν γιατρός, αλλά είχε μεγάλη πείρα τη ζωής, είπε ιδιαιτέρως στον άρχοντα:

—Κουδονίστε μερικες λίρες κι' ύστερα βάλετε τις στο χέρι της: γυναίκα... Άν το χέρι κλείση και σφίξει τις λίρες, θα πη πως ή γυναίκα προσποιείται τη νεκρή... Άλλοιότινα θα έχη πεθάνει πραγματικά...

Το πείραμα πράγματι έγινε... και έπέτυχε.

Η γυναίκα, μόλις ένοιωσε στο χέρι της τις λίρες, πετάγτηκε επάνω φωνάζοντας στον άντρα της:

—Έπρεπε λοιπόν, να δημιουργήσω όλόκληρη φασαρία για δεκαπέντε λίρες;».

Η εξέγησης

—Δεν ήπιαμε κύριε πόλιν, παρά άπό το ίδιο μπουγάλι και οι δύο!...

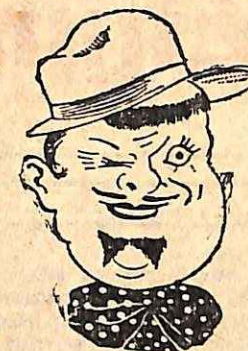
—Και μεθύσατε έτσι, δύο άνθρωποι με ένα μπουγάλι κρασί;

—Αηλαδή το γεμίσαμε καμιά δεκαριά φορές...

Ο Μάριος και ο Όλιβ

ΚΟΛΠΟ

ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

συζητούν στη Μασαλία

ΠΕΡΙ

ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Έναν καιρό ο Μάριος κατοικούσε στο πέμπτο πάτωμα μιάς πολυκατοικίας. Μιά μέρα, φθάνει κάτω ο Όλιβ και για να μην άνεβή τις φοβερές σκάλες, σφυρίζει του φίλου του. Αυτός βγαίνει στο παράθυρο:

—Τί τρέχει Όλιβ;

—Έλα γρήγορα κάτω!

—Είναι μεγάλη ανάγκη!...

—Πολύ μεγάλη!...

Ο Μάριος κατεβαίνει.

—Τί είναι; ξαναρωτά τον φίλο του.

—Δάνεισέ μου ένατο φράγκα!...

Ο Μάριος κοκκινίζει, αλλά δεν λέγει τίποτε.

—Έλα επάνω του λέει.

Ο Όλιβ άνεβαίνει χαρούμενος.

Όταν έφθασαν μπροστά στην πόρτα του Μαρίου, αυτός στρέφεται και του λέγει:

—Λυπούμαι πολύ φίλε μου, αλλά δεν έχω!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΧΑΣΟΜΕΡΑ

Μιά μέρα, ο Μάριος μπήκε σ' ένα κατάστημα για να ψωνίση κάτι. Ήταν πολύ διαστεικός και θγαίνοντας, έσπασε έξ άπροσεξίας ένα τζάμι.

—Πόσο κάνει, γρήγορα! φώναξε του καταστηματάρχη. Βιάζομαι να προφθάσω το τραίνο.

—Πενήντα φράγκα κύριε.

—Πάρτε αυτό το εκατοστάρι.

Μια στιγμή να πάγω να το αλλάξω γιατί δεν έχω ψιλά.

—Δεν μπορώ να σας περιμένω. Πόσα στοιχίζει το άλλο;

Μιά μέρα ο Μάριος κουδέναιζε μ' ένα Έλληνα, τον όποιον είχε γνωρίσει στην Καννεμπιέρ. Αρχισαν τότε και οι δύο να έγουν τους προγόνους των.

Σε μιά στιγμή, ο Έλληνας λέγει:

—Οι δικοί μου οι πρόγονοι ήσαν πιδ προωδευμένοι άπό τους δικούς σου. Νά, τελευταίως, σε κάτι άνασκαφές που έγιναν έξω από την Αθήνα βρήκαν σε βάθος είκοσι μέτρων δύο στήλοι, που ήσαν ενωμένοι με ένα τενωμένο σύρμα, πράγμα που άποδεικνύει ότι οι πρόγονοί μου ήξεραν...

—Χι!... κάνει ο Μάριος. Αυτό λές εσύ; Άκου τώρα και το δικό μου. Έξω άπό την Μασαλία έγιναν την περασμένη έβδομάδα άνασκαφές αλλά δεν βρήκαν τίποτε. Αυτό άποδεικνύει ότι οι πρόγονοί μου ήξεραν...

—Τον άσύρματο!...

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Μάριος.

—Αριστίππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Με το δίκηο τους

Του Βοναπάρτη δεν του άρεσε οι γυναίκες να άνακατεύονται στην πολιτική. Όταν ήτο άκόμη στρατηγός βρήκε σ' ένα κύκλο, όπου ή κυρία ντέ Στάελ, έκρινε με πολύ πνεύμα τα διάφορα κόμματα που έκυβέρνησαν την Γαλλία. Όλοι παραδεχόντουσαν την γνώμη της και θαύμαζαν το λεπτό της πνεύμα. Μονάχα ο Βοναπάρτης σιωπούσε. Έκείνη το παρατήρησε.

—Στρατηγέ μου, δε συμφωνείτε μαζί μου;

—Κυρία δεν πρόσεξα, γιατί δε μ' άρέσει οι γυναίκες ν' άνακατεύονται στην πολιτική.

—Έχετε δίκηο στρατηγέ, αλλά σε μιά χώρα που τους κόβουν το κεφάλι, έχουν το δικαίωμα και οι γυναίκες μου φαίνεται, να ρωτήσουν το γιατί.

Ναί μὲν...

Ο Διογένης ένφ έτρωγε λάχανα με την μακαριότητα εύτυχισμένου άνθρώπου, φώναξε προς τον σοφιστή Άρίστιππο:

—Αν ήξερες να τρώς λάχανα δεν θα ήσουν ύποχρεωμένος να κολλακούς τους ισχυρούς.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν καταδικασμένος να τρώς λάχανα.

—Και σ' όμως, άτήνησε ο Άρίστιππος, αν ήξερες να κολλακούς τους ισχυρούς δεν θα ήσουν κατα

"Ένα εϋδυμο διήγημα τοῦ Μαρσέλ Ἀσάρ

Αὐτὸς ὁ θόρυβος σὲ λίγο ἐδίωξε κά-
θε ἄλλη σκέψη του. Θὰ ἦταν δίχως
ἄλλο ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας ἢ «γλῶσ-
σα» κάποιου νεκροῦ. Ποιὸς ἔξερι...
Κάποιον πνεῦμα θὰ εἶχε δίχως ἄλλο νὰ
τοῦ ἀνακοινῶσιν τίποτε σπουδαῖα
πράγματα. Ὁ Ἀρσέν, κατάλαβε τό-
ρα, ὅτι σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις
κι' οἱ πρὸ ἐνθουσιῶδεις φίλοι τοῦ πνευ-
ματισμοῦ χάνουν τὸ θάρρος τους καὶ
μὲ τρόπο ἐκρυψε τὸ κεφάλι του κάτω

να κάνω την δουλειά μου
χωμαί...

ΜΑΡΣΕΛ ΑΣΑ

[illegible]

1994

— Μιά στιγμή φίλτατε 'Αρίστιπ-
νά κάνω την τουαλέττα μου κι, έρ-
χουσι!

ΜΑΡΣΕΛ ΑΣΑ

του. Ο Ούρμπαν κατεδικάσθη σὲ κατα-

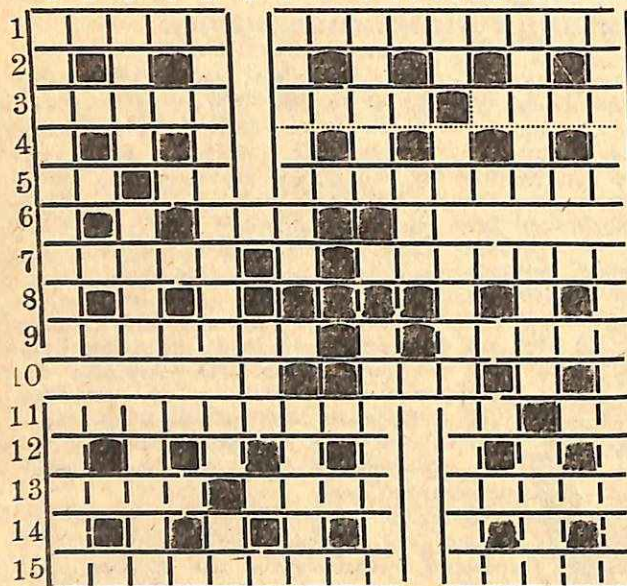
αί στα 1814. Ήταν ήταν στα κάτεργα της π
Γουλῶνος. Στόν τέταρτον, ὁμως, χρόνο δ

ἐξ τῆς κοινωνίας, εὐχόμεν τὴν μετ' ἡμῶν
καίωσι. ΛΕΩΝ ΤΡΑ-Ι'Χ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Λιμνήν γειτονικού κράτους.— Είς τόν λόφον τῆς Ρώμης.
- 3) Πόλις τῆς Ἑλλάδος.— Ἔργον τοῦ Ζολᾶ.— Ὁρίμος τὴν ἡλικίαν.
- 5) Δεικτικόν.— Ὁμωτικόν.— Ἐπισημὴ ἐξετάζουσα τὴν μέτρησιν τῆς γῆς.
- 6) «Τὰ πάντα...» εἶπεν ὁ Ἡράκλειτος.
- 7) Ὑγρὸν ἐκκρινόμενον ἐκ τοῦ σώματος πρὸς διαρρῦμιν τῆς θερμότητας.— Εἶναι πάνοπλος.
- 9) Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν κρίνας τὴν τύχην τοῦ Παγ. Πολέμου.— Βιογράφος τοῦ Χριστοῦ.
- 10) Ἀρπακτικόν.
- 11) Χερσόνησος τῆς Εὐρώπης.— Κλωστή.— Ἀρθρον.
- 13) Οἰκονομικὰ.— Οἰκισκόν (δημ.).— Πατέρας τῆς ἐκκλησίας.
- 15) Ὁμοκάθεδρος.— Διδάσκαλος τοῦ φειδία.

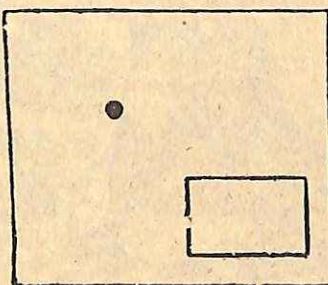
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μακαρίτης γόης τοῦ κινηματογράφου.— Τὸ ἔχει κάθε σῶμα.
 - 3) Χαρτοπαίγνιον.— Μόλις.— Κατήγορος τοῦ Σωκράτους.
 - 5) Σκύθιος φιλόσοφος περὶ τοῦ ὁποῦ ἔγραψε ὁ Λουκιανός.— Σύνδεσμος.— Μονὰς ἐπιφανείας.
 - 6) Εἶναι ἓνα βαρελάκι πού ἔχει δυὸ λογιῶν κρασάκι.
 - 7) Ἡ πῶ ἀγνή γυναῖκα τῆς ἱστορίας.— Τύραννος τῶν Συρρακουσῶν.
 - 9) Εἶδος ἀμάξης.— Ἐπρέσβευε τὴν αὐτοκτονία ὡς τὴν ὑψίστην ἡδονή.
 - 10) Πυρρός.
 - 11) Σύνδεσμος.— Εἶδος τροφῆς.— Μούσα.
 - 13) Πολὺ κοντὸς.— Ἐνταῦθα ἐγένετο τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Σωτῆρος μας.
 - 15) Χώρα ὑπὸ Γαλλικὴν ἐντολήν.— Ὁρεκτικὸν καὶ συγκρότημα νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ.
- (Ἐστὸν ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Κοσμάκη ἐκ Θεσσαλονίκης).

Τό καλαντάρι

Ἡ Ἀννούλα, συνήθιζε κάθε χρόνο τὴν Πρωτοχρονιά νὰ προσφέρει στὶς φίλες τῆς ἓνα καλαντάρι. Τὰ καλαντάρια αὐτὰ τὰ κατασκεύαζε μόνη τῆς, κόβοντας ἓνα χαρτόνι, ζωγραφίζοντας τὸ καὶ κολλώντας ζοντάς το καὶ μικρὸ ἡμερολόγιο πού ἀγόραζε ἀπὸ τὴν ἀγορά.

Ἡ Ἀννούλα γιὰ νὰ κἀν τὰ καλαντάρια τῆς, ἔπαιρνε ἓνα κομμάτι λευκοῦ καρτόνι, σὰν αὐτὸ πού δείχνει τετράγωνον πού σὰς δείχνει τὸ σχέδιό μας (τηρουμένων, βέβαια, ὅλων τῶν ἀναλογιών). Ἀπὸ τὸ χαρτόνι αὐτὸ ἔκοβε ὅσο τῆς χρειαζόταν ἓνα καλαντάρι — ἀναλογισθὲς πάντοτε — τὸ δευτέρω μικρὸ τετράγωνον πού εἶρο μὲσα στὸ μεγάλο. Δυναί μὲσα στὸ μεγάλο τῆς, στυχῶς, ἔξ ἀπὸσεξίας τῆς, ἔκοβε ἓνα ἑπτάγωνον πού μὲγαλυνε μὲ τὸ μέγεθος τοῦ φύλλου. Τὸ μέγεθος τοῦ φύλλου, καὶ ἡ Ἀννούλα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ λερωμένο μέγεθος.

ρος. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ μικρὸ τετράγωνον (τὸ καλαντάρι) πού φαίνεται μὲσα στὸ μεγάλο, δὲν βρίσκεται στὴ θέση του. Μπορεῖτε νὰ χωρίσετε μὲ τὸ μολύβι μὲσα στὸ τετράγωνον τὰ ἑννέα κομμάτια πού θὰ χρειασθοῦν γιὰ τὰ ἑννέα καλαντάρια.

Παιχνίδια συναναστροφῶν

Τὰ πέντε σπύρτα

Μπορεῖτε μὲ πέντε σπύρτα νὰ κατασκευάσετε ἀμέσως δυὸ τετράγωνα; Δοκιμάστε, καὶ ἂν ἐπιτύχετε θὰ σὰς δώσωμε, τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἓνα παρόμοιο πρόβλημα, ἀλλὰ πολὺ δυσκολώτερο.

Τὸ γεῖμα

Ὁ κ. Ντυμποῦ παραθέτει ἓνα βράδυ γεῖμα σὲ μερικοὺς φίλους του, ἐξοδεύοντας 240 φράγκα. Ἐξέροντας, τώρα, ὅτι ὁ ντίνιος στοίχισε τὸ διπλάσι τοῦ «φουᾶ - γκρά», ὅτι τὸ γλύκισμα, στοίχισε τόσο ὅσο καὶ τὸ κρασί καὶ τὰ λικέρ, ὅτι τὸ κρασί στοίχισε τὸ τρίτον τῆς ἀξίας τοῦ «φουᾶ - γκρά», ἐνῶ τὸ

κρασί καὶ τὰ λικέρ στοιχίζουν τὸ ἑτάρο τοῦ ντίνιον, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσο στοίχισαν τὰ διάφορα αὐτὰ πράγματα, τὸ καθένα;

Ὁ φωτογράφος

Συνεννοεῖσθε μὲ κάποιον κρυφὰ καὶ μετὰ μὲ ὕφος ἀδιάφορο τὸν διαλέγετε δῆθεν στὴν τύχη, ὡς βοηθὸν σας. Καὶ ἐκτελεῖτε τὸ ἀκόλουθο παίγνιον: Ἐσεῖς βγαίνετε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, καὶ ὁ βοηθὸς σας παίρνει ἓνα κοινὸ κουτί, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ὡς φωτογραφικὴ μηχανή. Ρίχνει μὲσα ἓνα λευκὸ χαρτί καὶ παρακαλεῖ τοὺς συντρόφους του νὰ τοῦ ὁρίσουν ποιὸν θέλουν νὰ φωτογραφίσῃ. Προσποιεῖται κατόπιν ὅτι τὸν φωτογραφίζει μὲ τὸ κουτί του καὶ καλεῖ τὸν συνταίρον του, ἔσας δηλαδή, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ δωμάτιο. Ἐσεῖς παίρνετε τὸ κουτί, τὸ ἀνοίγετε καὶ μελετᾶτε τὸ λευκὸ χαρτί καὶ ἀποφασίζετε ὅτι ὁ φωτογραφηθεὶς εἶναι ὁ Α. καὶ πρὸς μεγάλην κατὰ πλῆξιν των, οἱ ἄλλοι ἀναγκάζονται νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἔχετε δίκαιον. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη. Τὴν στιγμήν πού ἐσεῖς μπαίνετε στὸ δωμάτιο, ὁ βοηθὸς σας φροντίζει νὰ μνηστῇ τὴν στάση πού ἔχει ὁ φωτογραφηθεὶς τὴν ὥρα πού μπαίνετε στὸ δωμάτιο. Ἐσεῖς καταλαβαίνετε ἀμέσως ποῖος εἶναι.

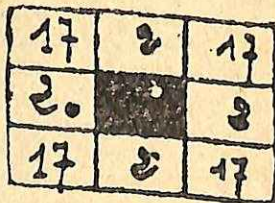
Λύσεις προηγουμένων

Ἡ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

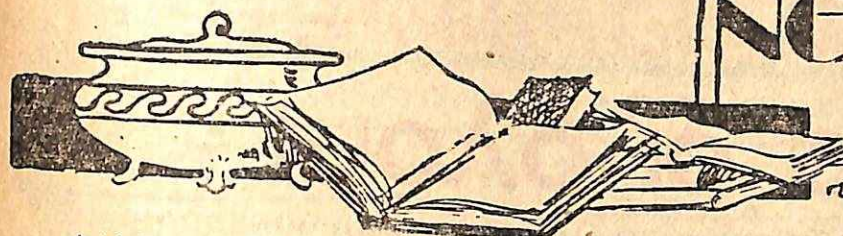
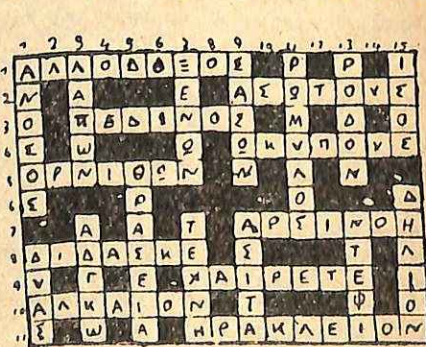
Ὁ ἐπιθεωρητὴς κατάλαβε ὅτι ὁ ξενοδόχος ἔλεγε ψέμματα, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐμπνηθὴρ τοῦ Λαγκουρῶ, λειτουργοῦσε, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε ὅτι ὁ κακοποιὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, κατὰ τὸ τελευταῖο εικοσιτετράωρο.

ΟΙ ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ἰδοὺ πῶς ὁ Μπατίστας εἶχε τοποθετήσει τίς μπουτίλιες:

Σταυρόλεξον φύλλου 537

Φύλλα ἀπὸ ἡμερολόγιο

25 Ἀπριλίου 1930... — Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἓνα ἀτέλειωτο βελούδο γαυριζόμενον μὲ τὰ λευκὰ νταντελλένια σύννεφα πού σὰν ἀράνια χιονένια πλανιοῦνται στὸν ὀρίζοντα. Τὰ θουνὰ γλαυκὰ καὶ μακρὰ μὲ τίς ἀπλὲς ἀπείριτες γραμμὰς τους, ἡ θάλασσα ἓνα γαλάζιο ἀτλάζι πού κίνοῦνται, πάνε καὶ ἔρχονται οἱ θαρκοῦλες, ἀφήνοντας πίσω τους ἓναν λευκὸ ἀφρό.

Τὰ δένδρα φουντωμένα καμαρώνουν τὴν φρεσινὰ τους... Τὰ λουλούδια ζωντανεύουν στὸ χάδι τῆς πεταλούδας καὶ τοῦ ἡλιου.

Κυττῶ στὸν καθρέφτη μου. Πόσο ὁμορφὴ εἶμαι σήμερὰ! Τὰ μάτια μου ἀστράφτουν σὰν μαῦρα πετράδια, τὰ χεῖλη μου εἶναι κόκκινα σὰν κεράσια ὄρημα καὶ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου μου σὰν μετὰξὺ. Εἶναι τάχα ἡ ἀνοιξὴ πού μ' ἔκανε ὁμορφὴ, ἢ ἡ θερμὴ ἀνάπνι πού νοιώθω μὲς σ' αὐτὴν; Μὰ τὴν καυτὴ μέρα τοῦ Ἰουλίου. Δὲν εἶναι μόνον, γιατί περὶ τίς μέρες μου ἀνάμεσα σ' ἓνα γλυκὸ μεθῶσι καδιῶν...

20 Φεβρουαρίου 1931. Πόσες μέρες δὲν ἔγραφα οὐτὴ μὴ λέξη. Πρὸς τί; Ἀπὸ ἡμῶν τόσο χαροῦμένη... Οἱ μέρες μου ἦσαν ἓνα ἀτέλειωτο μεθῶσι... καὶ ἓνα πολλὸ πεταλούδιμα οἱ μέρες μου. Μὰ τὴν πρῶτη πού ὁ πόνος ἀνέβη. Ἡ μεσοκρήνη τὸ εἶναι μου καὶ ἡ θρονήν μου ἐξῆς ἀπὸ τὰ τετράδια μου σὰν τὰ μάτια μου. Ἐναπαύω τὴν πέννα νὰ γράψω τὴν θλίψη μου.

Καρμὴ ἀγάπη δὲν διαρκεῖ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἡπια τὸ γλυκὸ ποτήρι τῆς, καὶ τώρα πρέπει νὰ πῶ καὶ τὸ πικρὸ τὸ κατὰ κῆθι τῆς. Οἱ μέρες μου εἶναι κρῖες καὶ ἄνοστες, καὶ οἱ νύχτες μου βαρεῖες, ἓνας πυρετὸς βασανίζει τὸ κορμὶ μου.

Οἱ δικοὶ μου τὸν ἀρραβώνισαν μὲ μὴ πλούσια παρτίσιμά του. Ἡ δύναμις τοῦ μισοῦ ἐκατομμυρίου καὶ ἡ λάμψη τοῦ γουσαφιῶν τὸν τραβῆξαν ἀπὸ κοντὰ μου. Πῶς μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σὲ τὴν λάμψη ἢ φτωχὴ μου ἀγάπη...

15 Μαρτίου. — Ὁ οὐρανὸς κλαίει... καὶ μαζὶ του καὶ ἡ καρδιά μου. Κλαίει τὰ γαμένα ὄνειρά της, τὰ γκρεμισμένα της παλάτια. Τὴς χυρὲς τὴς φωνῆς. Τὰ μάτια μου εἶναι βαθεῖα χωρίς φῶς καὶ ζωὴ... σὰν σβυσμένες καντήλιες, ἡ ψυχὴ μου ὅλη μὴ πληγῇ.

15 Ἀπριλίου. — Τὰ μάγουλά μου εἶναι γλαυκὰ, καὶ τὰ μάτια μου πάντα θορυγμένα, σὰν φθινοπωρινὰ ὄφθαλμοι. Πάντα τὸν θυμάμαι... καὶ πονῶ... πονῶ... Ἀπὸ τῆς... Ὁ οὐρανὸς εἶναι γλαυκὸς καὶ ἡ θάλασσα ἓνα ἀτέλειωτο ἀτλάζι... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια νὰ δῶ τὴν χαρὰ τῆς αἰσῆς. Βήχω... βήχω. Σὲ μερικὲς μέρες θὰ μὲ πᾶνε στὸ Σανατόριο, γιὰ νὰ τελειώσω μακρὰ ἀπὸ κείνους π' ἀγαπῶ τίς στερεὲς μου μέρες.

15 Μαΐου. — Σήμερα κυττῶσα τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη... καὶ ἔκλαψα... ἔκλαψα... Ἡ μορφή μου εἶναι κίτρινη σὰν τὸ λευκόν. Τὰ χεῖλη μου γλαυκὰ καὶ ξερά. Τὰ χέρια μου λιγνά, σὰν δυὸ κεράκια... Βάνω... βήχω.

2 Ἰουνίου. — Σήμερα κυττῶσα μὲ σβυσμένο βλέμμα τίς σαλζ-λόγες πού πάνωθ

ἀπὸ τὴν χαρὰ μου. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ ἀγαπᾷσαι ἀπὸ κείνον π' ἀγαπᾷς. Ἀρχίζω καὶ πλάθω ὄνειρα τρελλὰ, ὄνειρα γιὰ μὴ χρυσὴ ζωὴ... γιὰ μὴ ζεστὴ φωνή.

22 Ἰουλίου. — Εἶναι μακρὰ μου... Παραθερίζει μὲ τοὺς δικούς του σὲ κάποιο γαλάζιο ἀερογιάλι, μὰ μοῦ γράφει τακτικά, κάθε μέρα, καὶ ἡσυχάζει τὴν τρικυμισμένη μου καρδιά. Μοῦ μιλά γιὰ τὴν ἀγάπην του, πού θὰ μὲν αἰώνια φλογερὴ καὶ μεγάλῃ στὴν καρδιά του...

10 Σεπτεμβρίου. — Εἶναι κοντὰ μου, καὶ μὲ κυττᾷ μὲ τὸ γλυκὸ βελουδένιο τοῦ βλέμμα. Μὴ ἀγωνία ὅμως νοιώθω στὴν καρδιά μου. Οἱ δικοὶ μου μεταχειρίζονται γίλια μὲσα γιὰ νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ μέγα. Ἐχω ὅμως ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν γιατί νοιώθω πῶς μ' ἀγαπᾷ βαθειά...

15 Ὀκτωβρίου. — Μὴ κρῶ ἀνατριχίλα διαπεράει τὴν ψυχὴν μου μὲ τὰ πρωτοβόρεια. Μὰ ἡ καρδιά μου εἶναι φλογερὴ σὰν τὴν καυτὴ μέρα τοῦ Ἰουλίου. Δὲν εἶναι μόνον, γιατί περὶ τίς μέρες μου ἀνάμεσα σ' ἓνα γλυκὸ μεθῶσι καδιῶν...

20 Φεβρουαρίου 1931. Πόσες μέρες δὲν ἔγραφα οὐτὴ μὴ λέξη. Πρὸς τί; Ἀπὸ ἡμῶν τόσο χαροῦμένη... Οἱ μέρες μου ἦσαν ἓνα ἀτέλειωτο μεθῶσι... καὶ ἓνα πολλὸ πεταλούδιμα οἱ μέρες μου. Μὰ τὴν πρῶτη πού ὁ πόνος ἀνέβη. Ἡ μεσοκρήνη τὸ εἶναι μου καὶ ἡ θρονήν μου ἐξῆς ἀπὸ τὰ τετράδια μου σὰν τὰ μάτια μου. Ἐναπαύω τὴν πέννα νὰ γράψω τὴν θλίψη μου.

Καρμὴ ἀγάπη δὲν διαρκεῖ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἡπια τὸ γλυκὸ ποτήρι τῆς, καὶ τώρα πρέπει νὰ πῶ καὶ τὸ πικρὸ τὸ κατὰ κῆθι τῆς. Οἱ μέρες μου εἶναι κρῖες καὶ ἄνοστες, καὶ οἱ νύχτες μου βαρεῖες, ἓνας πυρετὸς βασανίζει τὸ κορμὶ μου.

Οἱ δικοὶ μου τὸν ἀρραβώνισαν μὲ μὴ πλούσια παρτίσιμά του. Ἡ δύναμις τοῦ μισοῦ ἐκατομμυρίου καὶ ἡ λάμψη τοῦ γουσαφιῶν τὸν τραβῆξαν ἀπὸ κοντὰ μου. Πῶς μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σὲ τὴν λάμψη ἢ φτωχὴ μου ἀγάπη...

15 Μαρτίου. — Ὁ οὐρανὸς κλαίει... καὶ μαζὶ του καὶ ἡ καρδιά μου. Κλαίει τὰ γαμένα ὄνειρά της, τὰ γκρεμισμένα της παλάτια. Τὴς χυρὲς τῆς φωνῆς. Τὰ μάτια μου εἶναι βαθεῖα χωρίς φῶς καὶ ζωὴ... σὰν σβυσμένες καντήλιες, ἡ ψυχὴ μου ὅλη μὴ πληγῇ.

15 Ἀπριλίου. — Τὰ μάγουλά μου εἶναι γλαυκὰ, καὶ τὰ μάτια μου πάντα θορυγμένα, σὰν φθινοπωρινὰ ὄφθαλμοι. Πάντα τὸν θυμάμαι... καὶ πονῶ... πονῶ... Ἀπὸ τῆς... Ὁ οὐρανὸς εἶναι γλαυκὸς καὶ ἡ θάλασσα ἓνα ἀτέλειωτο ἀτλάζι... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια νὰ δῶ τὴν χαρὰ τῆς αἰσῆς. Βήχω... βήχω. Σὲ μερικὲς μέρες θὰ μὲ πᾶνε στὸ Σανατόριο, γιὰ νὰ τελειώσω μακρὰ ἀπὸ κείνους π' ἀγαπῶ τίς στερεὲς μου μέρες.

15 Μαΐου. — Σήμερα κυττῶσα τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη... καὶ ἔκλαψα... ἔκλαψα... Ἡ μορφή μου εἶναι κίτρινη σὰν τὸ λευκόν. Τὰ χεῖλη μου γλαυκὰ καὶ ξερά. Τὰ χέρια μου λιγνά, σὰν δυὸ κεράκια... Βάνω... βήχω.

2 Ἰουνίου. — Σήμερα κυττῶσα μὲ σβυσμένο βλέμμα τίς σαλζ-λόγες πού πάνωθ

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο ἀπ' τὸν κῆπο μας σὰν ἔφυγες οἰμένα τὰ ὀλόθερμά σου δάκρυα στὰ φύλλα εἶχαν κυλήσει, καὶ ὁ ἀνεμὸς τὰ ἐπαίρνε θολὰ καὶ μαρμαμένα σὰν τίς ἐλπίδες τίς χυρὲς πού μοῦ εἶχαν φτερουγίσαι...

ΛΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

Ψδινοπωρινὸ

Ζυγώνει πάλι τὸ Φθινόπωρο. Ὅλα πικρὰ τὸ προμαντεύει: οἱ ρεμβαστὲς τῆς νύχτας π' ἀραιώσανε, τὰ χελιδόνια πού μισοῦν...

Τὰ στιβαγμένα τὰ ξεροφύλλα στοῦ ἔρμου κῆπου μου τίς κόψεις, τῶν δειλινῶν ἢ θλίψης ἢ ἀλάλητης καὶ οἱ θλιβερὲς τῶν Κυριῶν ὄψεις.

Τὸ προμαντεύει ἡ νοσταλγία μου καὶ τὸ κρυφὸ μου καρδιοχτύπι γιὰ κατὶ τί, πού ἐνῶ δὲ γνώρισα ποτέ μου, νοιώθω νὰ μοῦ λείπει.

Κατὶ ἀνεξήγητο, πού ἡ σκίψη μου μπροστὰ του στέκει σαστισμένη γιατί ἡ καρδιά μου μόνο ἀνέλπειτα χτυπᾷ γι' αὐτὸ καὶ τὸ προσμένει.

ΝΙΚΟΣ ΤΡΥΠΑΡΗΣ

(Ζάκυνθος)

τοὺς ἀναπαύονταν γλαυκὰ κορμιά. Ζήτησα καὶ μοῦδωσαν μὴ ἐφημερίδα, καὶ διάβασα τοὺς εὐτυχημένους τοῦ γάμου. Τὸ αἶμα μαζεῖτο στὸ κεφάλι μου ἡ καρδιά μου κτύπησε τρελλὰ δυνατὰ, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα μου ἓνα κῆμα κόκκινο ἔβγαζε τὴν κουδέρτα πού ἦμουν τυλιγμένη. Ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ὁ μοιραῖος μῆνας κείνων πού μένουν στὰ Σανατόρια. Ἀπὸ τὰ ψιθυρίσματα πού γίνονται γύρω μου ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν νοσοκόμων πού μὲ ἀνατριχιάζουν νοιώθω πῶς λίγες εἶναι οἱ μέρες μου. Θὰ πεθάνω λοιπόν, καὶ θάνατο ὁ οὐρανὸς γλαυκός, ἡ θάλασσα σὰν ἀτλάζι, καὶ ὁ ἀέρας μὴ μουσική, τὰ πουλιὰ ὀλόχαρα θὰ τραγουδοῦν καὶ κείνος πλούσιος στὸ πλεῖστον μὴς ἄλλης. Κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω... Πάλι ἄλλο ἓνα κῆμα κόκκινο βάφει τὴν κουδέρτα πού μοῦ ἀλλάζουν. Μὴ κρυφὴ κατὰρα γεννιέται μὲσα μου γιὰ κείνους... μὴ σβῶναι νὰ τὴν πῶ... Εἶναι βαρεῖα, βαρεῖα σὰν τὸν δράκο. Ἀχ, τί γλαυκὰ πού κελαιδεῖ αὐτὸ τὸ πουλὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πῦκα. Πῶς γελᾷ αὐτὸ τὸ κορμίστι τοῦ διπλανοῦ δωματίου; Γιατί μὲ κυττῶν ἔτσι κυττῶναι οἱ λευκοσφορεμένες ἀδελφές; Ἀνοίξεις... ἀνοίξεις... ὅλο λουλούδια καὶ φῶς... ὅλο τραγούδι καὶ χαρὰ... Κι' ἐνῶ, καὶ ἐγὼ σβῶνω σὰν μὴ φωνὴ πού δὲν ἔχει μὴ ἔξοχα...

ΔΕΣΠΩ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

φού ζεσταθή προσθέτετε ακόμη 30 γραμ. κίτρινη κινκινά και τὰ αφήνετε να θράσουν μέχρις ότου μείνη ή μισή ποσότης και κατόπιν χύνετε μέσα 100 γραμ. λευκού οινόπνευματος. Τὰ περνάτε τέλος από ένα ψιλό ύφασμα και τὸ φυλάτε σε μιὰ μποτίλια. 'Από τις συνταγές που μού γράφετε να χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ μόνο την τελευταία με την οποία να ραντίζετε τις ρίξες κάνοντας έλαφρό μασάζ του τριχωτού της κεφαλής δηλ. Sulfate de guinine ammoniacale κ. τ. λ.

"Όλα τ' άλλα που μού γράφετε ότι με-καχειρίζεστε για τὸ δέρμα σας πολύ γρήγορα θὰ σας κάνουν να μὴ θέλετε οὔτε στὸν καθρέπτη να τὸ βλέπετε. Θὰ τὸ γηράσετε και θὰ τὸ ξαρώσετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

ψαίνεται πως τυχαίως να έπεσε τὸ περιοδικό μας στὰ χέρια σας, γιατί τακτική μας ἀναγνώστρια δὲν είναι δυνατόν να ἀγνοῇ τόσο στοιχειώδη πράγματα. 'Αν είναι έτσι γράψτε στὰ γραφεία μας να σας σταλούν τὰ 20 τελευταία τουλάχιστον φύλλα μας και διαβάστε τὰ ἄρθρα του κ. Λαδά που γράφει στὶς γυναικείες σελίδες κατατοπισθῆτε. Καλλυντικά σας χρειάζονται ἀπλούστατα δύο γάλακτα: ἓνα πρὸ τῆς πούδρας και ἓνα για τὸ βραδυνὸ ξεμυκνιγιάρισμα που περιέχει και τὴν κρέμα τῆς νυκτός. 'Απλὰ και ἀποτελεσματικά.

Πυκνωμάλλη ν. Εὐχαριστήθηκαν πολλὴ για τὴν ἀποτελεσματικότητά των συμβουλών μας. Κι' έτσι δὲν θὰ φοβόσθε πᾶς ότι θὰ γίνετε φαλακροί. Τὸ μασάζ ἢ με

τὸ δακτυλὸ γίνεται ἢ με βαμβάκι τὸ ἴδιο. Βεβαίως να ἐξακολουθήσετε τὸ φάρμακο, με τὴν διαφορὰ ν' ἀραιώσετε τὴν χρήση του. Τὸ μασάζ πρέπει να διαρκῇ μερικὰ μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν για τις εὐχές σας. 'Αντιμετάθετε.

Σό νιαν. Εὐχαρίστως θὰ σας δεχθῇ ὁ κ. Λαδὰς να σας ἐξετάσῃ δωρεάν και να σας κατατοπίσῃ σ' ὅλα σας τὰ ζητήματα. 'Ιδίως ἐπιβάλλεται ἡ προσωπικὴ ἐξέταση για τις λευκὲς διάσπαρτες κηλίδες τοῦ σώματος, οἱ ὁποῖες καθὼς μού γράφετε ἐφθασαν και στὸ πρόσωπο. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἀπάντησίς μου δὲν σας προφθάσῃ στὰς 'Αθήνας, είναι ἀνάγκη να ξανακατεβῆτε γιατί μπορεῖ να πρόκειται περὶ ἀρχῆς σοβαροῦ δερματικοῦ νοσήματος. Λυποῦμαι ἐξαιρετικά που δὲν ἦτο δυνατόν να σας ἀπαντήσω ἐνωρίτερα.

Χ. Ψ. Ω. Δυστυχῶς αὐτὰ τὰ εὐλογιοειδῆ στίγματα που προέρχονται εἴτε ἀπὸ ὑπολλείματα ἰαχυρῶν θεραπευτικῶν φαρμάκων ἢ ἀπὸ οὐλές ἐξανθημάτων δὲν είναι δυνατόν να φύγουν ἐντελῶς. 'Υπάρχει τρόπος, πάντως, ἄλλ' ὄχι με ἀπολύτως σαφῆ ἀποτελέσματα. Χρειάζεται ὁμως, προσωπικὴ ἐξέταση, ὥστε πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά που είναι και ὁ μόνος ἀξιόδοιος για να σας συμβουλεύῃ, τι πρέπει.

Μαραμμένο Γιούλι. Σ' ὅλες τις ἐπιστολὲς που παίρνω ἀπαντῶ με τὴν σειρά. 'Ισως δὲν παρακολουθεῖτε τακτικά και έτσι σας διέφυγε ἡ ἀπάντησις. Αὐτῆς τῆς λουιδὸν ἡ γρήγορη γίνεται ὡς ἐξῆς. Κάθε πρωὶ ἢ βράδυ, ὅποταν σας ἔρχεται βολικά, κάνετε πρώτα μιὰ καλὴ σαπουνάδα με σαποῦνι Μασσαλίας και με μιὰ βοῦρτσα ἀπ' αὐτές, που χρησιμοποιοῦμε για τὸ σῶμα ἢ και μ' ἓνα γάντι τρίχινο τοῦ λουτροῦ βοουρτσίζετε. Τὸ νερὸ πρέπει νάβει κρύο, ἄλλ' ἐν ἀνάγκῃ ἂν δὲν τὸ ἀνέχεσθε να τὸ ζεσταίνετε λιγάκι. 'Αφού λοιπόν, βοουρτσίζετε καλὰ με τὴν σαπουνάδα τὸ στήθος και ξεπλυνθεῖτε, τότε παίρνετε λιγάκι ἀπ' αὐτὴν τὴν λουιδὸν και με κηλιδώεις κινήσεις, πάντοτε δὲ με κατεύθυνση ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, κάνετε ἑλαφρὸ μασάζ για ν' ἀπορροφηθῇ ἡ λουιδὸν. Στὸ Βόλο δὲν ὑπάρχει. Παρὰ μόνον ἐδῶ παρασκευάζεται κατὰ παραγγελίαν.

Δώρα Βοσπορετίσση. Τὸ αὐτὸ θὰ τὸ ἐξακολουθήσετε γιατί μαλακώνει και λειαίνει τὴν δερματοπάθειά. Μ' ἔλαγιστη ἀπ' τὴν κάτωθι ποιάδα να κάνετε καθημερινῶς ἓνα ἑλαφρότατο μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς.

Huile de ricin	3 gr.
Moelle de boeuf	7 "
Clorydrate de quinine	0,12 cent
Pilocarpine	0,12 cent
Acetate de plomb	0,15 cent
Baume de perou	0,30 cent

Τὸ μυαλὸ νάβει τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ βωδίου. Πάρτε το σῆς και δώστε το στὸν φαρμακοποιό σας, για να εἰσθε σίγουρος ότι θὰ ὑπῇ. 'Αλλὰ πρέπει ὁπωσδήποτε, για ν' ἀπαλλαγῆτε ριζικὰ αὐτοῦ τοῦ ἐκζεματώδους τῆς κεφαλῆς να κάνετε τουλάχιστον εἰκοσι ἐνέσεις. 'Εκτομὸν ἢ 'Εφορίλ ἐνδοφλεβίους ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Είναι τελείως ἀνιδύνατοι. Μόλις δὲ τελειώσῃ ἡ ἐνέσις ν' ἀπορροφᾷ ὁ γιατρός λιγὸ αἷμα και να σας τὸ κάνουν στὸ μὲν ἐνέσιν. Ἀπλ. συνηθῶς αὐθαίματοθεραπεία Σὰς ὑπόσχομαι ότι με τὸ τέλος τῶν 20 αὐτῶν ἐνέσεων, δὲν θὰ ἔννῃ οὔτε ἓνος τῆς δερματικῆς σας παθήσεως. Μ' ἐσπερικὰ φάρμακα δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτα.

ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΑΤΡΟΥ

Τυκνιόν. "Όλα ὅσα μού γράφετε μου θυμίζουν βέβαια ἓναν ἄνθρωπον νευρικόν γιατί ἀφοῦ ἀσχολεῖσθε με τοξίνες κτλ. μπορεῖ παρὰ να εἰσθε ἂν ὄχι πολύ, ἄλλ' πάντως ἀρκετὰ νευρικός, γι' αὐτὸ καλὸν είναι να πάρτε λίγο Βαλεριάνα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 20 τὸ πρωὶ και 20 τὸ βράδυ, πρὸ ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν δὲν ἔχει σέμιν, 'Επίσης θὰ πάρτε δύο μπουκάλια Κάλτσουμ Φαρέλ, τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε σύμφωνα με τὴν δόση τῆς φιάλης. Τώρα δὲ πὸ ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει καλὸν είναι να πάρτε λίγο μολυνέλιον. Θὰ σας ὠφελήσῃ ἐξαιρετικά. Μετὰ παρέλευσιν διμήνου μού ξαναγράφετε.

Βατρίκη ν. Δ. Ρ. 'Ενταῦθα. Ζητᾷτε τὴ γνώμη μου για ἓνα ζήτημα που είναι τόσο δύσκολο και τόσο αἰνιγτώδες να μὴ μπορῶ να προσθέσω ἐγὼ τίποτα, με ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν που ἔχω να σας ἀνακουφίσω, σὲ ἓνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. 'Η μόνη δὲ συμβουλὴ που ἔχω να σας δώσω ἐφόσον ἄλλωστε ὑπάρχει τέτοια ἀκαταστασία στὸ ζήτημα τῆς περιόδου, είναι να πάρτε λίγο Προζυδὸν Σέριγκ σὲ δισκία τῶν 1000 μ. τὰ ὁποῖα παίρνετε σύμφωνα με τὴν δόση τῆς φιάλης. 'Επίσης πάρτε και λίγο Βαλεριάνα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ παίρνετε 30 σταγόνες ἡμερησίως, 15 τὸ πρωὶ και 15 τὸ βράδυ. 'Αν δὲ παρ' ἐλπίδα ἐξακολουθεῖ ἡ ἴδια κατάσταση, τότε τὸ μόνον που ἔχετε να κάνετε είναι να καταφύγετε σ' ἓναν εἰδικὸ για να ἀντιληφθῇ και μόνος του περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ μιὰ τελευταία συμβουλή: φροντίστε να βρῆτε τὸ κέντρον που είναι γιατί αὐτὸ πολλὲς φορὲς εὐρίσκετε σὲ διάφορα μέρη.

Πονεμένην Καρδιὰν Ν. Φ. Δὲν θὰ σας κακοφάνῃ διόλου ἂν σας πῶ ότι δὲν θυμίζω καθόλου να με ἐπισκεφθῆκατε στὸ 'Ιατρεῖο μου, γιατί ὅσες φορὲς μού ἐπαρουσιάσθη τέτοια περίπτωσις, ἐκτὸς τῆς κρέμας τὴν ὁποῖαν συνιστᾷ και ἡ ὁποῖα ὅπως και μόνη σας ἀντιληφθήκατε ὡφελεῖ, συνιστᾷ ταυτοχρόνως και τὰ ἀντισταφυλοκοκκικὰ ἐμβόλια τοῦ 'Ιατροῦ κ. Κόμη τὰ ὁποῖα στὴν προκειμένη περίπτωσιν εἶναι μοναδικὰ είναι τὰ μόνια ἐμβόλια που μποροῦν να ἐξαφανίσουν αὐτὰ τὰ σπυριὰ που τὰ προκαλεῖ τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ σταφυλοκοκκός. 'Όστε ἂν τυχὸν και με ἐπισκεφθῆκατε και παραδόξως μού διέφυγε αὐτὸ σας κάμνω τὴν σύστασιν να ἐξακολουθήσετε τὴν κρέμα και ταυτοχρόνως να πάρετε μιὰ σειρά ἐμβολίων ἀντισταφυλοκοκκικῶν ζυμωθέντων ὑπὸ τοῦ 'Ιατροῦ κ. Κόμη. 'Απὸ αὐτὰ θὰ κάμνετε ὑποδοχείας ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἓνα ἕως ὅτου τὰ σπυριὰ φύγουν, και θὰ βρῆτε τὴν ἡσυχίαν σας, ἀποκτώντας αὐτὸ που ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν.

Μιτσοῦκό. 'Η πρώτη συμβουλή που σας ἔδωσαν εἶχε ἀκριβῶς τὴ ἀντίθετα ἀποτέλεσμα ἐκείνων που περίμενε ἀπὸ τὴν δόση τῆς φιάλης. 'Η συμβουλή αὐτὴ ἔπρεπε να δοθῇ μάλλον στὸν σὺζυγό σας και αὐτὸς να βῇ μάλλον μόνος του να τακτοποιήσῃ τὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα είναι πρὸ παντὸς ζήτημα. Εἶναι τελείως συμβαίνει δὲ ὅταν κανεὶς ἔχῃ αὐθυποβολή, ὅπως σῆς, τὸν νοῦν του ἐκεῖ να αἰωνίσῃ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ζητᾷτε τώρα ἀπὸ μένα ἓνα φάρμακο ἢ ὅ, τι δῆποτε ἄλλο για να διορθωθῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Χρειάζεται ἀποφασιστικότης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. 'Ισως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατορθώσετε κάτι, ἄλλως να ἐπι-

σχεφθῆτε και πάλιν τὸν 'Ιατρό σας. Αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὰ γιατί είναι ἡ ὑποχρέωσίς του να τηροῦν να φυλάσσουν τὰ μυστικά των ἀρρώστων τους.

'Αναγνώστην Κ. 'Αμαλιδά. 'Η πάθησις αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σ' αὐτὸ που σας εἶπαν, ὥστε και ἂν προβῆτε στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου που σας ὑπέδειξαν ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται να ὠφελήσῃτε τίποτα. 'Αν λοιπόν, ἐπιθυμῆτε ὄντως να ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ ζήτημά σας να καταφύγετε σ' ἓναν γιατρὸ και να τοῦ ἐκθέσετε τὴν κατάσταση και αὐτὸς θὰ σας κάμῃ ὅ, τι πρέπει ἂν πάλι λόγοι ἄλλοι σας ἐμποδίζουν να τὰ πῆτε αὐτὰ. Τότε θὰ πάρτε 20 ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 2 γιλ. και 20 ἐνέσεις Γκλυκονάτ Κάλτσουμ Χρώπει και ἀπ' αὐτὲς θὰ κάμνετε τὴν μιὰ μέρα τὴ μιὰ ὑποδοχείας δηλ. τὴν Στρυχνίνην και τὴν ἄλλη τὴν Κάλτσουμ ἐνδοφλεβίως. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἰστορία. 'Εχετε ἀκόμη ὑπ' ὄψιν σας ότι και ἡ ἡλικία συντείνει και αὐτὸ καθὼς και ἡ τακτικὴ που ἀκολουθεῖτε.

'Απελπισμένην. Δὲν μπορῶ να κα-

ταλάω πὼς μπορούσε να γίνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα με μιὰν ἀπλήν χειρονομίαν που ἐκάματε. Είναι τόσο ἐδύνατο αὐτὸ ὥστε ἂν τυχὸν συνέβη σὲ σας ἴσως θὰ εἴσατε ἡ πρώτη, γιατί ὡς τώρα δὲν ἔχω ἀκούσει να συμβῇ ἓνα τέτοιο πράγμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Πάντως, ἂν θέλετε να βεβαιωθῆτε περὶ αὐτοῦ είναι ἀνάγκη να καταφύγετε σὲ ἱατρὸ γιατί μόνον αὐτὸς μπορεῖ να ἀντιληφθῇ τί ἀκριβῶς συνέβη. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τὸν τόπον τῆς προελεύσεως τῆς ἐπιστολῆς, ἂν ὁμως βεβαιώσῃτε στὰς 'Αθήνας τότε χωρίς καθόλου να σκεφθῆτε, ἐπισκεφθῆτε με στὸ 'Ιατρεῖο μου τις ὥρες που βρίσκομαι ζητώντας τὸν 'Ιατρὸ τῆς 'Εδδομάδος και εἶμαι πρόθυμος να σας ἐξετάσω, χωρίς να ἐπιβαρυνθῆτε με τίποτα ἀπολύτως. Είναι ἡ μόνη και ἡ καλύτερα μου συμβουλή. (Μιλτιάδου 11, πάροδος 'Αγίου Μάρκου. ὥρα 5—7).

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

Θρέψατε τὸ δέρμα σας μέ Biocel-ἐλαχθέν ἀπὸ ζωντανὰ κύτταρα νέων ζώων και

ΘΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ

Τὸ Biocel είναι ἡ μεγαλύτερα ἀνακάλυψις τοῦ αἰῶνος μας εἰς ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν ὠραϊότητα—γενομένη ἀπὸ ἓνα περίφημον καθηγητὴν, ἐνὸς περιφήμου ἐργασταρίου.

'Απὸ ἡλικίας 25 ἐτῶν ἡ ἐπιδερμὶς σας ἀρχίζει να χάνῃ τὸ πολυτιμὸν της Biocel και ἂν δὲν τῆς ἐπαναδοθῇ, ἡ ἀπώλεια αὕτη ἐξακολουθεῖ κάθε χρόνον και περισσότερο, μέχρις ὅτου γίνεσθε γηρασμένη και ρυτιδωμένη. Εἶνε τὸ Biocel τῆς ἐπιδερμίδος σας, τὸ ὁποῖον τὴν καθιστᾷ φρέσκην, σφικτὴν και νέαν. Τὸ Biocel ἐξαγόμενον ἀπὸ νεαρὰ ζῶα, εἶνε ὅπως τὸ Biocel τῆς ἐπιδερμίδος σας. Εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μας, τὸ μόνον δερματικὸν προϊόν που ἔγινε ποτέ. Εἰσέρχεται βαθῶς εἰς τὰ δερματικὰ κύτταρα και τροφοδοτεῖ τὴν ἐπιδερμίδα σας εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἤρχισαν να σχηματίζονται αἱ ρυτίδες. Κάμνει να ξανανθίσῃ ἡ νεότης ἀκόμη και στὰ μάγουλα τῆς γαίας. Τὰ νέα κορίτσια κάνουν ἓνα φρέσκο και θαυμάσιο χρῶμα, ὅπου δὲν ἔχει ξαναγίνει. Τὸ Biocel συνδυάζεται τώρα με τὴν Κρέμα

Tokalon χρώματος ροζ, εἰς τὴν ποσότητα ἀκριβῶς ὅπου χρειάζεται διὰ να τροφοδοτήσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας Μεταχειρισθῆτε τὴν τὸ βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε. Χρησιμοποιήσατε τὴν Κρέμαν Tokalon χρώματος λευκοῦ, μη λιπαρά, τὸ πρωὶ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο προϊόν περιέχει «blanc d'oxygene» μαγικὸν ὕλκον, που θὰ κάμῃ τὴν ἐπιδερμίδα αἰσθητῶς λεπτοτέραν ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν. 'Εγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως σὰς ἐπιστρέφουμε τὰ χρήματά σας.

Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἔχει πολὺ καιρὸ να διαδέσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν της.

"Όλην τὴν ἡμέραν ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον και τὸ βράδυ ἔχει να ἐκπληρώσῃ τὰς κοινωνικὰς της ὑποχρεώσεις.

Οὐδέποτε ὁμως παρατηρεῖ κανεὶς εἰς αὐτὴν κούρασιν ἐμφανίζεται πάντοτε περιποιημένη και δροσερά. 'Η κρέμα NIVEA διατηρεῖ τὸ πρόσωπόν της τόσο νεανικὸν και τὸ δέρμα τεντωμένον και βελούδινο.

Ἐμπιστεύεται εἰς τὴν NIVEA, τὴν ὁποῖαν ἀπλώνει εἰς λεπτὸν στρώμα ἐπὶ τοῦ δέρματος και με ἑλαφρὰν ἐντριβὴν κάνει να εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πόρους.

"Εἶσι μπορεῖ ἀκόμη και ἡ ἐργαζομένη γυναίκα, με σωστὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος με κρέμα NIVEA τὸ βράδυ, να ἐμφανίζεται δροσερά και περιποιημένη.

Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία
και μυροπωλεῖα.

NIVEA
CREME

Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ.
8,50, τὸ μεσικὸν δραχ.
15, τὸ μεγάλον δραχ. 30.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

καί επομένως ήταν πολύ δύσκολο νά βρεθῇ ὁ δίσκος... Ἐλπίζουμε ἄλλοτε νά τὴν ἐξυπηρετήσουμε πὶὸ σύντομα...
 Ὁ Ρομπέρ τινάχτηκε σὰν μεθυσμένος. Ἦταν σίγουρος τώρα πῶς ἡ «ἀγνωστὴ συνδρομήτρια» ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ ἡ «Ἑλλεν... Ὡστε λοιπὸν ἐξάκουσέ τοις ἄνδρα πάντα! Δὲν τὸν ἐξέχασε;
 Ὁ Ρομπέρ ἔνοιωσε τὸ μέτωπό του νά καίη κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυ-

νατὰ ἀπ' τὴν μεγάλη του συγκίνηση. Τοῦ φαινόταν πῶς ἀκούγε κοντὰ σ' αὐτὴ τοῦ τῆ γλυκεῖα χαϊδευτικὴ φωνούλα τῆς γυναίκας τοῦ νά τραγουδᾷ γιὰ μιὰ στιγμή:

Ζερμαίν μικρὴ μου δὲν μπορῶ νά ζῶ μακριὰ σου
 ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι θάρθῶ κοντά σου

Τὰ δλόγλυκα φιλιὰ σου λαχταρῶ...
 Ὡστερα ἡ φωνὴ τῆς ἀλλάξε τόνο, γινώταν τρομαγμένη ἱκετευτικὴ:

«Ρομπέρ!... Ποῦ πᾶς;... Ἀκούσε θὰ σοῦ ἐξηγήσω...»
 Ὁ νέος δάγκωσε τὰ χεῖλη του μὲ πόνο.

Ἴσως νά γελάστηκα... συλλογίστηκε κι' ἡ ψυχὴ του γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε κάποια παρήγορη ἐλπίδα. Ἴσως οἱ σχέσεις μὲ τὸν Ἄντρέ νά μὴν ἦταν ἔνοχες. Μιὰ ἀπλὴ αἰσθηματικότης... Μιὰ ἐλαφρότης ἴσως κι' ὅχι αὐτὸ πού φαντάστηκα...

«Θὰ τῆς γράψω...» ψιθύρισε.
 Ὡστερα ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες, ἐρχόταν ἡ ἀπάντησις: μιὰ ἀπάντησις ζωὴν ἀγάπῃ.

λεν, πού ἔτρεξε νά βρῇ τὸν ἄντρα τῆς, πού σ' ἀλήθεια, ποτέ δὲν εἶχε πάψει

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΦΕΡΡΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΩΡΕΑΝ!
 Η ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ
 L.T.RIVER-PARIS

Μέσα δὲ καὶ
 κουτὶ πούδρας
 "ΠΟΜΠΕΪΑ"
 μὲ μπλε ταινία

ΜΗΝΥΤΩΡ.

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΓ'ΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὠρισμένη

